พระราชกิจของ
พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยน

รุ่งอรุณของความเข้าใจใหม่
ในเรื่องพระลักษณะของพระเจ้า

เจย์ เอ. ชูลเบิร์ก

พระราชกิจของ
พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยน

รุ่งอรุณของความเข้าใจใหม่ ในเรื่องพระลักษณะของพระเจ้า

พระเจ้าผู้ไม่ทรงใช้ความรุนแรง
การศึกษาที่ท้าทายความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระเจ้า
และเสนอมุมมองใหม่ที่ให้ความหวัง

เจย์ เอ. ชูลเบิร์ก

อัปเดตล่าสุดในเดือนกันยายน 2026

FatherofLove-Thailand.com

สารบัญ

แบบอย่างอันสมบูรณ์แบบ.....9

แหล่งที่มาของชีวิต 13

สร้างตามพระฉายาของพระเจ้า.....16

ต้นแบบแห่งการหลอกลวง 19

อะไรคือความบาป? 22

ทำไมต้องมีซาตาน? 27

พญางูจอมทำลาย.....37

การทนทุกข์ของโยบ 41

เหตุผลที่เราเข้าใจพระคัมภีร์ผิด.....49

เหตุผลที่เราเข้าใจพระเจ้าผิด.....52

พระเจ้าทรงทำลายอย่างไร? 59

พระพิโรธของพระเจ้าคืออะไร? 62

พระเจ้าทรงทำสงครามอย่างไร? 79

เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ 84
แล้วน้ำท่วมโลกล่ะ? 89
คำพยานที่ไม้กางเขน 96
พระเจ้าไม่ทรงเป็นทรราช 99
พระผู้ทรงสร้างและทรงค้ำจุนเรา 112
เราจะมีชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไร? 120
เราควรกลัวการพิพากษาหรือไม่? 130
คำพิพากษาของพระเจ้ามีลักษณะเช่นไร? 144
พระเจ้าทรงถ่อมพระทัย 151
พระเจ้าทรงเป็นผู้รับใช้ ไม่ใช่นายทาส 155
พระเจ้าทรงรักท่านอย่างไม่มีเงื่อนไข 159
แผ่นดินของพระเจ้า 162
พระเจ้าทรงมอบอิสรภาพที่แท้จริงแก่เรา 168
สาระสำคัญ 173

เรื่องนี้สำคัญจริงหรือ?

ทำไมเราจึงต้องรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้แบบไหน? ความคิดของเราเกี่ยวกับพระเจ้าสำคัญด้วยหรือ? หรือแม้แต่การคิดถึงพระองค์เลย จำเป็นอยู่หรือไม่?

คำตอบของคำถามเหล่านี้อยู่ที่รากฐานของทุกสิ่งที่ควรค่าแก่การรู้ เพราะสิ่งที่เราเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้าและพระลักษณะของพระองค์ เป็นตัวกำหนดอุปนิสัยของเราเอง และอุปนิสัยของเรานั้นมีค่ามากกว่าทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่โลกนี้มีให้

พระเยซูตรัสว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) พระบิดาและพระบุตรทรงเป็น**หนึ่งเดียว**กันในพระประสงค์ และเป็นหนึ่งเดียวกันในพระลักษณะ ความสัมพันธ์ของทั้งสองพระองค์กลมเกลียวกันอย่างสมบูรณ์

> [พระเยซู คือ **พระบุตร** ของพระเจ้าผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระบิดาและพระบุตรทรงเป็นสองพระองค์ ไม่ใช่พระองค์เดียวกัน แต่ทรงมีพระลักษณะและพระประสงค์อย่างเดียวกันทุกประการ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราเห็นพระบุตร เราจึงรู้ว่าพระบิดาทรงเป็นผู้แบบไหน]

ผู้เขียนหนังสือฮีบรูกล่าวถึงพระเยซูว่า “ทรงเป็นแสงสะท้อนพระรัศมีของพระเจ้า และทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” (ฮีบรู 1:3)

พระสิริของพระเจ้าไม่ใช่เพียงความงดงามที่ตาเห็น แต่คือพระลักษณะของพระองค์ ข้อนี้เห็นได้ชัดเมื่อโมเสสทูลขอให้พระเจ้าสำแดงพระสิริของพระองค์ สิ่งที่พระเจ้าทรงตอบไม่ใช่แสงหรือรูปลักษณ์ แต่เป็นคำประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นผู้แบบไหน

> พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ ทรงกริ้วช้า ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงต่อคนนับพัน ๆ ผู้ประทานอภัยการล่วงละเมิด การทรยศ และบาป
>
> อพยพ 34:6–7

> [ยาห์เวห์ คือพระนามของพระเจ้าในภาษาฮีบรู พระคัมภีร์ฉบับเก่ากว่านี้บางฉบับถอดเป็น “พระเยโฮวาห์” ซึ่งหมายถึงผู้เดียวกัน]

การรู้จักพระเจ้าอย่างที่พระองค์ทรงเป็น**จริง ๆ** ทำให้เราคืนดีกับพระองค์ ความรู้นี้เยียวยารักษาและให้ชีวิต พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระบิดาว่า “นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” (ยอห์น 17:3)

พระเยซูทรงสำแดงด้วยถ้อยคำและด้วยชีวิตของพระองค์ ว่าพระบิดาทรงเป็นผู้แบบไหน พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่าพระบุตรจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่เห็นพระบิดาทรงทำ เพราะสิ่ง

ใดที่พระบิดาทรงทำ พระบุตรก็ทำเหมือนกัน” (ยอห์น 5:19) นั่นหมายความว่า ทุกสิ่งที่เราเห็นในพระเยซู คือสิ่งที่พระบิดาทรงเป็น ไม่มีส่วนใดที่ต่างออกไป

เมื่อเรารู้ว่าพระเจ้าทรงรักและทรงเมตตา**เสมอ** ไม่ใช่บางครั้ง ความรักและความไว้วางใจจะดึงเราเข้าหาพระองค์เอง เรามั่นใจในความรักและพระประสงค์อันดีของพระองค์ที่มีต่อเราได้ทุกเวลา เพราะวิถีทางของพระองค์ไม่เคยเปลี่ยน พระเจ้าตรัสไว้ในหนังสือมาลาคีว่า “เพราะเราคือยาห์เวห์ เราไม่ผันแปร” (มาลาคี 3:6)

พระองค์ไม่ทรงแปรเปลี่ยนอย่างที่เราแปรเปลี่ยน เราเองใจดี รักใคร่ และคิดถึงผู้อื่นได้ ตราบใดที่คนอื่นปฏิบัติต่อเราอย่างเป็นธรรมและให้เกียรติ แต่เมื่อเราเจอคนที่ทำร้ายเรา เราก็โกรธและอยากเอาคืน พระเจ้าไม่เคยทรงตอบสนองด้วยพระพิโรธหรือด้วยการแก้แค้น

พระคัมภีร์ยืนยันว่าพระเยซูไม่ทรงเปลี่ยนแปลง และพระบิดาก็เช่นกัน “พระเยซูคริสต์ทรงเหมือนเดิมในวานนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิตย์” (ฮีบรู 13:8) “ของประทานที่ดีและเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และประทานลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระองค์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง หรือเงาของการเลี้ยวลด” (ยากอบ 1:17)

ถ้อยคำเหล่านี้ให้ความมั่นใจอีกอย่างหนึ่งด้วย คือพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรา**ไม่ทรงมี**ด้านที่รุนแรงซ่อนอยู่

พระวาทะทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

ยอห์น 1:14

[พระวาทะ แปลจากคำกรีก **โลกอส** หมายถึง “ถ้อยคำ” หรือ “การเปิดเผย” ยอห์นใช้คำนี้เรียกพระเยซู คือพระเจ้าที่ตรัสออกมาให้มนุษย์เห็นได้]

แบบอย่างอันสมบูรณ์แบบ

ในใจกลางคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูประทานแบบอย่างอันสมบูรณ์ให้แก่เรา ว่าเราจะดำเนินชีวิตอย่างไรในโลกที่เป็นศัตรูกับเรา

> [คำเทศนาบนภูเขา คือคำสอนชุดยาวที่สุดของพระเยซู บันทึกไว้ในหนังสือมัทธิว บทที่ 5 ถึง 7 ถือกันว่าเป็นหัวใจของคำสอนทั้งหมดของพระองค์]
>
> ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านของท่านและเกลียดชังศัตรูของท่าน’ แต่เราบอกพวกท่านว่า จงรักศัตรูของท่านและจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนที่รักท่าน พวกท่านจะได้บำเหน็จอะไร พวกคนเก็บภาษีก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ ถ้าพวกท่านทักทายแต่พี่น้องของตนเท่านั้น ท่านทำอะไรพิเศษยิ่งกว่าคนอื่น ๆ พวกต่างชาติก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม
>
> มัทธิว 5:43–48

> [คนเก็บภาษี คือชาวยิวที่รับจ้างเก็บภาษีให้จักรวรรดิโรมันซึ่งปกครองอยู่ในเวลานั้น คนทั่วไปจึงมองว่าเป็นพวกทรยศชาติและโกงกิน พระเยซูทรงยกคนกลุ่มที่ผู้ฟังดูถูกที่สุดขึ้นมาเป็นตัวอย่างเพื่อชี้ว่าการรักเฉพาะคนที่รักเรานั้น ไม่ได้พิเศษกว่าใครเลย]

ข้อความนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับพระเจ้า? พระเยซูตรัสว่า “จงรักศัตรูของท่าน” แล้วตรัสต่อไปว่า “เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” และตรัสสรุปว่า “จงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” พระเยซูทรงขอให้เราปฏิบัติต่อศัตรูของเรา **อย่างเดียวกับที่พระบิดาบนสวรรค์ทรงปฏิบัติต่อศัตรูของพระองค์**

> [คำว่า **ดีพร้อม** ในข้อ 48 คือคำเดียวกับคำว่า **สมบูรณ์แบบ** ในชื่อบทนี้ ในภาษาเดิมหมายถึงความครบถ้วน ไม่ขาดตกบกพร่อง ไม่ใช่ความไร้ที่ติแบบเคร่งครัด แบบอย่างที่สมบูรณ์แบบจึงหมายถึงความรักที่ครบถ้วน คือรักโดยไม่มีข้อยกเว้น แม้แต่กับศัตรู]

หลักการอันสูงส่งที่พระองค์ทรงวางไว้ในคำเทศนาบนภูเขานั้น เราจะทำตามได้ **ก็ต่อเมื่อ** เรามองเห็นว่าหลักการเหล่านั้นมีต้นกำเนิดจากพระเจ้าเองเท่านั้น พระองค์ไม่ได้ทรงเรียกร้องให้เราทำสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงทำ พระองค์ทรงเชิญให้เราทำอย่างที่พระองค์ทรงทำอยู่แล้วทุกวัน

ในชีวิตของพระเยซู เราพบแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบว่าจะปฏิบัติต่อศัตรูอย่างไร พระองค์ไม่เคยทรงตอบโต้เอาคืนผู้ที่ทำผิดต่อพระองค์แม้แต่ครั้งเดียว ตั้งแต่คืนที่ทรงถูกทรยศและถูกจับกุม จนถึงเวลาที่ทรงถูกตรึงบนกางเขน พระองค์ทรงสำแดงแต่ความรักเท่านั้น และทรงอธิษฐานขอการอภัยให้แก่ผู้ที่ข่มเหงพระองค์ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขา เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร” (ลูกา 23:34)

ครั้งหนึ่ง เมื่อชาวบ้านหมู่บ้านหนึ่งของชาวสะมาเรียไม่ยอมต้อนรับพระเยซู สาวกสองคนของพระองค์ คือยากอบและยอห์น เห็นว่าหมู่บ้านนั้นสมควรถูกไฟเผาทำลาย

> [ชาวสะมาเรียเป็นชนอีกกลุ่มหนึ่งที่ชาวยิวรังเกียจและไม่คบหา ส่วนเอลียาห์ที่สาวกอ้างถึง เป็นผู้เผยพระวจนะในสมัยโบราณ ซึ่งมีเรื่องเล่าว่าไฟลงมาจากฟ้าตามคำของท่าน สาวกจึงคิดว่าการเรียกไฟลงมาเผาคนที่ปฏิเสธพระเยซูเป็นเรื่องชอบธรรม]
>
> “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์เผาผลาญเขาเสีย อย่างที่เอลียาห์ทำนั้นหรือ” แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า “ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด”
>
> ลูกา 9:54–56 ฉบับ KJV

หนทางที่ดีที่สุดที่จะรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นอย่างไร คือการศึกษาชีวิตของพระเยซู พระองค์ไม่เคยทรงฆ่าใคร ไม่เคยทรงข่มขู่ว่าจะฆ่าใคร ไม่เคยทรงทำร้ายใคร และไม่เคยทรงประณามใคร เมื่อฟีลิปขอในนามของสาวกทั้งหลายให้พระเยซูทรงสำแดงพระบิดาแก่พวกเขา พระองค์ตรัสตอบว่า

> “ฟีลิปเอ๋ย เราอยู่กับพวกท่านนานถึงเพียงนี้แล้ว ท่านยังไม่รู้จักเราอีกหรือ คนที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น’ ท่านไม่เชื่อหรือว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำที่เรากล่าวกับพวกท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์”
>
> ยอห์น 14:9–10

> [พระบิดากับพระบุตรทรงเป็น **สองพระองค์** ไม่ใช่พระองค์เดียวที่สวมสองบทบาท ที่ตรัสว่าทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น หมายถึงเป็นหนึ่งเดียวใน **พระลักษณะ** และใน **พระประสงค์** คือมีนิสัยใจคอและความมุ่งหมายอย่างเดียวกันทุกประการ ด้วยเหตุนี้เอง การมองดูพระบุตรจึงบอกเราได้ว่าพระบิดาทรงเป็นอย่างไร]

เรากำลังจะเริ่มการศึกษาที่ท้าทายความเชื่อที่คนส่วนใหญ่ยึดถือกันมา ขอให้เราตั้งใจไว้ตั้งแต่ต้นว่า จะเก็บถ้อยคำของพระเยซูและแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ไว้ในใจตลอดทาง

แหล่งที่มาของชีวิต

เมื่อวางรากฐานไว้แล้วว่าพระเจ้าทรงรักอย่างสม่ำเสมอไม่เปลี่ยนแปลง ต่อจากนี้เราจะพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้าในพระคัมภีร์ ที่ดูเหมือนจะตรงกันข้ามกับหลักการที่พระเยซูทรงสอน ในหนังสืออิสยาห์ เราพบข้อความที่เปิดให้เห็นลึกลงไปถึงทางและความคิดของพระเจ้า

> “เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็สูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น”
>
> อิสยาห์ 55:8–9

ทางและความคิดของพระเจ้าสูงกว่าทางและความคิดของเราอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งในพระประสงค์และในพระลักษณะ ความจริงข้อนี้เป็นเรื่องที่เราเข้าใจได้ยาก เพราะเราต่างมุ่งจะหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง เราจึงวาดภาพพระเจ้าให้เหมือนตัวเรา เราโกรธ เราก็คิดว่าพระเจ้าคงทรงกริ้วอย่างที่เราโกรธ เมื่อมีคนทำผิดต่อเรา เราอยากตอบโต้เอาคืน เราก็คิดว่าพระเจ้าคงทรงมีนิสัยอย่างเดียวกัน คือทรงอยากตอบโต้เอาคืนเมื่อมีคนทำผิดต่อพระองค์ แต่พระเจ้าตรัสว่าไม่ใช่อย่างนั้น

> เจ้าได้ทำสิ่งเหล่านี้ แล้วเราก็นิ่งเงียบ เจ้าจึงคิดว่าเราเป็นเหมือนอย่างเจ้า แต่เราจะตำหนิเจ้า และกล่าวโทษเจ้าต่อหน้าต่อตาเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกของเรา พระองค์**ไม่ได้**ทรงตั้งพระทัยให้โลกดำเนินไปเองตามลำพัง การที่พระเจ้าจะทรงปล่อยมือจากโลกนี้ ไม่เพียงขัดกับพระประสงค์ของพระองค์เท่านั้น แต่ยังหมายความว่าชีวิตบนโลกนี้จะดำรงอยู่ต่อไปไม่ได้เลย “เพราะว่าเรามีชีวิตและเคลื่อนไหวและเป็นอยู่ในพระองค์” (กิจการ 17:28) ทุก ๆ ลมหายใจที่เราสูดเข้าไป พระเจ้าทรงเป็นผู้ค้ำจุนไว้

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาและผู้ค้ำจุนชีวิตทั้งปวง แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่แยกเราออกจากพระองค์ได้ นั่นคือ**ความบาป** แล้วความบาปคืออะไร? เรามักคิดว่าความบาปคือสิ่งเลวร้ายที่เราทำ หรือคือการฝ่าฝืนธรรมบัญญัติของพระเจ้า เราคิดกันว่าบาปเป็นสิ่งที่วัดปริมาณได้ บางคนมีมาก บางคนมีน้อย หรือแทบไม่มีเลย แต่พระคัมภีร์สอนว่าสิ่งเลวร้ายที่เราทำนั้นเป็นเพียง **อาการ** ของโรคที่ฝังลึกอยู่ในตัวเรา ซึ่งเราทุกคนรับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษคู่แรก โรคนั้นคือการเชื่อคำโกหกที่ว่า พระเจ้าทรงคิดถึงผลประโยชน์ของพระองค์เองเป็นที่ตั้ง คำโกหกของซาตานข้อนี้ถูกส่งต่อให้มนุษยชาติตั้งแต่ในสวนเอเดน และบิดเบือนภาพของพระเจ้าในสายตาเราเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้

> [**ซาตาน** ในพระคัมภีร์คือทูตสวรรค์ที่กบฏต่อพระเจ้า และกลายเป็นผู้กล่าวหาพระเจ้าและหลอกลวงมนุษย์ หนังสือเล่มนี้จะกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างละเอียดในบทต่อ ๆ ไป ส่วน **สวนเอเดน** คือ

> สวนที่พระคัมภีร์เล่าว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้มนุษย์คู่แรก คือ อาดัมกับเอวา อาศัยอยู่]

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างอาดัมกับเอวาและทรงให้เขาอยู่ในสวนนั้น มีข้อห้ามให้เขาเพียงข้อเดียวเท่านั้น

> พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงบัญชาชายนั้นว่า “ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่”
>
> ปฐมกาล 2:16–17

ไม่ยากเลยที่จะเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงวาง “ต้นไม้แห่งชีวิต” (ปฐมกาล 2:9) ไว้ในสวน แต่ยากที่จะเข้าใจว่าทำไมพระองค์จึงทรงวาง “ต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว” ไว้ในสภาพแวดล้อมอันสมบูรณ์แบบเช่นนั้นด้วย เมื่อคิดครั้งแรก เราอาจมองว่าการมีต้นไม้ต้นนั้นอยู่ พร้อมกับคำเตือนห้ามไม่ให้กิน เท่ากับเป็นการเชื้อเชิญให้เกิดหายนะ

สร้างตามพระฉายาของพระเจ้า

ในหนังสือปฐมกาล เราพบมรดกที่ตกทอดมาถึงเราทุกคน

> แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา” ... พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง
>
> ปฐมกาล 1:26–27

> [**พระฉายา** หมายถึงภาพสะท้อน เหมือนเงาที่ปรากฏในกระจก ข้อความนี้ไม่ได้พูดถึงรูปร่างหน้าตา แต่พูดถึงการที่มนุษย์ถูกสร้างขึ้นให้สะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าออกมา]

การถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร? และพระฉายาของพระเจ้าคืออะไร? เราจะรู้ว่าพระฉายาของพระองค์คืออะไร ก็ต่อเมื่อเราพบคำนิยามที่บอกว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด คำนิยามที่ตรงที่สุดอยู่ใน 1 ยอห์น 4:8 ว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก”

ให้สังเกตว่าข้อนี้**ไม่ได้**พูดเพียงว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่มีความรัก ราวกับว่าความรักเป็นเพียงคุณสมบัติหนึ่งในหลาย ๆ อย่างของพระองค์ แต่พูดสั้น ๆ ตรง ๆ ว่า พระเจ้า**ทรงเป็น**ความรัก สิ่งอื่นใดที่เรารู้เกี่ยวกับพระเจ้าจะต้องสอดคล้องกับคำนิยามข้อนี้ ดังนั้น เมื่อพระเจ้าทรงสมบูรณ์พร้อม เราจึงสรุปได้อย่างมีเหตุผลว่าความรักของพระองค์ก็ต้องสมบูรณ์พร้อม

ด้วย คือไม่มีความเห็นแก่ตัวเจือปนอยู่แม้แต่น้อย ยิ่งกว่านั้น ความรักของพระองค์ต้อง **ไม่เปลี่ยนแปลง** เพราะพระองค์เองไม่ทรงเปลี่ยนแปลง

ถ้าเราถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า เราก็ต้องถูกสร้างขึ้นมาเพื่อ **สัมผัสกับความรัก** และความรักนั้น ถ้าจะเป็นความรักจริง ๆ ก็สั่งกันไม่ได้ บังคับกันไม่ได้ มีทางเดียวคือให้ด้วยความสมัครใจ ในฐานะสิ่งที่เลือกเอง

เรื่องนี้เข้าใจได้ไม่ยาก ลองนึกภาพชายคนหนึ่งที่ขาดความรัก ถือปืนขึ้นรถโดยสาร แล้วเรียกร้องความรักจากผู้โดยสาร โดยขู่ว่าใครไม่รักเขาจะฆ่าเสีย วิธีนี้จะทำให้เกิดความรักขึ้นมาได้หรือ?

หรือลองวิธีที่เบากว่านั้น สมมติว่าเราสร้างหุ่นยนต์ตัวหนึ่ง เขียนโปรแกรมให้มันพูดว่า “ฉันรักคุณ” ทุกครั้งที่เราเดินเข้าไปหา วิธีนี้จะให้ความสัมพันธ์ที่อิ่มใจและมีความหมายจริงหรือ? ในเมื่อวิธีเหล่านี้ไม่อาจทำให้เราได้รับความรัก มันจะได้ผลสำหรับพระเจ้าได้อย่างไร?

ขอให้เรากลับไปที่สวนเอเดนและต้นไม้ต้องห้ามที่ชวนงุนงงต้นนั้น ถ้าพระเจ้าไม่ทรงสร้างต้นไม้ต้นนั้นขึ้นมา มนุษย์จะยังรักได้อย่างที่พระเจ้าทรงรักหรือไม่? ความรัก ถ้าจะเป็นความรัก ต้องให้ด้วยความสมัครใจ และการจะให้ด้วยความสมัครใจได้ เราก็ต้องมีเสรีภาพที่จะ **ไม่รัก** ด้วย ความรักเป็นการเลือกเสมอ ความรักสั่งไม่ได้และบังคับไม่ได้

ถ้าพระเจ้าทรงสร้างบรรพบุรุษคู่แรกของเราและทรงวางเขาไว้ในสวน โดยไม่ประทานหนทางที่เป็นรูปธรรมให้เขาเลือกที่จะ **ไม่** รักและ **ไม่** ไว้วางใจพระองค์ได้เลย ก็เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะรักอย่างที่พระเจ้าเองทรงรัก พระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของชีวิตของเราอย่างไร พระองค์ก็ทรงเป็นแหล่งที่มาของความรักแท้ของเราอย่างนั้น ชีวิตกับความรักแยกออกจากกันไม่ได้ การถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าทำให้เราแต่ละคนมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นมิตรสหายผู้รักพระผู้สร้างของเรา

พระเจ้าไม่ได้ทรงวางต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว พร้อมคำสั่งห้ามกินผลของมัน ไว้เป็นบททดสอบการเชื่อฟังตามอำเภอใจของพระองค์ แต่ทรงวางไว้เป็นหลักประกันว่า พระองค์ทรงให้ค่าแก่เสรีภาพในการเลือกของเราสูงมาก สูงจนทรงยอมเสี่ยงว่าเรา **อาจ** เลือกหันหลังให้พระองค์ เมื่อเราเข้าใจเหตุผลที่พระเจ้าทรงวางต้นไม้ต้องห้ามไว้ในสวน เราจะไม่กล่าวหาพระองค์ว่าทรงเป็นผู้เผด็จการที่เห็นแก่ตัวเอง

แต่มีผู้หนึ่ง ที่พร้อมจะกล่าวหาพระเจ้าด้วยข้อหานั้นพอดี

ต้นแบบแห่งการหลอกลวง

> งูนั้นฉลาดกว่าสัตว์ป่าทุกชนิดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสร้าง มันถามหญิงนั้นว่า “จริงหรือ ที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’” หญิงนั้นจึงตอบงูว่า “ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินหรือแตะต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย’” **งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้นั้นวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว”**
>
> ปฐมกาล 3:1–5 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

ก่อนอื่น ให้เราชี้ตัวให้ชัดว่างูที่พูดได้ตัวนี้คือใคร

> พญานาคใหญ่ตัวนั้นคืองูดึกดำบรรพ์ที่เขาเรียกกันว่า มารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก มันถูกโยนลงมาที่แผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันก็ถูกโยนลงมากับมันด้วย
>
> วิวรณ์ 12:9

[คำว่า **พญานาค** ในข้อนี้แปลจากคำที่หมายถึงสัตว์ร้ายขนาดใหญ่ผู้ทำลาย ไม่ใช่พญานาคผู้คุ้มครองตามความเชื่อที่คนไทยคุ้นเคย

> พระคัมภีร์ใช้คำนี้เป็นภาพของผู้ทำลายและผู้หลอกลวง หนังสือเล่มนี้จึงเรียกว่า **พญางู** เพื่อไม่ให้เข้าใจสับสน]

เอวาไม่ได้กำลังคุยอยู่กับงูฉลาดตัวหนึ่งเท่านั้น แต่กำลังคุยอยู่กับซาตานต้นแบบแห่งการหลอกลวงตัวจริง

พญางูใช้คำพูดแฝงนัยกล่าวหาพระเจ้าสองข้อพร้อมกัน ข้อแรก คือ กล่าวหาว่าพระเจ้าตรัสโกหกอาดัมกับเอวา ข้อที่สอง คือกล่าวหาว่าพระเจ้าทรงหวงสิ่งดีเอาไว้ไม่ให้เขา ยิ่งกว่านั้น มันยังบอกว่าถ้าเพียงเขากินผลไม้นั้น ตาของเขาจะสว่างขึ้น และเขาจะกลาย “เป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” แล้วหญิงคนนั้นเลือกจะเชื่อใคร ระหว่างพระเจ้ากับซาตาน?

> เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้นั้นดีน่ากิน ทั้งเป็นต้นไม้น่าปรารถนาที่ทำให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้นั้นมากิน แล้วส่งให้สามีที่อยู่กับนางกินด้วย เขาก็กิน ตาของเขาทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึงรู้ว่าพวกเขาเปลือยกายอยู่ ก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดกายไว้ เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน อาดัมกับภรรยาของเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลางสวน ให้พ้นจากพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสถามเขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”
>
> ปฐมกาล 3:6–9

เมื่ออาดัมกับเอวากินผลจากต้นไม้ต้องห้าม ตาของเขาก็สว่างขึ้น คือเขาเริ่มสำนึกถึงตัวเอง แล้วเขาก็หาทางซ่อนตัวจากพระเจ้า พระเจ้าทรงตอบสนองอย่างไร? พระองค์เสด็จออกตามหาเขา คำแรกที่ตรัสคือ “เจ้าอยู่ที่ไหน” พระองค์ทรงแสวงหาการคืนดีกับลูกที่บัดนี้เหินห่างไปจากพระองค์

> [สังเกตว่าฝ่ายที่หนีคือมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า และฝ่ายที่ออกตามหาก่อนคือพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ ภาพนี้เป็นแกนของหนังสือทั้งเล่ม]
>
> เพราะว่าบุตรมนุษย์มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด
>
> พระเยซู — ลูกา 19:10

อะไรคือความบาป?

กลับมาที่คำถามที่ค้างไว้ อะไรคือความบาป? การจะได้คำนิยามที่ถูกต้อง เราต้องดูก่อนว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ที่ “ต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว” ในปฐมกาล 3:6 หญิงนั้นเห็นคุณสมบัติที่น่าปรารถนาของต้นไม้อยู่สามอย่าง

- “ต้นไม้นั้นดีน่ากิน” มองอย่างผิวเผินก็ดูจะจริง ถ้าไม่ใช่เพราะว่าต้นไม้ต้นนี้เป็นต้นเดียวที่ทรงห้ามไม่ให้ใช้เป็นอาหาร ปัญหาจึงไม่ได้อยู่ที่ผลไม้ แต่อยู่ที่หญิงนั้นเริ่มมองผลไม้ต้องห้ามว่า **ดี**
- ต้นไม้นั้น “งามน่าดู” ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ในสวนล้วนสมบูรณ์ ต้นไม้ต้นนี้จึงงามน่าดูจริง ๆ หญิงนั้นจึงเห็นข้อ **น่าปรารถนา** เพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่ง
- เป็นต้นไม้ “น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา” จริงหรือ? ต้นไม้ต้นนี้มีฤทธิ์ลึกลับอย่างนั้นหรือ? พญางูพูดถูกหรือ? การรู้ถึงความดีและความชั่วเป็นสิ่งที่ **น่าปรารถนา** จริงหรือ? แล้วการรู้ถึงความดีและความชั่วหมายความว่าอย่างไร? เป็นเพียงการได้ข้อมูลเพิ่มขึ้นเท่านั้นหรือ?

ข้อนี้จบลงว่า “จึงเก็บผลไม้นั้นมากิน แล้วส่งให้สามีที่อยู่กับนางกินด้วย เขาก็กิน” โดยทั่วไปเราเข้าใจกันว่านี่คือบาปครั้งแรกของมนุษยชาติ แต่

ความบาปอยู่ตรงไหนกันแน่? อะไรเกิดขึ้นก่อน ระหว่างการกินผลไม้ กับการเชื่อคำโกหกของพญางูเรื่องพระเจ้า?

ปัญหาที่แท้จริงเกิดขึ้นตั้งแต่ตอนที่เอวาเชื่อคำโกหกของพญางู ว่าพระเจ้าทรงหวงสิ่งดีเอาไว้ไม่ให้เขา เพราะทรงเห็นแก่พระองค์เอง ความบาปไม่ใช่แค่การกระทำ ราวกับว่าเป็นสารอย่างหนึ่งที่ชั่งตวงวัดได้ แก่นของความบาปคือสภาพผิดปกติของจิตใจ ที่มองพระเจ้าว่าทรงถือประโยชน์ของพระองค์เองเป็นที่ตั้ง และเมื่อมองอย่างนั้นแล้ว ก็ไว้วางใจพระองค์ไม่ได้อีกต่อไป

ความบาปเปรียบได้กับโรค ในโรคหนึ่ง ๆ ย่อมมีต้นเหตุซ่อนอยู่ข้างใต้ เช่น การติดเชื้อแบคทีเรีย ความผิดปกติของระบบเผาผลาญ หรือความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกัน ต้นเหตุเหล่านี้แสดงออกมาเป็นอาการต่าง ๆ คือไข้ คลื่นไส้ เจ็บปวด เวียนศีรษะ อ่อนเพลีย และอื่น ๆ ในเรื่องความบาปก็เช่นกัน ต้นเหตุคือการเชื่อคำโกหกเรื่องพระเจ้า แล้วปลีกตัวเองออกห่างจากพระองค์ผู้ทรงรักโดยเห็นแก่ผู้อื่นเสมอ ส่วนบาปที่ปรากฏออกมาภายนอกนั้น เป็นเพียง **อาการ** ของโรค พระเยซูทรงใช้ภาพเปรียบเทียบนี้เอง เมื่อทรงสนทนากับพวกธรรมาจารย์และฟาริสี

> [ธรรมาจารย์ คือผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติของชาวยิว ส่วน ฟาริสี คือกลุ่มผู้เคร่งศาสนาที่ถือปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอย่างเข้มงวด ทั้งสองกลุ่มเป็นผู้นำทางศาสนาที่คนทั่วไปยกย่อง และเป็นคนละพวกกับ “คนบาป” ที่พวกเขาพูดถึง]

> เมื่อพวกธรรมาจารย์ที่เป็นฟาริสีเห็นพระองค์ทรงร่วมโต๊ะกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมท่านกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป?” เมื่อพระเยซูทรงได้ยินจึงตรัสกับพวกเขาว่า “คนสบายดีไม่ต้องการหมอ แต่ **คนเจ็บป่วย** ต้องการ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียก **คนบาป**”
>
> มาระโก 2:16–17 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

ความบาปร้ายแรงถึงตาย เพราะแยกเราออกจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาของชีวิตทั้งปวง และในการแยกจากกันนี้ ไม่เคยมีสักครั้งที่พระเจ้าทรงแยกพระองค์เองออกจากเรา มีแต่เราเท่านั้นที่แยกตัวเองออกจากพระองค์ อาดัมกับเอวากลับกลัวพระเจ้า แทนที่จะกลัวซาตาน ผู้ที่เขา **ควร** จะกลัว หลังจากกินผลไม้แล้ว พระคัมภีร์บันทึกว่า “ชายนั้นกับภรรยาของเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลางสวน ให้พ้นจากพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า” (ปฐมกาล 3:8) และมนุษย์ก็ซ่อนตัวจากพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเราเรื่อยมาตั้งแต่วันนั้น

ขอให้สังเกตให้ดีว่า เมื่อพระเจ้าทรงเตือนอาดัมกับเอวาไม่ให้กินผลจากต้นไม้ต้องห้าม พระองค์ **ไม่ได้** ตรัสว่า “ในวันใดที่เจ้ากิน เราจะฆ่าเจ้า” แต่ตรัสว่า “ในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” เมื่อชายผู้นั้นกับภรรยากินผลจากต้นไม้ กระบวนการของความตายก็เริ่มขึ้นในตัวเขาในวันนั้นเอง เพราะเขาแยกตัวออกจากแหล่งที่มาของชีวิต สิ่งที่ทำให้ตายคือ

ความบาป คือการเชื่อคำโกหกที่ว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่พระองค์เองและไว้วางใจไม่ได้ ไม่ใช่พระเจ้าเป็นผู้ทำให้ตาย “เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย” (โรม 6:23) พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นนายจ้างของความบาป และไม่ทรงเป็นผู้จ่ายค่าจ้างนั้น

> [ค่าจ้าง ในข้อนี้คือสิ่งตอบแทนที่ได้รับจากงานที่ทำ ความบาปเป็นฝ่ายจ่ายค่าจ้างของตัวเอง คือความตาย ไม่ใช่พระเจ้าทรงเป็นผู้จ่ายให้]

ยังมีอีกอย่างหนึ่งที่เห็นได้ชัด เมื่ออาดัมกับเอวากินผลจากต้นไม้ต้องห้าม เขาไม่ได้รับเพียงความรู้เรื่องความดีและความชั่วในหัวสมองเท่านั้น โดยไม่รู้ตัว เขาผูกมัดตนเองและลูกหลานทั้งหมดไว้กับการ **ประสบ** ความรู้นั้นด้วยตัวเอง เขาจะไม่ได้เพียงรู้ **เรื่อง** ความชั่ว แต่จะคิดความชั่ว จะใช้ชีวิตอยู่กับความชั่ว จะตกเป็นทาสของความชั่ว และผลที่ตามมาคือเขาจะได้ **รู้จัก** ความเจ็บปวด ความทุกข์ ความกลัว และความตาย ด้วยตัวเอง

ไม่ใช่มนุษย์เท่านั้นที่ต้องรับผลอันหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อความบาปเข้ามาในโลก ธรรมชาติทั้งมวลก็ได้รับผลกระทบจากความแตกร้าวระหว่างสิ่งที่ทรงสร้างกับพระผู้สร้าง ที่เริ่มต้นขึ้นจากบาปของอาดัมกับเอวา “เรารู้อยู่ว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและเจ็บปวดด้วยกันมาจนถึงทุกวันนี้” (โรม 8:22) โลกกลายเป็นที่อันตราย ทั้งสำหรับมนุษย์และสำหรับสัตว์ทั้งหลาย นับตั้งแต่น้ำท่วมโลกในสมัยของโนอาห์เป็นต้น

มา โลกต้องเผชิญกับพายุร้าย แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด และภัยพิบัติทางธรรมชาติอื่น ๆ ความรุนแรงที่เราเห็นในธรรมชาติไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่เกิดขึ้นได้ก็เพราะ **เรา** เองเป็นฝ่ายผลักพระองค์ให้ห่างออกไปจากเรา

ทำไมต้องมีซาตาน?

ก่อนหน้านี้เราพูดถึงผู้มีตัวตนจริงในฝ่ายวิญญาณ ที่ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับพระเจ้า พระคัมภีร์เรียกผู้นี้ว่า ซาตาน มาร งู เลวีอาธาน และลูซิเฟอร์ รวมทั้งชื่ออื่น ๆ อีกหลายชื่อ

> [ซาตาน เป็นคำฮีบรู แปลว่า ผู้เป็นปฏิปักษ์ หรือผู้กล่าวหา ส่วน ลูซิเฟอร์ เป็นคำละติน แปลว่า ผู้ส่องแสง ซึ่งเป็นชื่อเดิมของผู้นี้ก่อนการกบฏ]

เมื่อเทียบกับสองร้อยปีก่อน คนในโลกตะวันตกทุกวันนี้เชื่อว่ามีมารอยู่จริงน้อยลงมาก ในวัฒนธรรมสมัยใหม่ ความเชื่อเรื่องซาตานมักถูกจัดไว้ในกลุ่มเดียวกับความงมงายและความไม่รู้ เราจะพิจารณาเรื่องที่พระคัมภีร์บันทึกไว้เกี่ยวกับซาตานโดยไม่ลืมข้อนี้ และเพื่อตอบคำถามที่เป็นชื่อบทนี้

พระคัมภีร์ระบุว่าซาตานเป็นทูตสวรรค์ที่ตกไป คำว่า **ตกไป** บอกอยู่ในตัวว่าเดิมทีซาตานเป็นผู้ที่ไม่มีบาป แล้วเลือกเองที่จะกบฏต่อพระผู้สร้างของตน เหตุใดจึงกบฏนั้นเป็นเรื่องที่อธิบายไม่ได้ เมื่อคำนึงถึงว่าสวรรค์เป็นสภาพแวดล้อมที่สมบูรณ์พร้อมทุกอย่าง เท่าที่ทราบ ซาตานเคยดำรงตำแหน่งอันมีเกียรติและมีอิทธิพลในหมู่ทูตสวรรค์ แล้ววันหนึ่ง เมล็ดของความเย่อหยิ่งก็งอกขึ้นและเติบโต จนกลายเป็นความไม่พอใจในตำแหน่งของตนเอง และลงเอยด้วยการกบฏต่อพระเจ้าอย่างเปิดเผย

> [ทูตสวรรค์ ตามพระคัมภีร์คือสิ่งมีชีวิตที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นก่อนมนุษย์ อยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณ และมีเสรีภาพที่จะเลือกเช่นเดียวกับมนุษย์]

ซาตานไม่ได้กบฏอยู่ลำพัง แต่ดึงทูตสวรรค์อีกจำนวนไม่น้อยมาเข้าพวกได้สำเร็จ แม้ทูตสวรรค์ส่วนใหญ่จะเลือกอยู่ฝ่ายพระเจ้าต่อไป สงครามที่เกิดจากการกบฏของซาตานและพวกพ้อง ไม่ใช่สงครามที่ใช้อาวุธอย่างสงครามในโลกนี้ พระเจ้าทรงมีชัยในสงครามบนสวรรค์ครั้งนั้นด้วยความรักต่อความเห็นแก่ตัว ความจริงต่อการหลอกลวง ความโปร่งใสต่อความลับลมคมใน เหตุผลต่อความไร้เหตุผล ความอดทนต่อความสิ้นคิด และความไว้วางใจต่อความระแวง

มีเหตุผลให้เชื่อได้ว่า วิธีที่ซาตานใช้กับเอวาในสวนเอเดนเพื่อแยกนางออกจากพระเจ้า ก็เป็นวิธีเดียวกับที่ใช้หาพรรคพวกบนสวรรค์มาก่อนแล้ว ก่อนหน้านั้น ไม่เคยมีคำถามเรื่องความเป็นธรรมของพระเจ้าถูกยกขึ้นมาต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์เลย พวกเขาจึงไม่มีทางรู้ได้อย่างแน่ชัดว่าข้อกล่าวหาที่ซาตานตั้งต่อพระเจ้านั้นมีมูลหรือไม่ ด้วยเหตุนี้เอง ซาตานจึงได้รับโอกาสให้สาธิตวิธีปกครองของตนเองออกมาให้เห็น

เราอาจสงสัยว่า ทำไมพระเจ้าจึงไม่ทรงกำจัดผู้ต่อต้านพระองค์เสียตั้งแต่การกบฏเริ่มขึ้น? ทำอย่างนั้นจะไม่หยุดการลุกลามหรือ? ไม่เลย การทำอย่างนั้นมีแต่จะยืนยันต่อเหล่าทูตสวรรค์ว่าข้อกล่าวหาของซาตาน **ถูกต้อง** จริง ๆ ถ้าพระเจ้าทรงทำลายซาตาน การกระทำนั้นเองจะล้มล้าง

เสรีภาพ และทำให้เสรีภาพกลายเป็นอุดมคติเปล่า ๆ ที่ไม่มีเนื้อหาอะไรเลย ยังมีอีกข้อหนึ่งด้วย คือถ้าเราจะอ่านพระคัมภีร์อย่างเสมอต้นเสมอปลาย น้ำหนักของหลักฐานทั้งหมดชี้ว่าพระเจ้าไม่เคยทรงทำลาย ความบาปต่างหากที่ทำลาย ซาตาน **จะ** ถูกทำลายในที่สุด แต่การทำลายนั้นจะไม่มาจากพระเจ้า จะมาจากบาปของซาตานเอง

> พระวจนะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้าว่า “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวบทคร่ำครวญเพื่อกษัตริย์ไทระ และจงกล่าวกับเขาว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า ‘เจ้าเป็นแบบอย่างของความสมบูรณ์ เต็มด้วยสติปัญญาและมีความงามพร้อม เจ้าอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า อัญมณีทุกอย่างเป็นเครื่องแต่งกายของเจ้า ... สิ่งเหล่านั้นจัดเตรียมไว้แล้วในวันที่เจ้าถูกสร้างขึ้นมา เราแต่งตั้งเจ้าไว้โดยมีเครูบเป็นผู้พิทักษ์ เจ้าอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของพระเจ้า และเจ้าเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง **เจ้าปราศจากตำหนิในวิถีทางของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าถูกสร้างขึ้น จนเมื่อพบบาปชั่วในตัวเจ้า** ในการค้าขายทั้งหลายของเจ้านั้น เจ้าเต็มไปด้วยการทารุณ และเจ้าทำบาป เราจึงขับเจ้าไปจากภูเขาของพระเจ้าอย่างไร้เกียรติ **ใจเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้าทำให้ปัญญาของเจ้าวิปริตไปเนื่องด้วยความสง่างามของเจ้า** เราเหวี่ยงเจ้าลงบนดิน ... **เราจึงนำไฟมาจากท่ามกลางเจ้า ไฟก็เผาผลาญเจ้า** เราทำให้เจ้ากลายเป็นเถ้าถ่านบนพื้นโลก ในสายตาของทุกคนที่เห็นเจ้า ทุกคนที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายต่างก็

ตกตะลึงเพราะเจ้า เจ้าสูญสิ้นไปอย่างน่าครั่นคร้าม **และจะไม่ดำรงอยู่ต่อไปเป็นนิตย์**’”

เอเสเคียล 28:11–19 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

> [ไทระ เป็นเมืองท่าค้าขายที่มั่งคั่งในสมัยโบราณ ถ้อยคำในตอนนี้กล่าวถึงกษัตริย์ของเมืองนั้น แต่พรรณนาเกินกว่าที่จะใช้กับมนุษย์คนใดได้ ผู้อ่านพระคัมภีร์จึงเข้าใจกันมาว่าเป็นภาพของซาตาน ส่วน เครูบ คือทูตสวรรค์ระดับสูงกลุ่มหนึ่ง]

กษัตริย์ไทระในตอนนี้จึงเป็นภาพแทนของซาตานได้อย่างเหมาะเจาะ ซาตานถูกสร้างขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ ไม่มีความเย่อหยิ่งหรือความเห็นแก่ตัวเจือปนอยู่แม้แต่น้อย การตกจากความสมบูรณ์นั้นเป็นฝีมือของตนเองทั้งสิ้น และไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ สำหรับทางที่เลือกเดิน ความเย่อหยิ่งของซาตานเกิดจากความงามของตนเอง “ไฟ” ที่จะทำลายซาตานจะไม่ได้มาจากภายนอก แต่จะมาจากตัวซาตานเอง ไฟนั้นคือความเห็นแก่ตัวของซาตาน และไฟที่ตัวเองก่อขึ้นนี่เองที่จะเผาผลาญตัวเอง ซาตานจะสิ้นสุดการดำรงอยู่ คือ “จะไม่ดำรงอยู่ต่อไปเป็นนิตย์”

> “โอ เจ้าร่วงลงจากฟ้าสวรรค์อย่างไรหนอ เจ้าผู้ส่องแสง คือโอรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าถูกเหวี่ยงลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้ทำให้ประชาชาติทั้งหลายตกต่ำ เจ้าเองรำพึงในใจของเจ้าว่า ‘**ข้าจะขึ้นไป** ยังฟ้าสวรรค์ **ข้าจะตั้ง** พระที่นั่งของข้าเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า **ข้าจะนั่ง** บนขุนเขาแห่งการชุมนุม ณ สุดปลายอุดร

> อันไกลโพ้น **ข้าจะขึ้นไป** เหนือความสูงของเมฆ **ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด**’”
>
> อิสยาห์ 14:12–14 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

ลูซิเฟอร์ตกไปเพราะมุ่งจะยกตัวเองขึ้น พระเยซูทรงสอนผู้ที่ติดตามพระองค์ว่า “ใครยกตัวขึ้น จะต้องถูกทำให้ต่ำลง ใครถ่อมตัวลง จะได้รับการยกขึ้น” (มัทธิว 23:12) ลูซิเฟอร์ทำให้ตัวเองต่ำลงด้วยมือของตัวเอง คำที่ว่า “ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด” เผยความจริงออกมาว่า สิ่งที่ลูซิเฟอร์อยากได้คือ **ตำแหน่ง** ของพระเจ้าเท่านั้น ไม่ได้สนใจเลยที่จะสะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าออกมา ทั้งที่นั่นเป็นทางเดียวที่ผู้ถูกสร้างจะเป็นเหมือนพระเจ้าได้

เมื่ออ่านตอนนี้ ควรสังเกตอีกอย่างหนึ่งด้วยว่า ความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในถ้อยคำเหล่านี้เป็นความคิดของลูซิเฟอร์ ไม่ใช่คำบรรยายที่ถูกต้องเกี่ยวกับแรงจูงใจของพระเจ้า ลูซิเฟอร์หมกมุ่นอยู่กับการยกตัวเอง จึงคิดเอาเองว่าพระเจ้าก็คงทรงมีแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวอย่างเดียวกัน

> ขณะนั้นเกิดสงครามขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลกับบรรดาทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับบริวารของมันก็ต่อสู้ แต่มันพ่ายแพ้ และพบว่าไม่มีที่อยู่สำหรับพวกมันในสวรรค์อีกต่อไป พญานาคใหญ่ตัวนั้นคืองูดึกดำบรรพ์ที่เขาเรียกกันว่ามารและ

> ซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก มันถูกโยนลงมาที่แผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันก็ถูกโยนลงมากับมันด้วย
>
> วิวรณ์ 12:7–9

ข้อความนี้บันทึกสงครามบนสวรรค์ อันเป็นจุดที่พญางูเริ่มงานหลอกลวงของตน และงานนั้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่มุมเล็ก ๆ มุมหนึ่งของโลกเรา แต่หลอกลวง “มนุษย์ทั้งโลก”

> พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เราเห็นซาตานตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ”
>
> ลูกา 10:18

พระเยซูตรัสถึงความรวดเร็วของการตกจากความจงรักภักดีไปสู่การกบฏของซาตาน

> เพราะว่าเราถูกทำให้เป็นเหมือนการแสดงให้โลกได้ดู ทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์ต่างจ้องมองเรา
>
> 1 โครินธ์ 4:9

> เรื่องเหล่านี้ถูกประกาศแก่พวกท่านทางผู้ประกาศข่าวประเสริฐโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานจากสวรรค์ เรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู
>
> 1 เปโตร 1:12

เมื่อซาตานก่อกบฏบนสวรรค์และพาทูตสวรรค์จำนวนหนึ่งไปด้วย ทูตสวรรค์ที่เหลือซึ่งยังคงจงรักภักดีก็ยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าเกิดอะไรขึ้นและเกิดขึ้นเพราะอะไร ข่าวประเสริฐจึงเป็นข่าวสำหรับพวกเขาเช่นเดียวกับที่เป็นข่าวสำหรับเรา และพวกเขาเฝ้าดูด้วยความสนใจอย่างยิ่ง ต่อความพยายามอันไม่เห็นแก่พระองค์เองของพระเจ้าบนโลกนี้ ที่จะช่วยมนุษยชาติให้พ้นจากการทำลายตนเอง “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” (วิวรณ์ 14:6) คือหลักประกันว่าจักรวาลจะปลอดภัยตลอดไป จากข้อสงสัยใด ๆ ที่มีต่อความน่าไว้วางใจของพระเจ้า “พวกเจ้าคิดอุบายอันใดต่อสู้พระยาห์เวห์ ... ความทุกข์ยากจะไม่เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง” (นาฮูม 1:9)

> [ข่าวประเสริฐ แปลตรงตัวว่า ข่าวดี ในพระคัมภีร์หมายถึงข่าวเรื่องพระเยซู และเรื่องพระเจ้าทรงเป็นผู้แบบไหน]
>
> ครั้งนั้น พระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อมารจะได้มาทดลอง พระองค์ทรงอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืน ภายหลังจึงทรงหิว ผู้ทดลองมาหาพระองค์ทูลว่า “**ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า** จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” พระองค์ตรัสตอบว่า “มีเขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” แล้วมารก็นำพระองค์ไปยังนครบริสุทธิ์ ให้ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลว่า “**ถ้า**

ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไป เพราะมีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะรับสั่งเรื่องท่านต่อบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ และทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ ไม่ให้เท้าของท่านกระทบหิน’” พระเยซูตรัสตอบว่า “มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’” อีกครั้งหนึ่ง มารนำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาสูงมาก และให้ทอดพระเนตรบรรดาราชอาณาจักรในโลกกับความรุ่งโรจน์ของราชอาณาจักรเหล่านั้น แล้วทูลว่า “**ถ้าท่านจะก้มลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน**” พระเยซูตรัสตอบว่า “จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน เพราะมีเขียนไว้ว่า ‘จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’” แล้วมารจึงไปจากพระองค์ และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

มัทธิว 4:1–11 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

ซาตานมาหาพระเยซูในฐานะผู้ทดลอง เป้าหมายที่เห็นได้ชัดคือการตัดความไว้วางใจและการพึ่งพาที่พระเยซูทรงมีต่อพระบิดา ซาตานเคยใช้วิธีคล้ายกันนี้กับเอวาในสวนเอเดนและได้ผลมาแล้ว คราวนี้ซาตานตั้งใจจะขัดขวางพระประสงค์ของพระเยซูที่เสด็จมาในโลกเพื่อช่วยมนุษยชาติด้วยการล่อให้พระองค์ใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของพระองค์เอง ผู้หลอกลวงร้อนใจที่จะขัดขวางไม่ให้พระเยซูทำพันธกิจสำเร็จ เพราะพันธกิจนั้นคือการสำแดงว่าพระเจ้า **ไม่ทรงเห็นแก่พระองค์เอง** ซึ่งจะเปิดโปงว่าซาตานเป็นผู้โกหก

ในการทดลองครั้งหนึ่ง มารเสนอ “บรรดาราชอาณาจักรในโลก” ให้พระเยซู ขอเพียงพระองค์ก้มลงนมัสการมัน น่าสังเกตว่าพระเยซูไม่ทรงโต้แย้งเลยว่ามารมีสิทธิ์เหนือ “ราชอาณาจักรในโลก” จริงหรือไม่ เมื่อแรกที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ประทานให้มนุษย์ปกครอง “แผ่นดินโลกทั้งหมด” (ปฐมกาล 1:26) แต่เมื่ออาดัมกับเอวาเชื่อคำโกหกของซาตานเรื่องพระผู้สร้างของตน เท่ากับเขายกอำนาจปกครองนั้นให้มารไป สิ่งที่เราเห็นใน “ราชอาณาจักรในโลก” คือการหลอกลวง การกดขี่ การบังคับ และความไม่เท่าเทียม ส่วนในราชอาณาจักรของพระเจ้า ไม่มีการใช้กำลังบังคับไม่ว่าเวลาใดหรือในสถานการณ์ใด ทั้งสองอย่างนี้ไม่มีอะไรเหมือนกันเลย เพราะอาณาจักรของโลกปกครองด้วยกฎที่บังคับได้ แต่ราชอาณาจักรของพระเจ้าปกครองด้วยกฎแห่งความรัก

> เราจะไม่สนทนากับพวกท่านนานอย่างนี้อีก เพราะว่าผู้ครองโลกกำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา
>
> ยอห์น 14:30

พระเยซูทรงยืนยันว่าผู้ที่เป็น “ผู้ครองโลก” คือซาตาน เมื่อเราปฏิเสธว่าซาตานไม่มีอยู่จริง และปฏิเสธอิทธิพลอันกว้างขวางของซาตานบนโลกนี้ เราก็โยนความผิดสำหรับความทุกข์ของเราไปให้พระเจ้าโดยไม่รู้ตัว

> จงควบคุมตัวเอง จงระวังระไวให้ดี ศัตรูของพวกท่านคือมาร ดุจสิงโตคำราม เดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้
>
> 1 เปโตร 5:8

ผู้ที่เป็นศัตรูของเราคือมาร **ไม่ใช่** พระเจ้า

> จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อจะสามารถต่อสู้กับอุบายของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครองพิภพในยุคมืดนี้ และต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรคสถาน
>
> เอเฟซัส 6:11–12

เมื่อเราเข้าใจว่าเราทุกคนต่างตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวงเรื่องพระเจ้าที่ถูกยัดเยียดให้แก่มนุษยชาติ เราจะเลิกมองคนอื่นว่าเป็นศัตรูของเรา แต่จะมองเขาว่าเป็นเพื่อนร่วมเหยื่อของการหลอกลวงครั้งใหญ่ครั้งเดียวกัน

> พวกมันมีทูตแห่งบาดาลลึกเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือมัน ทูตผู้นั้นมีชื่อในภาษาฮีบรูว่า อาบัดโดน และในภาษากรีกว่า อปอลลิโยน
>
> วิวรณ์ 9:11

“ทูตแห่งบาดาลลึก” ในข้อนี้หมายถึงซาตาน ชื่อ อปอลลิโยน ที่ให้ไว้ในที่นี้ แปลจากภาษากรีกว่า **ผู้ทำลาย** ผู้ทำลายคือซาตาน แล้วเรามีเหตุผลอะไรที่จะยกฉายาเดียวกันนี้ให้แก่พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรา?

> ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลัก ฆ่า และทำลาย เรามาเพื่อพวกเขาจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์
>
> พระเยซู — ยอห์น 10:10

พญางูจอมทำลาย

ภัยพิบัติที่พระเจ้าทรงส่งมาเหนือชาวอียิปต์ ดูจะเป็นการทำลายที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยกระทำเองอย่างชัดเจนที่สุดเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์ เมื่ออ่านอย่างผิวเผิน ก็เหมือนจะตีความเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย แต่ขอให้นึกถึงข้อที่เราอ่านไปแล้วก่อนหน้านี้ “เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ (อิสยาห์ 55:8)

พระเจ้าทรงมอบหมายให้โมเสสนำชนชาติอิสราเอลออกจากการเป็นทาสในอียิปต์ไปสู่อิสรภาพ โมเสสต้องไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเตือนถึงภัยพิบัติที่กำลังจะเกิดขึ้นในแผ่นดินของเขา เมื่อพระเจ้าทรงพบโมเสสในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ประทานบทเรียนอย่างหนึ่งให้ ซึ่งต่อมาโมเสสกับอาโรนจะแสดงต่อหน้าฟาโรห์ บทเรียนนั้นบอกผู้ปกครองอียิปต์อย่างชัดเจนว่า บทบาทของพระเจ้าในภัยพิบัติที่กำลังจะมาถึงคืออะไรกันแน่

> [ฟาโรห์ คือตำแหน่งของกษัตริย์อียิปต์ในสมัยโบราณ ส่วน อาโรน เป็นพี่ชายของโมเสส]
>
> พระยาห์เวห์ตรัสกับท่านว่า “อะไรอยู่ในมือของเจ้า?” ท่านทูลว่า “ไม้เท้า พระเจ้าข้า” พระองค์ตรัสว่า “โยนลงที่พื้นดินเถิด” ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หนีไป

> จากงูนั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เอื้อมมือไปจับหางงูสิ” ท่านจึงเอื้อมมือจับไว้ มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน
>
> อพยพ 4:2–4

> พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวีไม่ใช่หรือ? เรารู้แล้วว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง ... เขาจะเป็นผู้พูดกับประชาชนแทนเจ้า เขาจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นดังพระเจ้าสำหรับเขา เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ เพื่อทำหมายสำคัญต่าง ๆ”
>
> อพยพ 4:14, 16–17

โมเสสจะเข้าเฝ้าฟาโรห์ในฐานะตัวแทนของพระเจ้า พระประสงค์ของพระเจ้าในการสาธิตครั้งนี้ ไม่ใช่เพียงการอวดฤทธิ์อำนาจ แต่เป็นภาพที่ชี้ตัวให้เห็นว่าใครคือผู้ทำลาย **ตัวจริง** เมื่อโมเสสในฐานะตัวแทนของพระเจ้าถือไม้เท้าไว้ในมือ ไม้เท้านั้นเป็นภาพของพลังธรรมชาติที่อยู่ในการควบคุมของพระเจ้า ตราบใดที่พระหัตถ์ของพระเจ้ายังยับยั้งพลังทำลายของธรรมชาติไว้ ก็ไม่มีภัยใดมาถึงอียิปต์ได้ แต่เมื่อโมเสสโยนไม้เท้าลงบนพื้น ไม้เท้าก็กลายเป็นงู อันเป็นภาพของความชั่วร้ายและการทำลาย ภาพนี้คือพลังธรรมชาติที่หลุดพ้นจากการควบคุมของพระเจ้า และตกอยู่ในการควบคุมของซาตาน ผู้ทำลาย

หลายร้อยปีก่อนสมัยของโมเสส ชนชาติอิสราเอลเคยอยู่ในอียิปต์ด้วยความสัมพันธ์ที่ดีกว่านี้มาก เรื่องเริ่มจากโยเซฟ ผู้ที่ถูกพี่น้องต่างมารดาขายไปเป็นทาส และเป็นผู้แก้ฝันอันน่ากังวลใจของฟาโรห์ได้ ฟาโรห์จึง

ยกโยเซฟขึ้นสู่ตำแหน่งอันมีเกียรติ ทั้งเพราะการแก้ฝันนั้น และเพราะโยเซฟมองการณ์ไกล เตรียมทั้งประเทศให้พร้อมรับการกันดารอาหารเจ็ดปี ครอบครัวของโยเซฟได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น ชาวอียิปต์แสดงความชื่นชมทั้งต่อโยเซฟและต่อพระเจ้าที่เขานมัสการ พระเจ้าจึงทรงอวยพรชนชาตินั้นได้อย่างเต็มที่

แต่หลายปีหลังจากโยเซฟเสียชีวิต ชาวอียิปต์ก็ลืมทั้งตัวเขาและพระเจ้าของเขา แล้วกดชนชาติอิสราเอล ซึ่งเจริญรุ่งเรืองและทวีจำนวนขึ้นในแผ่นดินนั้น ลงเป็นทาส การกระทำของชาวอียิปต์เป็นการส่งสารว่า เขาไม่ต้องการให้พระเจ้าองค์นี้อยู่ด้วยอีกต่อไป เขามีพระของเขาเอง และไม่ยอมรับพระเจ้าของพวกทาส เมื่อเป็นเช่นนี้ พระเจ้าจะทรงอวยพรและปกป้องเขาอย่างเต็มขนาดต่อไป **พร้อมกับ** ให้เสรีภาพแก่เขาที่จะแยกตัวออกจากพระองค์ด้วยนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้

หลังจากภัยพิบัติเริ่มขึ้นแล้ว หากฟาโรห์หันจากทางที่ดื้อดึงของตนเมื่อใดก็ตาม แล้วปล่อยชาวอิสราเอลไป พระเจ้าก็จะทรงควบคุมพลังของธรรมชาติไว้อีกครั้ง และภัยพิบัติก็จะยุติลง แต่ผู้ปกครองที่ดื้อรั้นผู้นั้นไม่ยอมทำเช่นนั้น อียิปต์จึงเหลือแต่ซากปรักหักพัง บทบาทของพระเจ้าในภัยพิบัติที่อียิปต์จะกระจ่างขึ้นทันที เมื่อเราอ่านสารที่พระองค์ประทานไว้แล้วในภาพของไม้เท้าและงู

ยังมีอีกตอนหนึ่งที่ช่วยปลดพระเจ้าจากข้อกล่าวหาว่าทรงทำลายด้วยพลังธรรมชาติ อยู่ในหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ เอลียาห์ผู้เผยพระวจนะกำลัง

อยู่ในช่วงตกต่ำที่สุดของงานรับใช้ ท่านหลบซ่อนอยู่ในถ้ำเพราะพระนางเยเซเบลขู่จะเอาชีวิต แล้วพระเจ้าเสด็จมาหาผู้เผยพระวจนะที่หนีไปคนนี้

> [ผู้เผยพระวจนะ คือผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ให้พูดแทนพระองค์ ส่วน เยเซเบล เป็นพระราชินีของอิสราเอลในสมัยนั้น ผู้ต่อต้านเอลียาห์]
>
> พระองค์ตรัสกับท่านว่า “เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่?” เอลียาห์ทูลว่า “ข้าพระองค์หวงแหนแทนพระยาห์เวห์พระเจ้าจอมทัพยิ่งนัก เพราะประชาชนอิสราเอลทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ และประหารผู้เผยพระวจนะของพระองค์เสียด้วยดาบ เหลือข้าพระองค์แต่ผู้เดียว และเขาทั้งหลายมุ่งเอาชีวิตข้าพระองค์” พระองค์ตรัสว่า “จงออกไปยืนอยู่บนภูเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์” และนี่แน่ะ **พระยาห์เวห์กำลังทรงผ่านไป** และลมพายุรุนแรงพัดพังภูเขา ทำให้หินแตกเป็นเสี่ยง ๆ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ **ไม่ได้สถิต** ในลมนั้น ภายหลังลมก็เกิดแผ่นดินไหว แต่พระยาห์เวห์ **ไม่ได้สถิต** ในแผ่นดินไหวนั้น ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระยาห์เวห์ **ไม่ได้สถิต** ในไฟนั้น ภายหลังไฟก็มี **เสียงเบา ๆ**
>
> 1 พงศ์กษัตริย์ 19:9–12 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรา ยังคงตรัสด้วยเสียงเบา ๆ นั้นชัดเจนที่สุดเสมอมา

การทนทุกข์ของโยบ

หนังสือโยบให้หลักฐานอย่างชัดเจนว่า ผู้ที่อยู่เบื้องหลังความทุกข์และการทำลายคือซาตาน ทั้งยังเปิดให้เราเห็นเบื้องหลังของสงครามฝ่ายวิญญาณระหว่างพระเจ้ากับฝ่ายชั่วร้าย โยบ ผู้ที่ “ดีพร้อมและเที่ยงธรรม” (โยบ 1:8) พบว่าตนเองตกอยู่กลางแนวปะทะอันดุเดือด ณ จุดหัวเลี้ยวหัวต่อของสงครามนั้น

> อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานก็มาในหมู่เขาด้วย พระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?” ซาตานทูลตอบว่า “จากไป ๆ มา ๆ บนแผ่นดินโลกและจากเดินไปเรื่อย ๆ บนนั้น” พระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าพิจารณาดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่? ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เขาเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย” ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่า ๆ หรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงกั้นรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขามีอยู่เสียทุกด้านหรือ? พระองค์ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขอยื่นพระหัตถ์แตะต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขามีอยู่ แล้วเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์” พระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “ดูเถิด ทุกสิ่งที่เขามีก็อยู่ในมือของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขา” ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระยาห์เวห์

ซาตานลงมือทำลายทุกสิ่งที่โยบมีในทันที รวมทั้งบุตรชายบุตรหญิงของเขาด้วย ในความพินาศที่ตามมา ซาตานใช้ทั้งกองโจรของ “คนเสบา” (ข้อ 15) และ “ชาวเคลเดีย” (ข้อ 17) ใช้ทั้ง “ไฟของพระเจ้าตกจากฟ้า” (ข้อ 16) และ “พายุข้ามถิ่นทุรกันดาร” (ข้อ 19)

> [สังเกตว่าไฟที่ตกลงมานั้น ผู้รอดชีวิตเรียกเองว่า “ไฟของพระเจ้า” ทั้งที่ผู้อ่านรู้อยู่แล้วจากต้นเรื่องว่าผู้ลงมือคือซาตาน นี่เป็นตัวอย่างแรก ๆ ของสิ่งที่หนังสือเล่มนี้จะกล่าวถึงอีกหลายครั้ง คือคนโบราณมักเรียกภัยพิบัติทุกอย่างว่ามาจากพระเจ้า]

แม้หนังสือโยบจะบอกชัดว่าใครคือผู้ทำลาย ผู้อ่านจำนวนมากก็ยังติดใจเรื่องความทุกข์ของโยบอยู่ดี เพราะเข้าใจผิดไปว่าพระเจ้าทรง **อนุญาต** ให้ซาตานทำร้ายโยบ ความคิดนั้นเดินต่อไปว่า ในเมื่อพระเจ้าทรงฤทธิ์ทุกอย่าง พระองค์ก็ควรจะทรงยับยั้งการโจมตีของซาตานไว้ได้ แต่ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าไม่เคยเป็นประเด็นในเรื่องนี้เลย ประเด็นที่เป็นเดิมพันมาตลอดและจะเป็นตลอดไป คือหลักการปกครองของพระเจ้า นั่นคือ พระเจ้าทรงเสมอต้นเสมอปลายในการให้เสรีภาพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงสร้างหรือไม่? เสรีภาพนั้น ถ้าจะ **เป็น** เสรีภาพจริง ก็ต้องเพิกถอนไม่ได้ คือเปลี่ยนแปลงไม่ได้และเรียกคืนไม่ได้ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม

ในกรณีของโยบ ยังมีอีกสิ่งหนึ่งเป็นเดิมพันอยู่ด้วย นอกเหนือจากพระเกียรติของพระเจ้า นั่นคือโลกของเรา ซาตานกำลังวางแผนยึดโลกใบนี้ไว้เป็นอาณาจักรของตนเอง “พระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า ‘เจ้ามาจากไหน?’ ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า ‘จากไป ๆ มา ๆ บนแผ่นดินโลกและจากเดินไปเรื่อย ๆ บนนั้น’” (โยบ 1:7)

ถ้าเราจะลองอ่านความหมายที่ซ่อนอยู่ระหว่างบรรทัด สิ่งที่ซาตานกำลังทูลต่อพระเจ้าก็คือ “ข้าได้ตระเวนไปทั่วโลกแล้ว และดูเหมือนทุกคนอยู่ข้างข้า ข้าจึงขออ้างสิทธิ์ปกครองแผ่นดินโลกนี้แต่ผู้เดียว” ตลอดเรื่องที่ดำเนินต่อจากนั้น พระเจ้าทรงล้ำหน้าซาตานอยู่หนึ่งก้าวเสมอ พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ที่ไว้วางใจพระองค์คนนี้ดี และโยบก็ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า แม้ต้องเผชิญการโจมตีของซาตานที่โหดร้ายเป็นอันดับสองเท่าที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ ในที่สุดพระเจ้าทรงรักษาชีวิตของโยบไว้ และ “ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเผื่อสหายของท่าน” (โยบ 42:10) สหายเหล่านั้นอยู่ในภาวะที่อันตรายยิ่งกว่าตัวโยบเสียอีก เพราะเขา **ไม่รู้จัก** พระเจ้า

หนังสือโยบเปิดให้เราเห็นสงครามฝ่ายวิญญาณระหว่างพระเจ้ากับอำนาจแห่งความมืด ซึ่งยังดำเนินอยู่จนถึงทุกวันนี้ เมื่อใดที่เราพอจะนึกภาพออกสักเล็กน้อย ถึงการกระทบกันของเจตจำนงเสรีนับไม่ถ้วนที่ซับซ้อนเกินความเข้าใจของเรา แต่พระเจ้าทรงมองเห็นอย่างแจ่มชัด เมื่อนั้นเราจะเริ่มเห็นว่าสิ่งที่พระองค์ทรงเผชิญอยู่นั้นใหญ่หลวงเพียงใด

เราซึ่งเป็นผู้มีความคิดไม่ได้อยู่ลำพังในโลกนี้ ยังมีสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณอีกจำนวนมากอยู่ร่วมพื้นที่กับเรา คือซาตานและกองทัพทูตสวรรค์ที่ตกไปของมัน เมื่อรวมความเห็นแก่ตัวของเราแต่ละคนเข้ากับความเห็นแก่ตัวของพวกวิญญาณชั่ว โลกของเราจึงกลายเป็นเวทีที่เจตจำนงซึ่งต่างถือตัวเองเป็นศูนย์กลางชนกันนับครั้งไม่ถ้วนทุกวัน สิ่งที่ยากเป็นพิเศษสำหรับเราที่จะเข้าใจ คือซาตานและกองทัพของมันขัดขวางหรือต้านทานพระเจ้าได้อย่างไร

อาจทำให้เราไม่สบายใจ เมื่อรู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้อำนาจควบคุมทุกสิ่งบนโลกนี้อย่างเบ็ดเสร็จ แต่พระเจ้าไม่ทรงประสงค์จะควบคุมชีวิตของเราแต่ละคน และการทำเช่นนั้นก็ไม่ใช่พระลักษณะของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงสร้างเราให้เป็นผู้มีความคิดและมีเสรีภาพ ไม่ใช่หุ่นเชิด

ในตอนต้นของหนังสือโยบ มีตัวละครหลักสามฝ่ายปรากฏขึ้น คือพระเจ้า ซาตาน และโยบ แต่ในตอนท้ายของหนังสือ ไม่มีการเอ่ยชื่อซาตานอีกเลย เหตุใดซาตานจึงหายไปในบทสรุปอันสำคัญของการเผชิญหน้าครั้งใหญ่กับพระเจ้าครั้งนี้?

โยบทั้งบทที่ 41 พูดถึงสัตว์ลึกลับตัวหนึ่งที่พระเจ้าทรงเรียกว่า “เลวีอาธาน” เลวีอาธานคืออะไร หรือคือใคร? พระคัมภีร์ให้เบาะแสอะไรที่จะช่วยเราระบุตัวสัตว์ตัวนี้ได้บ้าง? “ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษเลวีอาธาน คือพญานาคที่หนีอยู่นั้น ด้วยดาบแข็งแกร่ง ใหญ่โต และทรงพลังของพระองค์ เลวีอาธานคือพญานาคที่ขดตัว และพระองค์จะทรง

สังหารมังกรที่อยู่ในทะเล” (อิสยาห์ 27:1) แล้ว “พญานาคที่หนีอยู่นั้น” “พญานาคที่ขดตัว” และ “มังกรที่อยู่ในทะเล” หมายถึงใคร? “พญานาคใหญ่ตัวนั้นคืองูดึกดำบรรพ์ที่เขาเรียกกันว่ามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก มันถูกโยนลงมาที่แผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันก็ถูกโยนลงมากับมันด้วย” (วิวรณ์ 12:9) ให้เราอ่านโยบบทที่ 41 โดยมองหาลักษณะของซาตานในคำพรรณนาสัตว์ตัวนี้

> เจ้าจะลากเลวีอาธานออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ? จะเอาเชือกกดลิ้นของมันลงได้หรือ? **มันจะวิงวอนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ? มันจะพูดกับเจ้าด้วยคำอ่อนหวานหรือ? มันจะทำพันธสัญญากับเจ้าเพื่อเจ้าจะรับมันเป็นทาสตลอดไปหรือ? เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนเล่นกับนกหรือ?** เจ้าจะเอาฉมวกปักหนังของมัน เอาหลาวแทงหัวของมันได้หรือ? **ลงมือจับมันดูสิ เมื่อนึกถึงการต่อสู้กับมันแล้วเจ้าจะไม่คิดทำอีก ดูเถิด ความหวังของคนที่จะจับมันนั้นสูญเปล่า เพียงเห็นมันเข้าก็ล้มลงแล้วไม่ใช่หรือ? ไม่มีผู้ใดดุพอที่จะไปยั่วเย้ามัน แล้วผู้ใดเล่าจะยืนอยู่ต่อหน้าเราได้?** ... ทุกสิ่งที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์เป็นของเรา ... **เกล็ดของมันคือความภูมิใจของมัน ปิดแน่นเหมือนตราผนึก เกล็ดอยู่ชิดกันมากจนลมผ่านเข้าไปไม่ได้** เกล็ดเหล่านั้นเชื่อมต่อกัน เกาะติดกันแน่น และแยกจากกันไม่ได้ ... **คบเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟพุ่งออกมา ควันออกมาทางรูจมูกของมัน อย่างกับมาจากหม้อเดือด ลมหายใจของมันจุดถ่านให้ติดไฟ เปลวเพลิงออกมาจากปากของ**

มัน กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความสยดสยองเต้นอยู่ข้างหน้ามัน ... หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน แข็งเหมือนแท่นหินโม่ เมื่อมันลุกขึ้น ผู้ทรงอานุภาพก็กลัวมัน ดาบที่ฟันมันก็ต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก แหลน หรือหอกซัด มันนับเหล็กว่าเป็นฟางและทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นตอข้าว มันหัวเราะเยาะเสียงหอกซัด ... มันทำให้ที่ลึกเดือดเหมือนหม้อ ... บนแผ่นดินโลกไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งถูกสร้างที่ไม่รู้จักความกลัว มันมองดูทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นราชาเหนือบรรดาผู้ที่หยิ่งผยองทั้งปวง

โยบ 41 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

พระเจ้าทรงใช้ภาษาภาพในบทนี้ เพื่อพรรณนาศัตรูที่ทรงพลังและไร้ความเห็นใจถึงขนาดที่เราไม่มีทางสู้ด้วยตัวเองได้เลย พระเจ้าทรงอยู่ในการต่อสู้อันดุเดือดกับศัตรูที่น่าเกรงขามที่สุดเท่าที่จะนึกภาพได้ กระนั้นพระองค์ก็ยังทรงยืดมั่นอย่างเด็ดขาดที่จะสู้ศึกนี้แทนเรา โดยไม่ทรงใช้กำลังบังคับไม่ว่าเวลาใดหรือในสถานการณ์ใด

ซาตานทำให้พระเจ้าดูเป็นอย่างที่ตัวมันเองเป็น คือขี้โกรธ อาฆาต ไม่ให้อภัย ชอบบังคับ ยึดตัวบทกฎหมาย ชอบตัดสิน และจู้จี้เอาผิดทุกกระเบียด ขณะเดียวกัน ตัวมันเองกลับปรากฏต่อเราเป็น “ทูตสวรรค์ของความสว่าง” (2 โครินธ์ 11:14) แต่พระเจ้าทรงเห็นสิ่งที่เรามองไม่

เห็นอย่างชัดเจน คือทรงเห็นว่าผู้หลอกลวงนี้ชำนาญในงานของตนเพียงใด

จากคำพรรณนาเชิงภาพถึงผู้เป็นปฏิปักษ์ของพระเจ้านี้ เราพอจะเข้าใจได้บ้างว่าพระเจ้าทรงต่อสู้เพื่อเราแต่ละคนทุกวันอย่างไร พระเจ้า **ทรง** เข้าแทรกแซง เพื่อพาลูก ๆ ของพระองค์ออกจากอันตราย เมื่อซาตานล้ำเส้นในความสิ้นคิดที่จะขัดขวางหรือทำลายผู้ที่ตอบสนองต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ การแทรกแซงบางครั้งเราพอสังเกตเห็น แต่ส่วนใหญ่เราไม่เห็นเลย ผลก็คือพระเจ้าจะยังคงถูกโยนความผิดใส่ทุกวัน สำหรับความทุกข์ที่เราเห็นในโลกนี้ หวังว่าประสบการณ์ของโยบจะช่วยให้เราเข้าใจว่า พระเจ้า **ไม่ทรงสามารถ** ป้องกันทุกอุบัติเหตุ ทุกภัยพิบัติ ทุกความเจ็บป่วย และความตายทุกครั้งไว้ได้ พร้อม ๆ กับให้เกียรติเสรีภาพของผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง

ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่พระเจ้าทรงเห็นชัด คือมีแต่พระองค์เท่านั้นที่ดำรงอยู่ได้ด้วยพระองค์เอง **ซาตานไม่ใช่** ซาตานเป็นผู้ถูกสร้างที่เลือกความชั่ว และความชั่วนั้นต้องอาศัยความดีจึงจะดำรงอยู่ได้ **เมื่อใด** ที่ผู้มีความคิดทั้งหมดในจักรวาลเข้าใจความจริงข้อนี้ พร้อมกับได้เห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงน่าไว้วางใจเพียงใด เมื่อนั้นพระองค์จะทรงปล่อยให้ซาตาน ต้นตอของความชั่ว ทำลายตัวเอง จะมีอะไรยุติธรรมไปกว่านั้นอีกหรือ?

อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะเสริมกำลังเจ้า เราจะช่วยเจ้า เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันชอบธรรมของเรา

อิสยาห์ 41:10

เหตุผลที่เราเข้าใจพระคัมภีร์ผิด

พระคัมภีร์ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นจากการที่พระเจ้าทรงบอกให้จดตามคำ แต่ “มนุษย์กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขา” (2 เปโตร 1:21) พระคัมภีร์เขียนขึ้นโดยมนุษย์ ด้วยถ้อยคำของเขาเอง ภายใต้วัฒนธรรม ภูมิหลัง และอุปนิสัยของผู้เขียนแต่ละคน

แล้วทำไมในพระคัมภีร์จึงดูเหมือนว่าพระเจ้า **ทรงเป็น** ผู้ทำลายอยู่บ่อยครั้ง? การจะตอบคำถามนี้ได้ เราต้องเข้าใจวัฒนธรรมทางศาสนาของดินแดนพระคัมภีร์ในสมัยโบราณเสียก่อน สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือ ชนชาติอิสราเอลซึ่งเป็นตัวละครหลักของเรื่อง ถูกล้อมรอบด้วยอิทธิพลของการบูชารูปเคารพ แม้พระเจ้าจะทรงเตือนอย่างตรงไปตรงมาให้หลีกห่างจากรูปเคารพ แต่เขาก็ยังรับอิทธิพลจากพิธีกรรมของเพื่อนบ้านอยู่ตลอดเวลา ความเข้าใจเรื่องพระเจ้าของชาวอิสราเอลจึงถูกวัฒนธรรมรอบตัวบิดเบือนไป

พระเจ้าทรงปรารถนาจะสำแดงพระองค์เองแก่ประชากรของพระองค์ แต่ถ้าทรงสำแดงพระสิริแห่งพระลักษณะของพระองค์อย่างเต็มที่ในเวลานั้น ผลที่ได้จะกลับกลายเป็นการผลักเขาให้ห่างออกไปอีก พระเจ้าจึงทรงถ่อมพระองค์ลงมายังระดับของคนที่พระองค์ทรงต้องการเข้าถึง และการจะทำเช่นนั้นได้ พระองค์ก็ต้องตรัสด้วยภาษาของเขา พระเจ้าทรง

ยอมถูกเข้าใจผิดในการติดต่อกับชาวอิสราเอล เพื่อจะทรงช่วยเขาให้พ้นจากการทำลายตนเอง

> [นี่เป็นแกนสำคัญของหนังสือเล่มนี้ คือพระเจ้าทรงยอมให้คนเข้าใจพระองค์ผิดชั่วคราว ดีกว่าจะพูดความจริงทั้งหมดในเวลาที่ผู้ฟังยังรับไม่ไหว เหมือนพ่อแม่ที่อธิบายเรื่องยากให้ลูกเล็กฟังด้วยคำง่าย ๆ ที่ยังไม่ครบถ้วน]

ยิ่งกว่านั้น ผู้คนในดินแดนพระคัมภีร์สมัยโบราณซึ่งอยู่ใต้อิทธิพลของวิญญาณชั่ว ได้สร้างเทพเจ้าที่ดุร้ายและโกรธง่ายขึ้นมา เขาเชื่อว่าเคราะห์ร้ายที่ตนได้รับนั้นมาจากความโกรธของเทพเหล่านั้น ผู้คนจึงนำเครื่องบูชามาเซ่นไหว้เพื่อระงับความโกรธ และก้มกราบเทพเหล่านั้นในพิธีกรรมทางศาสนาของตน

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม มีการกล่าวถึงซาตานน้อยมาก ทั้งที่ซาตานคือผู้ที่ต้องรับผิดชอบ **จริง ๆ** ต่อความทุกข์และความตายในโลกของเรา เหตุผลก็คือ ถ้ามีการชี้ตัวว่าซาตานเป็นผู้ก่อภัยพิบัติที่ผู้คนต้องเจอ ความสนใจของเขาก็จะพุ่งไปที่ซาตานแทนที่จะเป็นพระเจ้า ชาวอิสราเอลจะถือว่าซาตานเป็นเทพอีกองค์หนึ่งที่มีอำนาจน่าเกรงขามเหนือพลังธรรมชาติ แล้วเขาก็จะนำเครื่องบูชาไปถวายซาตาน เท่ากับนมัสการซาตานแทนที่จะนมัสการพระเจ้า

พระเจ้าทรงป้องกันไม่ให้เรื่องนี้เกิดขึ้น ด้วยการยอมให้พระองค์เองถูกมองว่าเป็นต้นตอของทั้งสิ่งดีที่ผู้คนได้รับ และของสิ่ง **ไม่ดี** ด้วย พระเจ้าทรงห่วงตัวประชากรและผลที่จะเกิดกับเขา หากมีการเปิดเผยตัวผู้ทำลายเร็วเกินไป มากกว่าที่จะทรงห่วงพระเกียรติของพระองค์เอง และแม้พระเจ้าจะทรงถ่อมพระองค์ลงถึงเพียงนี้ ผู้คนก็ยังคงถวายเกียรติแก่วิญญาณชั่วผ่านการนมัสการรูปเคารพอยู่ดี “เขาบูชาพวกปีศาจ ซึ่งไม่ใช่พระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:17)

ชาวอิสราเอลในสมัยโบราณยังไม่พร้อมจะรับการสำแดงที่ชัดเจนถึงพระลักษณะอันอ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้า ถ้าพระองค์เสด็จมาหาเขาอย่างที่ทรงเป็นจริง ๆ คือทรงเป็นความรักที่ไม่เห็นแก่พระองค์เอง เขาก็คงปฏิเสธพระองค์ไปเสียเลย เพราะเขาอยากได้พระที่จะรบให้เขาและใช้ความรุนแรงกับศัตรูของเขา ชาวอิสราเอลอยากได้พระที่ **เป็นเหมือนตัวเขาเอง** แทนที่จะยอมรับความจริงว่า “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์” (ปฐมกาล 1:27) เขากลับตั้งใจจะ **สร้างพระเจ้าขึ้นตามฉายาของตนเอง** เรื่องนี้อธิบายให้เราเข้าใจได้ — ถ้าเรายอมพิจารณา — ว่ามนุษย์มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าในลักษณะใดเป็นหลัก ตลอดยุคสมัยที่ผ่านมาจนถึงทุกวันนี้

เหตุผลที่เราเข้าใจพระเจ้าผิด

เมื่อพระเจ้าเสด็จมาดำเนินอยู่ท่ามกลางเรา ผู้นำทางศาสนาในเวลานั้นกลับไม่รู้จักพระองค์ และไม่ต้อนรับพระองค์

> ขณะที่พระเยซูกับเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไป มีคนพาคนใบ้ที่มีผีสิงมาหาพระองค์ เมื่อทรงขับผีออกแล้ว คนใบ้นั้นก็พูดได้ ฝูงชนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “เรื่องเช่นนี้ไม่เคยปรากฏในอิสราเอลเลย” **แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “คนนี้ขับผีออกได้โดยนายผี”** พระเยซูจึงเสด็จไปตามเมืองและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขาทั้งหลาย ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และทรงรักษาโรคและความเจ็บป่วยทุกอย่างให้หาย
>
> มัทธิว 9:32–35 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

> [ธรรมศาลา คือสถานที่ที่ชาวยิวมาชุมนุมกันเพื่ออ่านพระคัมภีร์และอธิษฐาน]

ถ้อยคำของอิสยาห์ต่อไปนี้ใช้ได้พอดีกับคนที่กล่าวหาว่าพระเยซูเป็นพวกเดียวกับซาตาน “วิบัติแก่พวกที่เรียกความชั่วว่าความดี และเรียกความดีว่าความชั่ว พวกที่ถือว่าความมืดคือความสว่าง และความสว่างคือความมืด พวกที่ถือว่าความขมคือความหวาน และความหวานคือความขม วิบัติแก่พวกคนที่ฉลาดในสายตาของตัวเอง” (อิสยาห์ 5:20–21)

> พระองค์ทรงอยู่ในโลก และโลกถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ แต่โลกไม่รู้จักพระองค์ พระองค์เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์
>
> ยอห์น 1:10–11

ข้อความนี้ไม่ได้พูดถึงเรื่องในอดีตเท่านั้น พระเจ้ายังคงเป็นผู้ที่คนไม่รู้จัก เข้าใจผิด และมองข้ามอยู่จนทุกวันนี้ เราเข้าใจพระเจ้าผิด เพราะเรามีแนวโน้มจะคิดเอาเองว่าพระองค์ทรงถือพระองค์เองเป็นศูนย์กลางเหมือนอย่างที่เราเป็น

> คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยพึ่งพระวิญญาณ
>
> 1 โครินธ์ 2:14

มนุษย์เรามักถูกดึงดูดให้ถือศาสนาแต่เปลือกนอก ทั้งที่สิ่งที่เราต้องการจริง ๆ คือการเอาความเห็นแก่ตัวของเราออก แล้วรับความรักของพระเจ้าเข้ามาแทน แค่คิดว่าจะต้องปล่อยวางความเห็นแก่ตัว “คนทั่วไป” ก็รู้สึกถูกคุกคามเสียแล้ว ศาสนาแต่เปลือกนอกจึงดู **ปลอดภัย** กว่ามาก แต่ความปลอดภัยแบบนี้เป็นภาพลวงตาที่ร้ายกาจ เพราะบ่อยครั้งคนใช้ศาสนาแต่เปลือกนอกนี่เองเป็นที่ซ่อนตัวจากพระเจ้า

> พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ โดยทูลถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของเขาไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามธรรมบัญญัติ

> หรือไม่?” พระองค์ตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิมนั้น ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะละบิดามารดาไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน’ ด้วยเหตุนี้เขาทั้งสองจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เพราะฉะนั้น สิ่งซึ่งพระเจ้าทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” พวกเขาจึงทูลถามว่า “ถ้าอย่างนั้น ทำไมโมเสสสั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้?” พระองค์ตรัสว่า “โมเสสยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยา เพราะใจของท่านแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมไม่ได้เป็นอย่างนั้น”
>
> มัทธิว 19:3–8

เนื้อหาส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม สะท้อนความพยายามของพระเจ้าที่จะเข้าใกล้คนที่ใจแข็งกระด้าง เราเข้าใจพระเจ้าผิดในตอนต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ที่พระองค์ทรงยอมโอนอ่อนตามใจของผู้คน แทนที่จะทอดทิ้งเขาไปว่าหมดหวังแล้ว **เราต่างหากที่ขาดความเมตตา ไม่ใช่พระเจ้า** แต่เราก็ยังอ่านการที่พระเจ้าทรงข้องเกี่ยวกับคนใจร้ายในพันธสัญญาเดิมผิดอยู่ร่ำไป ผลก็คือเรากล่าวหาพระเจ้าว่าทรงยอมรับระบบทาสและการมีคู่ครองหลายคน ทรงสนับสนุนสงครามเพื่อยึดครองแผ่นดิน ทรงสั่งให้ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และทรงกำหนดโทษอันรุนแรงแก่ผู้ฝ่าฝืนกฎ เรากล่าวหาเช่นนี้เพราะเราไม่เข้าใจว่าปัญหาความใจแข็ง

กระด้างของมนุษย์ ที่พระเจ้าทรงเผชิญอยู่ตลอดเวลาในการติดต่อกับอิสราเอลโบราณนั้น ใหญ่หลวงเพียงใด

> [ประเด็นของย่อหน้านี้คือ กฎหลายข้อในพันธสัญญาเดิมไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการ แต่เป็นการจำกัดความเสียหายให้น้อยที่สุดในสังคมที่ทำอย่างนั้นอยู่แล้ว พระเยซูเองทรงอธิบายกฎเรื่องการหย่าไว้อย่างนี้ คือโมเสส **ยอม** ให้ ไม่ใช่ **สั่ง** ให้]

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูทรงยกธรรมบัญญัติขึ้นให้สูงกว่าเดิม โดยทรงชี้ให้เห็นการนำไปใช้จริงบนพื้นฐานของกฎแห่งความรัก

> ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตา และฟันแทนฟัน’ ส่วนเราบอกพวกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย ถ้าใครต้องการจะฟ้องศาลเพื่อจะปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จงสละเสื้อคลุมให้เขาด้วย ถ้าใครจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่าน ก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่ต้องการขอยืมจากท่าน
>
> มัทธิว 5:38–42

ในถ้อยคำเหล่านี้ พระเยซูทรงอธิบายพระประสงค์อันสมบูรณ์ของพระเจ้า ซึ่งต่างจากการที่พระองค์ทรงปรับพระองค์เองให้เข้ากับใจของคนที่แข็งกระด้าง

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของพวกท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่นี่แล้ว เราไม่ได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงใช้เรามา ทำไมพวกท่านถึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด? นี่เป็นเพราะท่านทนฟังคำสอนของเราไม่ได้ **พวกท่านมาจากพ่อของท่านคือมาร** และท่านอยากจะทำตามความปรารถนาของพ่อ มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เริ่มแรก และไม่ได้ตั้งอยู่ในสัจจะ เพราะมันไม่มีสัจจะ เมื่อมันพูดเท็จ มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา แต่พวกท่านไม่เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง มีใครในพวกท่านที่ชี้ให้เห็นได้ว่าเรามีบาป? ถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านถึงไม่เชื่อเรา? คนที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระดำรัสของพระเจ้า พวกท่านไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะเหตุนี้พวกท่านจึงไม่ฟัง” พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า “ที่เราพูดว่าท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้นไม่จริงหรือ?”

ยอห์น 8:42–48 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

พระเยซูตรัสกับผู้นำทางศาสนาว่า “พวกท่านมาจากพ่อของท่านคือมาร” มารเป็นพ่อของเขา เพราะเขารับภาพของพระเจ้าที่บิดเบี้ยวมาจากมาร แล้วต่อต้านทุกความพยายามที่จะแก้ภาพนั้นให้ถูก

เขาเอาป้ายข้อกล่าวหาไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า “คนนี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว” เวลานั้นเขาเอาโจรสองคนตรึงไว้

พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง คนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมาพูดหมิ่นประมาทพระองค์ สั่นศีรษะเยาะเย้ยว่า “เจ้าเป็นคนที่จะทำลายพระวิหารแล้วสร้างขึ้นภายในสามวันนี่นา จงช่วยตัวเองให้รอด **ถ้าเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า** จงลงมาจากกางเขนเถิด” พวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เหมือนกันว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ **ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล** ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด เราจะได้เชื่อบ้าง เขาวางใจพระเจ้า **ถ้าพระองค์พอพระทัยตัวเขา** ก็ขอให้ทรงช่วยเขาเดี๋ยวนี้เถิด เพราะเขากล่าวว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

มัทธิว 27:37–43 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

คนที่เยาะเย้ยพระเยซูที่กางเขน ใช้คำแฝงนัยคำเดียวกันกับที่ซาตานใช้ล่อลวงพระคริสต์ในถิ่นทุรกันดาร คือ “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (มัทธิว 4:3)

ไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นหมักใหม่ไปใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้น เหล้าองุ่นหมักใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาด เหล้าองุ่นก็จะรั่ว และถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เหล้าองุ่นหมักใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็จะอยู่ดีทั้งคู่

ลูกา 5:37–38

> [สมัยนั้นคนใส่เหล้าองุ่นในถุงที่ทำจากหนังสัตว์ เหล้าองุ่นใหม่ยังหมักตัวและขยายออก ถุงหนังใหม่จึงยืดตามได้ ส่วนถุงเก่าที่แข็งแล้วจะปริแตก]

ในภาพเปรียบนี้ พระเยซูทรงเทียบคำสอนใหม่ที่พลิกความคิดของพระองค์กับ “เหล้าองุ่นใหม่” ที่ทำให้ “ถุงหนังเก่า” ปริแตก ทั้งด้วยพระดำรัสและด้วยพระชนม์ชีพ พระเยซูทรงวาดภาพความรักของพระเจ้าไว้อย่างชัดเจน ตัดกันอย่างสิ้นเชิงกับ **ภาพของพระเจ้าที่บิดเบี้ยว** อันเป็น “เหล้าองุ่นเก่า” ที่บรรดาครูสอนศาสนาซึ่งพระองค์ทรงพบยึดถืออยู่ คือ “ถุงหนังเก่า” ภาพสองภาพนี้ผสมเข้าด้วยกันไม่ได้ ทุกวันนี้ก็เช่นเดียวกัน ภาพของพระเจ้าที่รุนแรงจะต้องออกไปจากใจเรา เพื่อเปิดที่ว่างให้พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรา

พระเจ้าทรงทำลายอย่างไร?

ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดตัวอย่างหนึ่งที่แสดงว่าพระเจ้าทรงทำลาย **อย่างไร** อยู่ในหนังสือ 1 พงศาวดาร กษัตริย์ซาอูลแห่งอิสราเอลไม่ทรงสนพระทัยคำเตือนของพระเจ้าที่ส่งผ่านซามูเอลผู้เผยพระวจนะ ซึ่งขอให้พระองค์หันจากทางที่กำลังพาพระองค์ไปสู่ความพินาศ ซาอูลทรงพยายามฆ่าดาวิดผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าอยู่หลายครั้ง ทรงสั่งประหารบรรดาปุโรหิตที่เมืองโนบ และทรงหันไปขอคำปรึกษาจากคนทรง ต่อมาในการรบกับชาวฟีลิสเตีย ซาอูลทรงบาดเจ็บ และทรงหวาดกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากทรงถูกจับเป็นเชลย ในความสิ้นคิดนั้น “ซาอูลจึงชักดาบออก ทรงล้มทับดาบนั้น” (1 พงศาวดาร 10:4)

ขอให้สังเกตว่าพระคัมภีร์สรุปเรื่องน่าเศร้าเรื่องการสิ้นพระชนม์ของซาอูลไว้อย่างไร

> ซาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความไม่ซื่อสัตย์ของพระองค์ พระองค์ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์ ในเรื่องที่พระองค์ไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และยังทรงไปแสวงหาคำทำนายจากคนทรง ไม่ได้ทรงแสวงหาพระยาห์เวห์ **พระยาห์เวห์จึงทรงประหารพระองค์เสีย** และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรเจสซี
>
> 1 พงศาวดาร 10:13–14 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

เห็นได้ชัดว่าในการสิ้นพระชนม์ของซาอูลนั้น **การกระทำ** อย่างเดียวที่เราเห็นว่าพระเจ้าทรงทำ คือการปล่อยให้ซาอูลไปตามทางที่พระองค์เลือกเอง และรับผลของการกระทำของพระองค์เอง สาเหตุการสิ้นพระชนม์ของซาอูลคือการปลิดชีวิตตนเอง ไม่ใช่การถูกผู้อื่นฆ่า กระนั้นพระคัมภีร์กลับกล่าวว่าพระเจ้าทรง **ประหาร** พระองค์ คำที่ใช้บรรยายสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในที่นี้ มีความหมายต่างไปจากความหมายในพจนานุกรมอย่างชัดเจน

> [นี่คือหลักการอ่านพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่หนังสือเล่มนี้จะใช้ต่อไปอีกหลายบท คือเมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใด บ่อยครั้งหมายความว่าพระองค์ทรงยอมให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น ในภาษาของคนสมัยนั้น ผู้ที่ยอมให้เรื่องหนึ่งเกิดขึ้นกับผู้ที่ลงมือทำเอง ใช้คำเดียวกัน]

และนี่ไม่ใช่ตัวอย่างเดียวที่โดดออกมา ในบทต่อไป เราจะพิจารณาคำอย่าง ความโกรธ พระพิโรธ และความหวงแหน ที่ปรากฏในพระคัมภีร์ เมื่อคำเหล่านี้ใช้กับทางและความคิดของพระเจ้า พระคัมภีร์ให้ความหมายแก่คำเหล่านี้ต่างไปจากที่เราใช้กันทั่วไปโดยสิ้นเชิง

> จงแสวงหาพระยาห์เวห์ขณะที่จะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้ ให้คนอธรรมละทิ้งทางของเขา และคนชั่วละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับมายังพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงเมตตาเขา ให้เขากลับมายังพระเจ้าของพวกเรา

เพราะพระองค์ทรงมีการอภัยอย่างเหลือล้น “เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็สูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น”

อิสยาห์ 55:6–9

พระพิโรธของพระเจ้าคืออะไร?

เมื่ออ่านพระคัมภีร์เดิม หลายคนสะดุดใจกับเรื่องพระพิโรธของพระเจ้า มีข้อความจำนวนมากที่พูดถึงพระพิโรธและการทรงกริ้ว แต่คำเหล่านั้น **หมายถึงอะไร**กันแน่? วิธีที่ตรงที่สุดคือปล่อยให้พระคัมภีร์อธิบายตัวเอง ดูว่าเมื่อบอกว่าพระเจ้าทรงกริ้ว พระองค์ทรงทำอะไรต่อจากนั้น

ครั้งแรกที่พระคัมภีร์กล่าวถึงพระพิโรธของพระเจ้า คือตอนที่พระองค์ทรงมอบหมายให้โมเสสนำคนอิสราเอลออกจากการเป็นทาสในอียิปต์ อะไรทำให้พระองค์ทรงกริ้วในเวลานั้น?

> โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า “องค์เจ้านาย ข้าพระองค์ไม่ใช่นักพูด ทั้งในอดีตและตั้งแต่เมื่อพระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง” พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ใครเล่าสร้างปากมนุษย์...เรายาห์เวห์เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ? บัดนี้ไปเถิด เราจะช่วยเจ้าให้พูด และจะสอนคำซึ่งควรจะพูด” แต่ท่านทูลว่า “องค์เจ้านาย โปรดใช้คนอื่นไปเถิด”
>
> อพยพ 4:10–13

โมเสสกลัวที่จะเข้าเฝ้าฟาโรห์ตามลำพัง จึงขอให้มีคนพูดแทนตน พระเจ้าทรงตอบอย่างไร?

> พระยาห์เวห์จึงทรงกริ้วโมเสส แล้วตรัสว่า “เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวีไม่ใช่หรือ? เรารู้แล้วว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง และดูสิ บัดนี้เขากำลังเดินทางมาพบเจ้า เมื่อเขาเห็นเจ้า เขาจะดีใจ”
>
> อพยพ 4:14

พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธด้วยวิธีใด? ด้วยการ**ให้โมเสสได้ในสิ่งที่เขาขอ** นี่คือเบาะแสแรก ลองดูข้อความอื่นต่อไป

> คนที่ปะปนมากับเขาทั้งหลายเป็นพวกที่มีความอยากกินเป็นอย่างมาก และคนอิสราเอลก็ร้องไห้คร่ำครวญอีกด้วยว่า “ใครจะให้เนื้อเรากิน?” เมื่อโมเสสได้ยินประชาชนร้องไห้กันไปทั่วตระกูลต่าง ๆ โดยแต่ละคนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พระยาห์เวห์ทรงกริ้วอย่างยิ่ง โมเสสก็ไม่พอใจด้วย แล้วมีลมมาจากพระยาห์เวห์พัดพาฝูงนกคุ่มจากทะเลมาตกอยู่ที่ข้างค่ายโดยอยู่รอบ ๆ ทั้งค่าย อยู่ห่างออกไปจากค่ายเป็นระยะทางเดินหนึ่งวัน และอยู่สูงจากพื้นดินประมาณหนึ่งเมตร วันนั้นประชาชนก็เที่ยวจับนกคุ่มกันทั้งวันทั้งคืนและตลอดวันถัดมาด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดก็ได้ไม่ต่ำกว่าพันกิโลกรัม แล้วเขาทั้งหลายก็เอามากางตากกันทั่วโดยอยู่รอบ ๆ ค่าย
>
> กันดารวิถี 11:4, 10, 31–32

อีกครั้งหนึ่งที่พระคัมภีร์บอกว่าพระเจ้าทรงกริ้ว แล้วพระองค์ทรงทำอะไร? ประทานสิ่งที่ประชาชนเรียกร้อง

> ต่อมาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านตั้งบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล...แต่พวกบุตรของท่านไม่ได้ดำเนินตามอย่างชีวิตของท่าน พวกเขาบิดเบือนไปหารายได้ที่ผิด รับสินบน และบิดเบือนความยุติธรรม พวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของอิสราเอลจึงพากันมาหาซามูเอลที่เมืองรามาห์ และพูดกับท่านว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้ว และพวกบุตรของท่านไม่ได้ดำเนินตามอย่างชีวิตของท่าน บัดนี้ขอท่านตั้งพระราชาให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งปวงเถิด” ถ้อยคำนั้นทำให้ซามูเอลไม่พอใจ ซามูเอลจึงทูลอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ตรัสกับซามูเอลว่า “จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องที่พวกเขาพูดกับเจ้า เพราะพวกเขาไม่ได้ละทิ้งเจ้า แต่พวกเขาละทิ้งเรา ไม่ให้เราเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา”
>
> 1 ซามูเอล 8:1–7

พระเจ้าทรงส่งข่าวสารผ่านซามูเอล ชี้แจงเหตุผลหลายข้อว่าการมีกษัตริย์จะ**ไม่**เป็นผลดีต่อพวกเขา แล้วประชาชนฟังหรือไม่?

> แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังซามูเอล พวกเขากล่าวว่า “เราไม่ยอม เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลาย และเพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเรา นำหน้าเราไป และรบในสงครามให้เรา”
>
> 1 ซามูเอล 8:19–20

พระเจ้าทรงตอบการยืนกรานนั้นอย่างไร? “จงฟังพวกเขาเถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้พวกเขา” (1 ซามูเอล 8:22) แล้วเราทราบได้อย่างไรว่าพระองค์ประทานกษัตริย์แก่พวกเขาด้วยพระพิโรธ? ผู้เผยพระวจนะโฮเชยามองย้อนกลับไปยังเหตุการณ์นี้ และบอกมุมมองของพระเจ้าเองไว้

> โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วยเจ้าได้ เราประสงค์เป็นกษัตริย์ของเจ้า กษัตริย์อื่น ๆ ที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน? และผู้ปกครองของเจ้าอยู่ที่ไหน คือพวกที่เจ้ากล่าวถึงว่า “ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า”? **เพราะความกริ้วของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และเพราะความโกรธของเรา เราจึงเอากษัตริย์นั้นไปเสีย**
>
> โฮเชยา 13:9–11 ฉบับ KJV

เรื่องทั้งสามนี้ชี้ไปทางเดียวกัน พระพิโรธของพระเจ้าคือการที่พระองค์ทรงยอมให้ผู้คนได้ในสิ่งที่พวกเขาเรียกร้อง ทั้งที่สิ่งนั้นไม่เป็นผลดีต่อพวกเขาเลย อย่างน้อยที่สุด นี่ก็เพียงพอจะบอกเราว่าคำว่า “พระพิโรธ” ในพระคัมภีร์ไม่ได้มีความหมายอย่างที่พจนานุกรมให้ไว้ แต่ยังมีมากกว่านั้นอีก แล้วเมื่อพระเยซูทรงกริ้ว เกิดอะไรขึ้น?

> พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และมีคนที่มือข้างหนึ่งลีบอยู่ที่นั่น คนเหล่านั้นคอยเฝ้าดูว่าพระองค์จะทรงรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ พระองค์ตรัสกับคน

> มือลีบว่า “มาข้างหน้าเถอะ” แล้วตรัสกับคนทั้งหลายว่า “ในวันสะบาโตควรจะทำการดีหรือทำการร้าย? ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต?” คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ๆ ด้วยพระพิโรธและเสียพระทัยที่จิตใจของพวกเขากระด้าง แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติ พวกฟาริสีจึงออกไปและปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดทันทีว่าจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร
>
> มาระโก 3:1–6

กฎเกณฑ์เคร่งครัดของพวกฟาริสีห้ามการรักษาโรคในวันสะบาโต พระเยซูทรงอ่านใจพวกเขาออก และ “ทอดพระเนตรดูรอบ ๆ ด้วยพระพิโรธ” พระพิโรธชนิดใด? พระคัมภีร์อธิบายไว้ในประโยคเดียวกันนั้นเอง คือ “เสียพระทัยที่จิตใจของพวกเขากระด้าง” สิ่งที่พระองค์ทรงรู้สึกคือ **ความเศร้าอย่างลึกซึ้ง** ต่อผู้นำศาสนาที่ไร้ความเมตตาต่อชายมือลีบคนนั้น

> [คำกริยาที่แปลว่า “กริ้ว” ในภาษาเดิมครอบคลุมอารมณ์กว้างกว่าคำว่า “โกรธ” ในภาษาไทย รวมถึงความเจ็บปวดและความสะเทือนใจของผู้ที่รักแล้วถูกปฏิเสธด้วย]

พระคัมภีร์บอกอะไรอีกเกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้า?

> พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อความหมิ่นประมาทพระองค์ และความชั่วร้ายทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความชั่วร้ายนั้นบีบคั้นความจริง
>
> โรม 1:18

ทรงสำแดง**อย่างไร**? เปาโลตอบเองในสามข้อถัดมา

> เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึง**ทรงปล่อย**เขาให้ประพฤติการโสโครกตามราคะตัณหาในใจของเขา
>
> โรม 1:24

> เพราะเหตุนี้ พระเจ้า**ทรงปล่อย**ให้เขามีกิเลสตัณหาอันน่าอัปยศ
>
> โรม 1:26

> และเพราะเขาเห็นว่าการรู้จักพระเจ้าไม่เป็นสิ่งสำคัญ พระองค์จึง**ทรงปล่อย**ให้เขามีจิตใจเสื่อมทราม
>
> โรม 1:28

พระพิโรธในที่นี้ถูกนิยามด้วยคำเดียว คือ “ทรงปล่อย” พระเจ้าประทานอิสระให้ผู้คนแยกตัวออกจากพระองค์ตามที่พวกเขาเลือก นี่ไม่ใช่การแก้แค้นหรือการทำลายอย่างที่เรามักคิดกัน กลับไปดูพระคัมภีร์เดิมอีกสักหน่อย

> วันนั้นประชาชนก็เที่ยวจับนกคุ่มกันทั้งวันทั้งคืนและตลอดวันถัดมาด้วย...แล้วเขาทั้งหลายก็เอามากางตากกันทั่วโดยอยู่รอบ ๆ ค่าย

> เมื่อเนื้อนกยังอยู่ระหว่างฟันของเขาทั้งหลาย ยังไม่ทันได้เคี้ยว พระยาห์เวห์ก็กริ้วประชาชนอย่างยิ่ง พระองค์ทรงประหารประชาชนด้วยภัยพิบัติร้ายแรง
>
> กันดารวิถี 11:32–33

เรากลับมาที่เรื่องนกคุ่มอีกครั้ง ความตะกละของประชาชนนำผลตามธรรมชาติมาเอง เนื้อนกสดหลายตันในทะเลทรายร้อนจัดย่อมเน่าเสียอย่างรวดเร็วจนกินไม่ได้ ถ้าเชื้อโรคเหมาะและสภาพเหมาะ อาหารเป็นพิษก็คร่าชีวิตคนได้จำนวนมาก และชื่อที่พวกเขาตั้งให้สถานที่นั้นก็บอกเรื่องราวไว้แล้ว “เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าขิบโรทหัทธาอาวาห์ เพราะเขาฝังศพคนทั้งหลายที่อยากกินอาหารที่นั่น” (กันดารวิถี 11:34) แล้ว “พระพิโรธของพระยาห์เวห์” ในเรื่องนี้คืออะไร? คือ**การที่พระองค์ไม่ทรงเข้าแทรกแซง** ปล่อยให้เหตุและผลดำเนินไปตามทางของมันเอง

> [ขิบโรทหัทธาอาวาห์ แปลว่า “หลุมศพของคนที่อยากกิน”]
>
> แล้วในวันนั้นเราจะกริ้วต่อเขา และจะทอดทิ้งเขา และซ่อนหน้าของเราจากเขา พวกเขาจะถูกกลืน และเผชิญสิ่งร้ายและความลำบากมากมาย ในวันนั้นเขาจะกล่าวว่า “เราเผชิญสิ่งร้ายเหล่านี้เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ?” ในวันนั้นเราจะซ่อนหน้าของเราเป็นแน่ เนื่องจากความชั่วที่เขากระทำ เพราะเขาหันไปหาพระอื่น
>
> เฉลยธรรมบัญญัติ 31:17–18

การที่พระเจ้า “ซ่อนพระพักตร์” หมายความว่าอย่างไร? ข้อความตอบเอง คือ “พระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเรา” นี่เป็นภาษาของการไม่เข้าแทรกแซงอีกเช่นกัน เหตุผลคือ “ความชั่วที่เขากระทำ เพราะเขาหันไปหาพระอื่น” และผลที่ตามมาคือ “พวกเขาจะถูกกลืน และเผชิญสิ่งร้ายและความลำบากมากมาย” เมื่อประชาชนหันไปหาพระอื่น พวกเขาก็หันหลังให้พระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์จึงไม่ทรงสามารถกำบังพวกเขาจากผลที่ตามมาได้อีก

> คนอิสราเอลทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ และปรนนิบัติบรรดาพระบาอัล พวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ ผู้ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาไปติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติที่อยู่ล้อมรอบ และกราบไหว้พระเหล่านั้น ทำให้พระยาห์เวห์ทรงกริ้ว...ดังนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบพวกเขาไว้ในมือพวกโจรผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่ล้อมรอบ พวกเขาจึงไม่สามารถต่อต้านศัตรูได้อีก
>
> ผู้วินิจฉัย 2:11–14

ข้อความนี้บรรยายการละทิ้งพระเจ้าอย่างต่อเนื่องของประชาชน สิ่งที่พระเจ้าทรงทำถูกเรียกว่า “ทรงมอบไว้ในมือพวกโจร” และ “ทรงขายไว้ในมือของศัตรู” ทั้งสองคำเป็นการตอบสนองแบบถอยออก เมื่อพวกเขา

ละทิ้งพระองค์ พระองค์ก็ไม่ทรงสามารถกันศัตรูไม่ให้บุกเข้ามาในแผ่นดินได้

> พระยาห์เวห์จะทรงตีอิสราเอลดุจไม้อ้อสั่นอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขา และจะกระจายพวกเขาไปฟากตะวันออกของแม่น้ำยูเฟรทีส เพราะเขาทั้งหลายสร้างบรรดาเสาอาเชราห์ทำให้พระยาห์เวห์ทรงพระพิโรธ และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้ เพราะบาปของเยโรโบอัม ซึ่งท่านทำและทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
>
> 1 พงศ์กษัตริย์ 14:15–16

ที่นี่ พระพิโรธและการ “ทรงตี” ถูกอธิบายด้วยคำว่า “ทรงมอบไว้” อีกครั้ง

> เพราะพวกเขายั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยเรื่องปูชนียสถานสูงของเขา และทำให้พระองค์ทรงหวงแหนด้วยเรื่องรูปเคารพแกะสลักของเขา เมื่อพระเจ้าทรงสดับแล้ว พระองค์ก็ทรงเกรี้ยวกราดและทรงปฏิเสธอิสราเอลอย่างเด็ดขาด พระองค์ทรงละที่ประทับในเมืองชิโลห์ คือพลับพลาที่ทรงตั้งไว้ท่ามกลางมนุษย์ และทรงให้ฤทธานุภาพของพระองค์ตกเป็นเชลย และชนอันเป็นพระสิริของพระองค์ตกอยู่ในมือของคู่อริ พระองค์ทรงมอบประชากรของพระองค์แก่ดาบ และทรงเกรี้ยวกราดต่อมรดกของพระองค์

สดุดี 78:58–62

คำที่ใช้นิยามพระพิโรธในตอนนี้มีสามคำ คือ **ทรงละ** (“ทรงละที่ประทับในเมืองชิโลห์”) **ทรงให้ตกเป็นเชลย** และ **ทรงมอบ** ไม่มีคำใดเป็นการลงมือทำร้ายเลย

> แล้วความกริ้วของพระยาห์เวห์ก็พลุ่งขึ้นต่อประชากรของพระองค์ และพระองค์ทรงรังเกียจมรดกของพระองค์ พระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือบรรดาประชาชาติ บรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปกครองเหนือท่าน
>
> สดุดี 106:40–41

อีกครั้งหนึ่ง พระพิโรธคือการ “ทรงมอบท่านไว้ในมือบรรดาประชาชาติ”

> “เราซ่อนหน้าเราจากเจ้าอยู่ขณะหนึ่งด้วยความโกรธอันท่วมท้น แต่เราจะสงสารเจ้าด้วยความรักมั่นคงนิรันดร์” พระยาห์เวห์พระผู้ไถ่ของเจ้าตรัสดังนี้
>
> อิสยาห์ 54:8

สังเกตสัดส่วนของเวลาในข้อนี้ พระพิโรธคือการซ่อนพระพักตร์ “ขณะหนึ่ง” ส่วนพระเมตตาและความรักมั่นคงของพระองค์นั้น “นิรันดร์”

> และเราจะเหวี่ยงเจ้าทิ้งจากสายตาของเรา เหมือนอย่างที่เราทิ้งบรรดาพี่น้องของเจ้า คือเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น...พระ

> ยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เขายั่วยุเราหรือ? ไม่ใช่ยั่วยุตัวเขาเองให้ได้รับความอับอายหรือ? ฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้านายจึงตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ ความกริ้วและความโกรธของเราจะเทลงบนสถานที่นี้ บนมนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่ง และบนพืชผลของแผ่นดิน จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้
>
> เยเรมีย์ 7:15, 19–20

คำถามของพระเจ้าเองในข้อ 19 เป็นกุญแจของทั้งบท “เขายั่วยุเราหรือ? ไม่ใช่ยั่วยุตัวเขาเองให้ได้รับความอับอายหรือ?” ความทุกข์ที่ตามมาเป็น**ผล**ของการกราบไหว้รูปเคารพ ไม่ใช่**โทษ**ที่พระเจ้าทรงลงมือลงให้

> จงตัดผมของเจ้าออกและเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่ำครวญบนที่โล่งเตียน เพราะพระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธและ**ทรงทอดทิ้ง**ชาติพันธุ์ที่ทรงพระพิโรธนั้นแล้ว
>
> เยเรมีย์ 7:29

ยังมีข้อความอีกมากที่ใช้ถ้อยคำทำนองเดียวกัน แต่เท่าที่ดูมาก็เพียงพอจะสรุปได้แล้วว่า พระพิโรธของพระเจ้า**ไม่เคย**เป็นการลงโทษจากพระองค์ พระเจ้าประทานเสรีภาพให้เรายอมรับหรือปฏิเสธพระองค์ พระพิโรธคือผลที่ตามมาเองจากการเลือกผิดของเรา เมื่อพระองค์ทรงจำต้องปล่อยให้เราได้ตามใจตัวเอง บทบาทของพระองค์เป็นฝ่ายถอยเสมอ และพระคัมภีร์เรียกบทบาทนั้นว่า “ทรงละทิ้ง” “ทรงซ่อนพระพักตร์” “ทรงมอบไว้” “ทรงปล่อย” และคำอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระเจ้าทรงประกาศพระลักษณะของพระองค์เองต่อหน้าโมเสส พระองค์ไม่ทรงนับพระพิโรธเป็นคุณสมบัติข้อหนึ่งเลย

> พระยาห์เวห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน และทรงประกาศว่า “พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตาและพระคุณ ทรงกริ้วช้า บริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงต่อคนนับพัน ๆ ผู้ทรงยกโทษการล่วงละเมิด การทรยศ และบาป”
>
> อพยพ 34:6–7

> แล้วประชาชนก็ต่อว่าพระเจ้าและโมเสสว่า “ทำไมพาเราออกจากอียิปต์ให้มาตายในถิ่นทุรกันดาร? เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเกลียดอาหารอันไร้ค่านี้” และพระยาห์เวห์ทรงส่งพวกงูพิษมาในหมู่ประชาชน งูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายเป็นจำนวนมาก
>
> กันดารวิถี 21:5–6

ข้อความบอกว่าพระยาห์เวห์ “ทรงส่ง” งูพิษมาเพื่อตอบการบ่นของประชาชน จากหลักฐานทั้งหมดที่ผ่านมา การ “ส่ง” ของพระเจ้าในที่นี้น่าจะหมายถึงอะไร? สอดคล้องกับข้อความอื่น ๆ ทั้งหมด คือความเนรคุณและการกบฏของประชาชนบังคับให้พระองค์ต้องประทานอิสระตามที่พวกเขาต้องการ นั่นคืออิสระ**จาก**การปกป้องของพระองค์ แล้วงูพิษเหล่านั้นมาอยู่ที่นั่นตั้งแต่แรกได้อย่างไร?

> [พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน] ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่น่ากลัว **ซึ่งมีงูพิษและแมงป่อง** และดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ประทานน้ำจากหินแข็งแก่ท่าน
>
> เฉลยธรรมบัญญัติ 8:15

งูอยู่ที่นั่นมาตลอด เป็นหนึ่งในอันตรายมากมายของทะเลทรายที่พระเจ้าทรงกำบังคนอิสราเอลไว้อย่างน่าอัศจรรย์ตลอดเวลา เรื่องนี้จะเป็นปัญหาก็ต่อเมื่อสิ่งที่พระองค์ “ส่ง” มาเป็นหมีขั้วโลกที่หิวโหย เพราะหมีขั้วโลกไม่ได้อยู่ในทะเลทรายอยู่แล้ว

พระคัมภีร์มีหลายตอนที่กล่าวว่าพระเจ้าทรงส่งกองทัพผู้รุกรานหรือภัยพิบัติมายังผู้คน เมื่อเข้าใจหลักการข้างต้นแล้ว เราสรุปได้อย่างมีเหตุผลว่า ทุกครั้งที่พระคัมภีร์บอกว่าพระเจ้า “ส่ง” สิ่งร้ายมา หมายความว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถยับยั้งสิ่งนั้นไว้ได้โดยไม่ทรงบิดเบือนกฎแห่งเหตุและผล การเข้าควบคุมกิจการของมนุษย์ไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์และไม่ใช่พระลักษณะของพระองค์ด้วย

มีอีกคำหนึ่งที่มักถูกเข้าใจผิดคู่กับพระพิโรธ คือคำว่า “หวงแหน” ลองดูว่าพระคัมภีร์ใช้คำนี้อย่างไร

> แล้วพระยาห์เวห์ทรงหวงแหนแผ่นดินของพระองค์ และทรงสงสารประชากรของพระองค์ พระยาห์เวห์ตรัสกับประชากรของพระองค์ว่า “นี่แน่ะ เราจะส่งข้าว เหล้าองุ่น และน้ำมันให้แก่เจ้า เจ้า

ทั้งหลายจะอิ่มหนำสำราญ เราจะไม่ให้พวกเจ้าถูกเยาะเย้ยท่ามกลางประชาชาติอีก”

โยเอล 2:18–19

ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนาอยู่กับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงร้องประกาศว่า พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสดังนี้ว่า เราหวงแหนกรุงเยรูซาเล็มและศิโยนเป็นอย่างยิ่ง”

เศคาริยาห์ 1:14

ข้าพเจ้าหวงแหนพวกท่านอย่างที่พระเจ้าทรงหวงแหน เพราะข้าพเจ้าหมั้นท่านไว้กับสามีคนเดียว เพื่อถวายพวกท่านให้เป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้ากลัวว่า งูนั้นล่อลวงนางเอวาด้วยอุบายของมันอย่างไร ความคิดของท่านทั้งหลายก็จะถูกทำให้หลงไปจากความซื่อและความบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์อย่างนั้น

2 โครินธ์ 11:2–3

ความหวงแหนของพระเจ้าปราศจากความเห็นแก่ตัวโดยสิ้นเชิง พระองค์ทรงหวงแหน**เพื่อผู้อื่น** ไม่เคยหวงแหนเพื่อพระองค์เอง

มีอีกเรื่องหนึ่งที่ทดสอบหลักการนี้ได้ดี คือเรื่องดาวิดสำรวจสำมะโนประชากร

พระพิโรธของพระยาห์เวห์เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง จึงทรงเร้าใจดาวิดต่อสู้พวกเขา ตรัสว่า “จงไปนับคนอิสราเอลและคนยู

> ดาห์” กษัตริย์จึงรับสั่งกับโยอาบแม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า “จงไปให้ทั่วอิสราเอลทุกเผ่า ตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เชบา และจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน” แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของฝ่าพระบาททรงเพิ่มประชาชนที่มีอยู่อีกร้อยเท่า...แต่เหตุใดฝ่าพระบาทจึงพอพระทัยทำเรื่องนี้?” แต่พระดำรัสของกษัตริย์บังคับโยอาบและบรรดาผู้บังคับบัญชากองทัพ พวกเขาจึงออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล
>
> 2 ซามูเอล 24:1–4

การนับกำลังพลของดาวิดเป็นการแสดงความเย่อหยิ่งและความไม่ไว้วางใจพระเจ้า ท่านหันไปพึ่งจำนวนคนและแสนยานุภาพแทนที่จะพึ่งพระองค์ การเลือกเช่นนี้เท่ากับปิดกั้นการปกป้องอันปราศจากความรุนแรงของพระเจ้าออกไปจากอิสราเอล และเปิดช่องให้ศัตรูและภัยอื่น ๆ เข้ามา แม้แต่โยอาบซึ่งผ่านสงครามมานับไม่ถ้วนก็ยังมองเห็นอันตรายและทักท้วงกษัตริย์

แต่ข้อความบอกว่าพระเจ้า “ทรงเร้าใจดาวิด” ถ้าอ่านตามตัวอักษรจะมีปัญหาหรือไม่? เท่ากับว่าพระเจ้าทรงกระซิบข้างหูดาวิดให้นับพล เพื่อจะได้มีข้ออ้างที่ดีในการลงโทษพวกเขาอย่างนั้นหรือ? ลองอ่านข้อนี้ด้วยหลักการที่เราเรียนรู้มาแล้ว

พระเจ้าไม่ทรงมีบทบาทลงมือในการทำลาย และไม่ทรงปลุกปั่นความชั่ว แต่มีอีกผู้หนึ่งที่ทำเช่นนั้น เป็นไปได้หรือไม่ว่าพระเจ้า “ทรงเร้าใจ” ดาวิดด้วยการ**ไม่ทรงห้าม**ท่าน? และจะเกินไปหรือไม่ที่จะบอกว่าผู้ที่กระซิบข้างหูดาวิดไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นซาตาน? เรารู้ได้อย่างไร? เพราะเหตุการณ์เดียวกันนี้ถูกเล่าซ้ำในอีกเล่มหนึ่งของพระคัมภีร์

> **ซาตาน**ยืนขึ้นต่อสู้อิสราเอล และ**ดลใจ**ให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล
>
> 1 พงศาวดาร 21:1

เราอาจสงสัยว่าทำไมพระคัมภีร์ไม่บอกตรง ๆ ไปเลยว่าเกิดอะไรขึ้นในแต่ละเหตุการณ์ การศึกษาพระคัมภีร์จะได้ง่ายกว่านี้มาก ใช่ มันจะง่ายกว่าจริง ๆ แต่ปัญหาในการสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ไม่เคยเกิดจากพระองค์ หากเกิดจากเราเอง โดยพระปัญญาของพระองค์ พระเจ้าทรงเปิดทางให้เราเลือกได้ว่าจะรับหรือปฏิเสธความจริงเกี่ยวกับพระองค์ และพระคัมภีร์ก็ถูกเขียนขึ้นบนหลักการข้อนี้ เมื่อคนคนหนึ่งมีโอกาสเข้าใจความจริงที่ช่วยเขาให้รอดแล้วปฏิเสธเสีย ความสว่างที่เพิ่มขึ้นมีแต่จะผลักเขาให้ห่างออกไปอีก ความกำกวมบนพื้นผิวของพระคัมภีร์จึงเปิดช่องให้ตีความไปคนละทางได้ด้วยเหตุนี้ การบังคับให้เราเชื่อในความรักของพระองค์ทั้งที่เราไม่เต็มใจ ไม่ใช่พระลักษณะของพระเจ้า แต่ในเวลาเดียวกัน พระคัมภีร์ก็ให้หลักฐานไว้อย่างเหลือเฟือสำหรับคนที่**กำลังตามหา**พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยน

เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า

เยเรมีย์ 29:13

พระเจ้าทรงทำสงครามอย่างไร?

พระเจ้าทรงต่อสู้กับความชั่วด้วยความจริง ความรัก ความเมตตา และการให้อภัย นี่คือทั้งหมดของยุทธวิธีของพระองค์ และไม่มีข้ออื่นเพิ่มเข้ามาอีก

> คนที่ทำบาปก็มาจากมาร เพราะว่ามารทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าทรงปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทำลายกิจการของมาร
>
> 1 ยอห์น 3:8

ตั้งแต่เริ่มการกบฏ งานของซาตานคือการกล่าวหาพระเจ้า และทำให้มนุษย์เข้าใจพระองค์ผิด พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าจึงทรงทำลายงานนั้นด้วยวิธีเดียว คือทรงสำแดงให้เห็นว่าข้อกล่าวหาของซาตานเป็นความเท็จ ถ้าคำโกหกถูกเปิดโปงแล้ว งานของผู้โกหกก็พังลงเอง โดยไม่ต้องมีใครถูกทำร้ายเลยสักคน

> ทำไมพวกท่านถึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด? นี่เป็นเพราะท่านทนฟังคำสอนของเราไม่ได้ พวกท่านมาจากพ่อของท่านคือมาร และท่านอยากจะทำตามความปรารถนาของพ่อ มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เริ่มแรก และไม่ได้ตั้งอยู่ในสัจจะ เพราะมันไม่มีสัจจะ เมื่อมันพูดเท็จ มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสาและเป็นพ่อของการมุสา

พระเยซูทรงชี้ชัดว่าอาวุธหลักของซาตานคือคำโกหก ส่วนพระเจ้านั้น “ตรัสมุสาไม่ได้” (ฮีบรู 6:18) เมื่ออาวุธของฝ่ายหนึ่งคือความเท็จ อาวุธที่ตอบโต้กันได้จริงจึงมีอยู่อย่างเดียว คือความจริง

> จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อจะสามารถต่อสู้กับอุบายของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครองพิภพในยุคมืดนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรคสถาน เพราะเหตุนี้ จงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะสามารถต่อสู้ในวันชั่วร้ายนั้น และเมื่อทำทุกอย่างแล้วจะยังยืนหยัดอยู่ได้ เพราะฉะนั้นจงยืนหยัดไว้ เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นเกราะป้องกันอก และเอาความพรั่งพร้อมในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขมาสวมเป็นรองเท้า และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นี้พวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของมารร้าย จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะ และจงถือพระแสงของพระวิญญาณคือพระวจนะของพระเจ้า
>
> เอเฟซัส 6:11–17

[ยุทธภัณฑ์ คือชุดเกราะและอาวุธของทหารโรมันในสมัยนั้น เปาโลยืมภาพนี้มาใช้เป็นภาพเปรียบล้วน ๆ สังเกตว่าของทุกชิ้นในรายการเป็นเครื่องป้องกัน ยกเว้นชิ้นเดียวคือดาบ และดาบนั้นก็

> คือพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่โลหะ ข้อความนี้จึงไม่ได้เรียกร้องให้ใครจับอาวุธจริง]

พระเยซูทรงสำแดงการใช้ยุทธภัณฑ์ชุดนี้ให้เราเห็นครบทุกชิ้น ข่าวดีเรื่องความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าคือ “ความจริงคาดเอว” ความสัตย์ซื่อของพระองค์ต่อพันธสัญญาคือ “เกราะป้องกันอก” ถ้อยคำเชิญให้คืนดีกับพระบิดาบนสวรรค์คือ “ข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข” ความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงวางใจได้คือ “ความเชื่อเป็นโล่” และพระสัญญาเรื่องชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ที่หลุดพ้นจากคำโกหกของซาตานคือ “ความรอดเป็นหมวกเหล็ก” ส่วนอาวุธที่พระองค์ทรงใช้ พระองค์ก็ทรงยื่นให้เราใช้ด้วย คือพระวจนะของพระเจ้า

ในรายการทั้งหมดนี้ ไม่มีสิ่งใดทำร้ายใครได้เลย นี่ไม่ใช่ความบังเอิญ แต่เป็นภาพของสงครามที่พระเจ้าทรงทำ

> นี่แน่ะ ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงโทษ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบแทน” แต่ว่า “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำ ก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้เขารู้สึกตัวและกลับมาคืนดี” อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี
>
> โรม 12:19–21

> [ข้อความเดิมในภาษากรีกใช้ภาพว่า “สุมถ่านที่ลุกอยู่ไว้บนศีรษะของเขา” ฉบับมาตรฐานแปลความหมายออกมาตรง ๆ ว่า “ทำให้เขารู้สึกตัวและกลับมาคืนดี” ถ่านที่ว่านี้จึงไม่ใช่การเผาศัตรู แต่คือความร้อนของความละอายใจที่ความเมตตาก่อขึ้นในตัวเขา]

แล้วการแก้แค้นของพระเจ้าเป็นอย่างไร? ข้อความตอบไว้เองในบรรทัดถัดมา คือทรงชนะความชั่วด้วยความดี และทรงเชิญบุตรของพระองค์ให้ทำอย่างเดียวกัน การตอบโต้ศัตรูด้วยการเอาคืน คือการที่ความชั่วชนะเราไปแล้ว เพราะเราเพิ่งลอกวิธีของมันมาใช้ ส่วนวิธีที่เอาชนะความชั่วได้จริงมีอยู่ทางเดียว คือ “ด้วยความดี” และนั่นคือวิธีรบของพระเจ้า

> พระเยซูจึงตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขา เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร”
>
> ลูกา 23:34

พระเยซูตรัสถ้อยคำนี้ขณะถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน ถ้อยคำนี้มีไว้เพื่อประโยชน์ของเรา ไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนพระทัยพระบิดา พระบิดาไม่ทรงต้องการให้ใครมาอ้อนวอนก่อนจึงจะยอมยกโทษ ปัญหาไม่เคยอยู่ที่พระเจ้า แต่อยู่ที่เรา เพราะเราคิดเอาเองว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนเรา

และเมื่อพระเยซูตรัสว่า “เขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร” พระองค์ไม่ได้ตรัสเพื่อคนที่ตอกตะปูเท่านั้น แต่ตรัสเพื่อเราด้วย พระเจ้าทรงต้องการให้เรารู้ว่าพระองค์ทรงเข้าใจสภาพของเรา คือเราเองก็ไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่

พระองค์ยังทรงรักเราโดยไม่มีเงื่อนไข และยังทรงทำงานอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อยเพื่อช่วยเราให้รอด

ในสงครามครั้งใหญ่ที่สุดของพระองค์ ณ จุดที่พระองค์ถูกกระทำหนักที่สุด อาวุธที่พระเจ้าทรงหยิบขึ้นมาใช้คือคำขอให้ยกโทษ

> ส่วนผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อนโยน การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมบัญญัติห้ามไว้เลย
>
> กาลาเทีย 5:22–23

เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

ถ้าจะหาเรื่องสักเรื่องที่คนยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างของพระเจ้าผู้ทรงกริ้วแล้วเทความตายลงมาบนคนชั่ว เรื่องนั้นคือการล่มสลายของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ขอให้เราเล่าเรื่องนี้ตามความเข้าใจที่คนทั่วไปมีก่อนแล้วค่อยกลับมาดูอีกครั้ง

> [โสโดมและโกโมราห์ เป็นเมืองโบราณสองเมืองในที่ราบใกล้ทะเลตาย เรื่องราวของเมืองทั้งสองอยู่ในหนังสือปฐมกาล บทที่ 18 และ 19 ส่วน โลท ที่จะกล่าวถึงต่อไป เป็นหลานของอับราฮัม และย้ายเข้าไปอาศัยอยู่ในเมืองโสโดม]

เมืองทั้งสองตั้งอยู่ในเขตที่ดินดีและการค้าคึกคัก ชาวเมืองจึงอยู่กันอย่างสบาย มีเวลาว่างมาก และความประพฤติเสื่อมทรามก็กลายเป็นเรื่องธรรมดาไป พระเจ้าทอดพระเนตรลงมาจากสวรรค์ ทรงกริ้วที่ความชั่วลุกลามไปถึงเพียงนั้น ทรงยับยั้งพระองค์ไว้ระยะหนึ่ง แต่ในที่สุดความเสื่อมก็หนักจนความอดทนของพระองค์หมดลง พระองค์จึงทรงเตือนโลกับครอบครัวให้ออกจากเมือง แล้วทรงสำแดงพระพิโรธอย่างน่าสยดสยอง เทไฟและกำมะถันลงมาจากฟ้า ชายหญิงและเด็กตายกันทั้งเมือง โสโดมและโกโมราห์ราบเป็นหน้ากลอง และการแก้แค้นของพระเจ้าก็เป็นอันเสร็จสิ้น

นั่นคือเรื่องเล่าที่เราคุ้นเคย ทีนี้ขอให้เราอ่านเหตุการณ์เดียวกันใหม่ ด้วยหลักการที่บทก่อน ๆ วางไว้แล้ว คือพระเจ้าไม่ทรงมีบทบาทลงมือในการทำลาย

ลองนึกภาพเมืองทั้งสอง กับผู้คนที่กำลังเพลิดเพลินกับความมั่งคั่งของตน พระคัมภีร์บอกเราเองว่าความผิดของเมืองนี้คืออะไร

> ดูสิ ความจองหองนี่แหละคือความผิดบาปของโสโดมน้องสาวเจ้านางและลูกสาวมีอาหารเหลือเฟือ ทั้งมีความสุขและความสงบ แต่ไม่ยอมช่วยเหลือคนยากจนและคนขัดสน
>
> เอเสเคียล 16:49

ชาวเมืองไม่รู้ว่าใต้เท้าของตนมีอะไรอยู่ เมืองทั้งสองตั้งอยู่บนพื้นที่ที่เปลือกโลกไม่มั่นคง พระคัมภีร์เองบันทึกไว้ว่าบริเวณนั้นเต็มไปด้วยบ่อยางมะตอย (ปฐมกาล 14:10) และแรงดันใต้ดินก็สะสมตัวขึ้นเรื่อย ๆ พวกเขาไม่รู้อีกอย่างหนึ่งด้วย คือพระเจ้าที่เขากำลังปฏิเสธอยู่นั้น เป็นผู้เดียวกับที่กำบังเขาไว้จากภัยนั้นมาตลอด

แล้ววันนั้นก็มาถึง วันที่พระเจ้าทรงจำต้องยอมรับว่าพวกเขาต้องการอยู่ลำพังโดยไม่มีพระองค์ เพื่อรักษาเสรีภาพที่พระองค์ประทานแก่เขาเอง พระองค์จึงทรงปล่อยเขาไปอย่างไม่เต็มพระทัย และเมื่อมือที่กำบังอยู่ถอนออก พวกเขาก็เหลืออยู่ตามลำพังกับพลังของธรรมชาติ รอยแยกใต้พื้นโลกฉีกขึ้นมา พ่นหินหลอมเหลวขึ้นสูงหลายพันฟุต แล้วตกลงมาเป็น

“กำมะถันและไฟจากพระยาห์เวห์ตกจากฟ้า” (ปฐมกาล 19:24) เมืองทั้งสองสิ้นสภาพในเวลาไม่กี่นาที

> [ถ้อยคำว่าไฟตกมา “จากพระยาห์เวห์” เป็นภาษาแบบเดียวกับที่บทก่อนหน้านี้อธิบายไว้ คือพระคัมภีร์เขียนว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงยอมให้เกิดขึ้น]

แล้วพระราชกิจของพระเจ้าในวันนั้นคืออะไร? คือการประทานเสรีภาพที่แท้จริงแก่ผู้คน และเสรีภาพที่แท้จริงย่อมรวมถึงเสรีภาพที่จะเลือกทาง ซึ่งจบลงด้วยหายนะ พระองค์ทรงบอกเรื่องนี้ตรง ๆ มาตลอด

> ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิต เพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ เพื่อที่จะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และผูกพันกับพระองค์ ทำเช่นนั้นท่านจะได้ชีวิต และวันเวลาของท่านจะยืนนาน
>
> เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19–20

ถ้าคำเชิญให้ “เลือกเอาข้างชีวิต” เป็นคำเชิญจริง อีกข้างหนึ่งก็ต้องเลือกได้จริงด้วย ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีอะไรให้เลือกตั้งแต่ต้น

ความเจ็บป่วย อุบัติเหตุ ความตาย สงคราม ภัยธรรมชาติ และเรื่องร้ายอื่น ๆ เกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ บ่อยครั้งเราเองเป็นผู้ก่อ บางครั้ง

ซาตานเป็นผู้ก่อ บางครั้งเป็นสภาพของธรรมชาติที่เสียสมดุลไปแล้ว และบ่อยที่สุดคือหลายสาเหตุรวมกัน เพราะเรามองไม่เห็นว่าความทุกข์ครั้งหนึ่ง ๆ เกิดขึ้นเพราะอะไรกันแน่ เราจึงมักโยนความผิดไปที่พระเจ้า เรื่องนี้ยุติธรรมหรือ? มีเหตุผลรองรับหรือ?

นิสัยโยนความผิดของมนุษย์ไม่ใช่ของใหม่ เริ่มขึ้นตั้งแต่หน้าแรก ๆ ของพระคัมภีร์แล้ว

> ชายนั้นทูลว่า "**หญิงที่พระองค์**ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์ **นาง**ส่งผลจากต้นไม้นั้นให้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน" พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสถามหญิงนั้นว่า "นี่เจ้าทำอะไรลงไป?" หญิงนั้นทูลว่า "**งู**ล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน"
>
> ปฐมกาล 3:12–13 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

ชายโทษหญิง และโทษพระเจ้าที่ประทานหญิงนั้นให้ หญิงโทษพญางู ไม่มีใครสักคนพูดว่า "ข้าพระองค์เอง" เราสืบทอดนิสัยนี้มาครบถ้วน และปลายทางของมันมักจบลงที่การกล่าวโทษพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์เพียงแต่ไม่ทรงยับยั้งไว้

> ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความรักมั่นคงของพระองค์แผ่ไปถึงฟ้าสวรรค์ ความซื่อสัตย์ของพระองค์ไปถึงเมฆ ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาสูงตระหง่าน ความยุติธรรมของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงช่วยทั้งมนุษย์และสัตว์ให้รอด

ข้าแต่พระเจ้า ความรักมั่นคงของพระองค์ล้ำเลิศยิ่งนัก มนุษย์ทั้งหลายเข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกพระองค์

สดุดี 36:5–7

แล้วน้ำท่วมโลกล่ะ?

แล้วน้ำท่วมโลกในสมัยโนอาห์ล่ะ? ถ้าพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ทำลาย อะไรทำให้เกิดหายนะครั้งใหญ่ที่สุดของโลกนี้ขึ้นมา? เราจะหาคำอธิบายที่มีเหตุผลได้จากที่ใดบ้าง ทั้งในพระคัมภีร์และนอกพระคัมภีร์?

> [โนอาห์ เป็นบุคคลในหนังสือปฐมกาล บทที่ 6 ถึง 9 พระเจ้าทรงเตือนเขาถึงน้ำท่วมที่กำลังจะมาถึง และเขาใช้เวลา 120 ปีต่อเรือลำใหญ่ตามที่ได้รับคำบอก]
>
> วิญญาณของเราจะไม่ต่อสู้กับมนุษย์ตลอดกาล เพราะมนุษย์เป็นแต่เนื้อหนัง วันเวลาของเขาคือ 120 ปี
>
> ปฐมกาล 6:3

ดูเหมือนพระเจ้าทรงมองไปข้างหน้า ถึงเวลาที่มนุษย์จะถอยห่างจากพระองค์ไปไกลจนพระองค์ทรงจำต้องปล่อยเขาไป คือทรงคลายพระหัตถ์ที่ประคองพลังของธรรมชาติไว้ แล้วอะไรทำให้พระองค์ทรงคลายพระหัตถ์นั้นในที่สุด? พระองค์ทรงตัดสินพระทัยเองตามลำพัง หรือมีอย่างอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย?

ลองนึกภาพนี้ดู สมมติว่าคุณมีเพื่อนบ้านคนหนึ่งที่ชีวิตลำบากหลายด้าน เงินไม่พอใช้ สุขภาพไม่ดีหลายอย่าง เดินได้ไม่ไกลจากบ้าน แถมยังไม่มีรถ จะไปธุระที่ไหนก็ยาก

วันหนึ่งคุณคุยกับเขาแล้วรู้เรื่องนี้เข้า จึงเสนอตัวขับรถพาเขาไปตลาดและไปที่อื่น ๆ หลายเดือนต่อมาคุณพาเขาไปหาหมอตามนัด ไปร้านขายยา ไปซื้อของ ทุกอย่างไปได้ดี และคุณก็ยินดีที่ได้ช่วยเขา

แล้ววันหนึ่งในหน้าร้อน เพื่อนบ้านคนเดิมมาที่ประตูบ้านคุณด้วยท่าทางกระวนกระวาย ขอให้คุณขับรถพาเขาไปธนาคารอีกฟากเมืองหนึ่ง คุณเห็นว่าเขาถือถุงกระดาษ หมวกไหมพรมคลุมหน้า และของอย่างหนึ่งห่อถุงเท้าไว้ที่ดูเหมือนปืนพก คุณจะทำอย่างไร? คุณจะคว้ากุญแจรถแล้ววิ่งออกไปส่งเพื่อนถึงที่หมายด้วยความยินดีหรือ?

เราทุกคนมีเส้นที่เราไม่ยอมข้าม เส้นเหล่านั้นเป็นเรื่องของศีลธรรม จริยธรรม และขอบเขตของตัวเราเอง ไม่มีเหตุผลหรือที่จะเชื่อว่าพระเจ้าก็ทรงมีเส้นที่พระองค์ไม่ทรงยอมข้ามเช่นกัน หรือพูดให้ตรงกว่านั้นคือเส้นที่พระองค์ทรงข้ามไม่ได้?

> พระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนแต่เป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา คนทั้งโลกเสื่อมทรามไปเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และแผ่นดินก็เต็มด้วยความโหดร้าย พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินก็ทรงเห็นว่าเสื่อมทราม เพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติตนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์ว่า “เราจะให้มนุษย์และสัตว์ทั้งปวงสิ้นสุดต่อหน้าเรา ด้วยเหตุว่าแผ่นดินโลกเต็มด้วย

ความโหดร้าย **เพราะการกระทำของมนุษย์** ดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก”

ปฐมกาล 6:5, 11–13 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

โลกก่อนน้ำท่วมมีสภาพอย่างไร? พระเจ้าทรงบอกโนอาห์ว่าแผ่นดินโลกเต็มด้วยความโหดร้าย “เพราะการกระทำของมนุษย์” ความรุนแรงของมนุษย์เองเป็นฝ่ายสะสมความรุนแรงไว้ในโลก และแรงที่สะสมไว้นั้นกำลังจะถูกปลดปล่อยออกมา ส่วนสังคมมนุษย์ก็พังทลายทางศีลธรรมไปแล้ว “มนุษย์ทั้งหมดประพฤติตนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน”

ในยุคมืดที่สุดยุคหนึ่งของประวัติศาสตร์นี้ พระเจ้าทรงเหลือคนที่ยังภักดีอยู่กี่คน? พระคัมภีร์เอ่ยถึงโนอาห์เพียงคนเดียว

อะไรทำให้โลกมาถึงสภาพนี้? ความคิดของมนุษย์ “ล้วนแต่เป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา” แล้วพระคัมภีร์นิยามความชั่วไว้ว่าอย่างไร? เมื่ออาดัมกับเอวากินผลจาก “ต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว” (ปฐมกาล 2:17) สิ่งที่เปลี่ยนไปในตัวเขาคือความคิดที่มีต่อความดีของพระเจ้า และนั่นเองคือคำนิยามของความชั่ว มรดกที่บรรพบุรุษคู่แรกส่งต่อมาถึงโลกคือภาพของพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนที่ถูกบิดเบี้ยวไปแล้ว

ผู้คนที่โหดร้ายในโลกก่อนน้ำท่วมจึงคิดเอาเองว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบกับความรุนแรงของพวกเขา แล้วพระเจ้าทรงตอบสนองอย่างไร? “พระยาห์เวห์ทรงเสียพระทัย” (ปฐมกาล 6:6)

มนุษย์ผลักพระเจ้ามาจนถึงเส้นที่พระองค์ทรงข้ามไม่ได้ เพราะข้ามไปแล้วพระองค์เองจะกลายเป็นผู้ร่วมในความรุนแรงนั้นทั้งที่ไม่ทรงต้องการ พระองค์จึงทรงจำต้องคลายพระหัตถ์ที่ประคองธรรมชาติไว้ เมื่อครบ 120 ปี และผู้โดยสารทุกชีวิตเข้าไปอยู่ในเรือแล้ว ฝนก็เริ่มตก และตกหนักอยู่สี่สิบวันสี่สิบคืน อะไรทำให้น้ำมากมายขนาดนั้นเทลงมาได้? เบาะแสสำคัญอยู่ในบทแรกของปฐมกาล

> พระเจ้าตรัสว่า “จงมีภาคพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน” พระเจ้าทรงสร้างภาคพื้นนั้นขึ้น แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือภาคพื้น ก็เป็นดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเรียกภาคพื้นนั้นว่าฟ้า
>
> ปฐมกาล 1:6–8

“ภาคพื้น” คืออะไร? คำนี้หมายถึงแผ่นกว้างที่แผ่ออกไป หรือหลังคาโค้งที่คลุมอยู่เหนือแผ่นดิน และข้อความก็บอกต่อไปว่าหลังคานี้แยกน้ำออกเป็นสองส่วน โดยมีน้ำปริมาณมากอยู่ **เหนือ** มันขึ้นไป

ไอน้ำจำนวนมหาศาลห่อหุ้มโลกทั้งใบไว้เหมือนเรือนกระจกขนาดยักษ์ ทำให้อากาศทั่วโลกอบอุ่นและสม่ำเสมอตั้งแต่ขั้วโลกเหนือจรดขั้วโลกใต้ ซากดึกดำบรรพ์ของพืชและสัตว์เขตร้อนที่ขุดพบในเขตขั้วโลกเป็นหลักฐานว่าโลกเคยมีอากาศเช่นนั้นจริง และพระคัมภีร์ยังให้เบาะแสอีกข้อหนึ่งเกี่ยวกับภูมิอากาศของโลกยุคแรก

> ลำดับเรื่องการทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินมีดังนี้ ในวันที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินและฟ้าสวรรค์ เมื่อยังไม่มีต้นไม้ตามทุ่งบนแผ่นดิน และพืชตามทุ่งก็ยังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้ายังไม่ทรงให้ฝนตกบนแผ่นดิน... แต่มีละอองน้ำขึ้นมาจากแผ่นดิน รดพื้นดินทั่วทั้งหมด
>
> ปฐมกาล 2:4–6

ข้อความนี้บรรยายโลกที่ต่างจากโลกที่เราคุ้นเคยมาก ยังไม่มีฝนตก มีเพียงละอองน้ำขึ้นมาจากพื้นดินคอยรดแผ่นดินไว้ อากาศชื้น อบอุ่น และสม่ำเสมอผิดปกติ ไม่มีอุณหภูมิเปลี่ยนแปลงฉับพลัน เมื่ออุณหภูมิสม่ำเสมอเช่นนั้น ก็จะไม่มีพายุฝน ไม่มีทอร์นาโด ไม่มีเฮอริเคน ไม่มีลูกเห็บ ไม่มีหิมะ และดูเหมือนจะไม่มีแม้แต่ฝน นอกจากนี้ผิวโลกในเวลานั้นน่าจะราบเรียบกว่าทุกวันนี้มาก ไม่มีภูเขาสูงเสียดฟ้าและไม่มีร่องลึกใต้ทะเล ทั้งพื้นที่ที่ถูกน้ำปกคลุมก็น่าจะน้อยกว่าปัจจุบันมากด้วย

อะไรพยุงน้ำทั้งหมดนั้นไว้ในอากาศ และอะไรเป็นตัวจุดชนวนให้มันตกลงมา? เรารู้จากการสังเกตง่าย ๆ ว่าความร้อนทำให้น้ำลอยขึ้น น้ำในกาบนเตาระเหยออกทางพวยกา แหล่งน้ำบนโลกคายโมเลกุลน้ำขึ้นสู่อากาศมหาศาลทุกวัน ยิ่งร้อนก็ยิ่งคายเร็ว ผิวทะเลสาบที่เป็นน้ำแข็งกลางฤดูหนาวคายน้ำได้น้อยกว่าวันฤดูร้อนอย่างเทียบกันไม่ได้

ถ้าก่อนน้ำท่วมโลกมีพลังงานความร้อนมากกว่านี้ ชั้นบรรยากาศก็ย่อมอุ้มน้ำได้มากกว่านี้ใช่หรือไม่? ความร้อนเกือบทั้งหมดของโลกมาจากดวง

อาทิตย์ ถ้าไม่มีดวงอาทิตย์ โลกจะเย็นจนอุณหภูมิพื้นผิวเข้าใกล้ศูนย์สัมบูรณ์

> [ศูนย์สัมบูรณ์ คืออุณหภูมิต่ำที่สุดที่เป็นไปได้ ประมาณลบ 273 องศาเซลเซียส]

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกนี้ พระองค์ทรงวางระบบพลังงานความร้อนที่แม่นยำอย่างน่าอัศจรรย์ไว้ ระบบที่พยุงน้ำปริมาณมหาศาลไว้ในอากาศได้ และดวงอาทิตย์ย่อมเป็นกลไกสำคัญของระบบนั้น มีเหตุผลพอที่จะเชื่อว่าดวงอาทิตย์ก่อนน้ำท่วมโลกให้ความร้อนมากกว่าทุกวันนี้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็มีเหตุผลพอที่จะเชื่อต่อไปว่า เมื่อพระเจ้าทรงจำต้องคลายพระหัตถ์จากธรรมชาติ พลังงานที่ดวงอาทิตย์ส่งออกมาก็ย่อมได้รับผลกระทบไปด้วย

ความสมดุลอันบอบบางของชั้นบรรยากาศจึงเสียไป

> เมื่อโนอาห์มีอายุ 600 ปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันนั้นเองน้ำพุใต้บาดาลทั้งหมดก็พลุ่งขึ้นมา และท้องฟ้าก็เปิดออก ฝนตกบนแผ่นดิน 40 วัน 40 คืน
>
> ปฐมกาล 7:11–12

เม็ดฝนหยดแรกในประวัติศาสตร์เริ่มตกลงมา และในที่สุดน้ำหลายพันลูกบาศก์ไมล์ก็เทลงบนแผ่นดิน

ในเวลาเดียวกันนั้น เปลือกโลกก็ไม่มั่นคงไปพร้อมกับชั้นบรรยากาศ ทำให้แรงดันในแหล่งน้ำใต้ดินเพิ่มขึ้น จนกระทั่ง “น้ำพุใต้บาดาลทั้งหมดก็พลุ่งขึ้นมา” (ปฐมกาล 7:11) น้ำพุเหล่านี้เติมน้ำท่วมเข้าไปอีกมหาศาล

มีคนรอดชีวิตจากน้ำท่วมเพียงแปดคน คือโนอาห์และครอบครัวของเขา และบนเรือลำใหญ่นั้นยังมีสัตว์อีกหลายชนิด เพื่อให้แต่ละชนิดกลับไปแพร่พันธุ์บนโลกได้อีกหลังน้ำลด

ซากที่เชื่อกันว่าเป็นเรือลำนั้นถูกรักษาไว้ในอุทยานแห่งชาติแห่งหนึ่งทางตะวันออกของประเทศตุรกี ใกล้เมืองเล็ก ๆ ชื่อโดกูบายาซิท การค้นพบทางโบราณคดีครั้งนี้อยู่ในเทือกเขาอารารัต และเป็นหลักฐานหนักแน่นว่าเรื่องน้ำท่วมในพระคัมภีร์ไม่ใช่นิทาน แต่เป็นบันทึกที่เชื่อถือได้ของภัยธรรมชาติครั้งเดียวที่กระทบทั้งโลก

> น้ำก็ลดลงจากแผ่นดินเรื่อย ๆ เมื่อล่วงไป 150 วันแล้ว น้ำก็ลดระดับลง ณ วันที่สิบเจ็ดของเดือนที่เจ็ด เรือก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต
>
> ปฐมกาล 8:3–4

คำพยานที่ไม้กางเขน

เมื่อเราเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมอย่างถูกต้องแล้ว เราก็มั่นใจได้ว่าพระองค์ไม่ทรงทำลาย ไม่ว่าในสถานการณ์ใดก็ตาม แต่หลักฐานที่หนักแน่นที่สุดว่าพระเจ้าไม่ทรงเข้ามาใกล้คนบาปเพื่อทำลายเขานั้น อยู่ในพันธสัญญาใหม่

> [พันธสัญญาเดิม คือส่วนแรกของพระคัมภีร์ บันทึกเรื่องราวก่อนสมัยพระเยซู ส่วน พันธสัญญาใหม่ คือส่วนหลัง เริ่มจากชีวิตของพระเยซูเป็นต้นมา]

ความเชื่อที่ว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อเราบนไม้กางเขนนั้น แทบทุกคนที่ศึกษาพระคัมภีร์ยอมรับตรงกัน แม้จะอธิบายต่างกันไปว่าการสิ้นพระชนม์นั้นช่วยเราให้รอดได้อย่างไร แต่คนส่วนใหญ่เห็นตรงกันในข้อนี้ คือเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์ทรงรับสิ่งที่เราทุกคนจะต้องรับ ถ้าพระองค์ไม่ทรงเข้ามาสละพระองค์เองแทนเรา

> [ไม้กางเขน คือวิธีประหารชีวิตของจักรวรรดิโรมัน ใช้กับนักโทษที่ถือว่าต่ำต้อยที่สุด ผู้ถูกตรึงจะค่อย ๆ ตายด้วยความเจ็บปวดต่อหน้าคนทั้งเมือง]

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เราก็ควรพบว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์ด้วยกลไกเดียวกันกับที่เราจะต้องตาย ในแง่ของสิ่งที่พระเจ้า “ทรงทำ” เพื่อให้ความตาย

เกิดขึ้น ถ้าเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำลายคนบาป เราก็ควรพบว่าพระบิดาเสด็จเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อประหารพระองค์ แล้วเราพบเช่นนั้นหรือ?

หนังสือมัทธิวบันทึกการตรึงพระเยซูไว้อย่างละเอียด แล้วถ้อยคำสุดท้ายของพระองค์ ก่อนสิ้นพระชนม์เพียงไม่กี่นาที คืออะไร?

> “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรง**ทอดทิ้ง**ข้าพระองค์เสีย?”
>
> มัทธิว 27:46 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

ข้อนี้เปิดเผยว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์อย่างไร พระบิดาทรงยอมให้พระบุตรของพระองค์รับสิ่งที่ทุกคนซึ่งปฏิเสธความรักของพระองค์จะต้องรับในที่สุด คือการถูกแยกออกจากพระองค์ผู้ประทานชีวิต พระบิดาไม่ได้ทรงประหารพระเยซู ผู้ที่ประหารพระองค์คือความบาปของเรา “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” (โรม 6:23)

ความบาปก่อความตายได้ด้วยตัวมันเองอย่างครบถ้วน โดยไม่ต้องให้พระเจ้าช่วยแม้แต่น้อย ชีวิตทุกชีวิตมาจากพระเจ้า ไม่มีข้อยกเว้น ความตายทุกความตายเป็นผลของความบาป ไม่มีข้อยกเว้น การคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นต้นทางของความตายจึงขัดกับเหตุผล และข้อนี้ก็ไม่มีข้อยกเว้นเช่นกัน

หนังสือเล่มเล็กนี้ไม่มีที่พอจะตรวจสอบทุกเหตุการณ์ของการทำลายและความทุกข์ที่ถูกยกให้เป็นฝีมือของพระเจ้า แต่ข้อความที่เราดูมาด้วยกันแล้วเป็นกุญแจสำหรับเข้าใจบทบาทของพระเจ้าในเรื่องความตายและภัยพิบัติทั้งเล่ม

พระคัมภีร์อธิบายพระคัมภีร์เอง เมื่อข้อความตอนใดเปิดม่านให้เห็นชัดว่าพระเจ้าทรงทำอะไร เราก็ใช้ตอนนั้นเป็นกุญแจไขตอนอื่นที่ไม่ชัดเท่า เช่นเมื่อสองตอนดูขัดกันเอง นอกจากนี้ ถ้อยคำที่พระเจ้าตรัสถึงพระองค์เองสมควรได้รับน้ำหนักเป็นพิเศษ ตัวอย่างเช่น “เพราะเราคือยาห์เวห์ เราไม่ผันแปร” (มาลาคี 3:6) และสุดท้าย ความจริงเรื่องพระเจ้าที่พระเยซูทรงสอนและทรงสำแดงด้วยชีวิตของพระองค์ คือแผนที่ที่เชื่อถือได้สำหรับเดินทางไปทั่วพระคัมภีร์ ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์

> ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ ให้ท่านได้หยั่งรากและตั้งมั่นอยู่ในความรัก ข้าพเจ้าทูลขอให้ท่านสามารถเข้าใจร่วมกับธรรมิกชนทั้งหมด ถึงความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อพวกท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม
>
> เอเฟซัส 3:17–19

พระเจ้าไม่ทรงเป็นทรราช

มีข่าวดีสำหรับทุกคนที่เคยได้ยินคำสอนเรื่องนรกที่ไฟไหม้อยู่ชั่วนิรันดร์ คำสอนนี้ไม่มีอะไรรองรับเลยเมื่อศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียด พระคัมภีร์บรรยายความตายว่าเป็นสภาพที่ไม่รู้สึกตัว เป็นการหลับชั่วคราวที่กินเวลาเพียงจนถึงวันที่คนตายเป็นขึ้นมา หลังจากนั้น ทุกคนที่ยืนยันจะไม่คืนดีกับพระเจ้าจะได้รับผลตามธรรมชาติของการเลือกนั้น คือการไม่มีอยู่อีกต่อไปตลอดกาล

> [นรก ในคำสอนที่บทนี้กำลังตรวจสอบ ต่างจาก นรก ตามความเข้าใจของคนไทยทั่วไป เพราะเป็นที่ทรมานซึ่งไม่มีวันสิ้นสุดและออกมาไม่ได้เลย ไม่ใช่ที่ชดใช้ชั่วคราวแล้วไปเกิดใหม่]

ถ้าจะหาที่ทรมานอันไฟไม่มีวันดับจากพระคัมภีร์ให้ได้ เราต้องอ่านคำที่ตั้งใจให้เป็นภาพเปรียบ ให้กลายเป็นคำตรงตัวเสียก่อน คำว่า **ไฟ** ใช้ได้ทั้งสองอย่าง ในหนังสือดาเนียล เมื่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์สั่งให้โยนชัดรัค เมชาค และเอเบดเนโกเข้าไปในเตาไฟ นั่นเป็นไฟจริง ๆ ตรงตัว แต่เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาด้วยน้ำบอกว่าพระคริสต์จะทรงให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ เห็นได้ชัดว่าไฟในประโยคนั้นไม่ใช่ไฟจริง แต่เป็นภาพเปรียบ

> [บัพติศมา คือพิธีจุ่มตัวลงในน้ำ เป็นเครื่องหมายของการเริ่มต้นชีวิตใหม่ ส่วน ยอห์นผู้ให้บัพติศมา เป็นผู้ที่ประกาศล่วงหน้าถึงการมาของพระเยซู]

พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ” และกล่าวด้วยว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (ฮีบรู 12:29, 1 ยอห์น 4:16) ถ้อยแถลงสองข้อนี้ขัดกันหรือไม่? ขัดกันก็ต่อเมื่อเราคิดว่าไฟนั้นเป็นไฟจริง ไฟคือปฏิกิริยาเคมี แล้วพระเจ้าทรงเป็นปฏิกิริยาเคมีหรือ?

ทั้งสองข้อเข้ากันได้สนิท ถ้าเราเข้าใจว่าความรักของพระเจ้าทำอะไรกับคนคนหนึ่ง ความรักของพระเจ้าเผาผลาญความเห็นแก่ตัว และความเห็นแก่ตัวก็คือสิ่งที่ตรงข้ามกับความรักแท้ ถ้าเราเปิดใจรับความรักของพระองค์ ความรักเดียวกันนั้นจะเข้ามาเผาผลาญความเห็นแก่ตัวอันเป็นพิษในใจเราออกไป และนั่นเป็นประสบการณ์ที่ให้ชีวิต

แต่ถ้าเราต้านความรักนั้นไว้ และกอดความเห็นแก่ตัวของเราไว้แทนความรักเดียวกันนั้นเองจะกลายเป็นความทรมาน เราจะอยากถอยห่างออกไป อยากหนี อยากซ่อนตัวจากพระเจ้า อาดัมกับเอวาเคยผ่านสิ่งนี้มาแล้ว หลังจากที่เขาเชื่อคำโกหกของพญางูเรื่องพระเจ้า เมื่อเข้าใจอย่างนี้ เราก็เห็นว่าความรักของพระเจ้านั่นเองคือเพลิงที่เผาผลาญ

มีคำอุปมาเรื่องหนึ่งของพระเยซูที่คนมักยกมาสนับสนุนคำสอนเรื่องที่ทรมาน คือเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส

มีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าป่านเนื้อดี อยู่อย่างรื่นเริงและฟุ่มเฟือยทุก ๆ วัน และมีคนยากจนคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี เขาอยากจะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีคนนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา ต่อมาคนยากจนนั้นตาย และพวกทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่กับอับราฮัม ส่วนเศรษฐีคนนั้นก็ตายด้วยและถูกฝังไว้ และเมื่อเขาเป็นทุกข์ทรมานอยู่ในแดนคนตาย เขาแหงนหน้าดู เห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสก็อยู่กับท่าน เศรษฐีจึงร้องว่า “อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น เพราะข้าพเจ้าต้องทุกข์ระทมอยู่ในเปลวไฟนี้” แต่อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้สิ่งที่ดีสำหรับตัว และลาซารัสได้แต่สิ่งเลว เวลานี้เขาได้รับการปลอบโยนแล้ว แต่เจ้าได้รับแต่ความทุกข์ระทม ยิ่งไปกว่านั้น ระหว่างเรากับพวกเจ้าก็มีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าใครอยากจะข้ามจากที่นี่ไปถึงพวกเจ้าก็ทำไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ทำไม่ได้” เศรษฐีคนนั้นจึงกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้น บิดาเจ้าข้า ขอท่านใช้ลาซารัสไปที่บ้านบิดาของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีน้องชายห้าคน ให้ลาซารัสไปเตือนพวกเขา เพื่อไม่ให้เขาต้องมาอยู่ในที่ทุกข์ทรมานแห่งนี้” แต่อับราฮัมตอบว่า “เขามีโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะแล้ว ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด” เศรษฐีคนนั้นจึงกล่าวว่า “ไม่ได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้ามีใครสัก

> คนหนึ่งจากพวกคนตายไปหาพวกเขา เขาคงจะกลับใจใหม่” อับราฮัมจึงตอบเขาว่า “ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็ยังจะไม่เชื่อ”
>
> ลูกา 16:19–31

> [ข้อความเดิมในภาษากรีกว่า “อยู่ในอกของอับราฮัม” เป็นสำนวนหมายถึงที่นั่งเกียรติยศข้างเจ้าภาพในงานเลี้ยง ส่วน อับราฮัม เป็นบรรพบุรุษของชนชาติยิว ที่ผู้ฟังของพระเยซูภูมิใจว่าตนสืบเชื้อสายมา]

พระเยซูทรงเล่าเรื่องนี้เพื่อให้เห็นว่าความเห็นแก่ตัวและความเมินเฉยทำอะไรกับคนคนหนึ่ง ผู้ฟังของพระองค์คือพวกฟาริสีที่ถือว่าตนชอบธรรม และพระองค์ทรงห่อคำอุปมานี้ไว้ด้วยความเชื่อผิด ๆ เรื่องชีวิตหลังความตายที่คนสมัยนั้นถือกันอยู่แล้ว

ชาวยิวเชื่อมความมั่งคั่งเข้ากับพระพรของพระเจ้า ในความคิดของพวกเขา คนจน โดยเฉพาะคนที่มีความพิการหรือโรคภัยติดตัว คือคนที่พระเจ้าทรงสาปแช่ง เขาสมควรได้ชีวิตแบบนั้นเพราะมีบาปหรือมีอะไรบกพร่องในตัว ส่วนคนรวยคือคนที่พระเจ้าทรงโปรดปรานเป็นพิเศษ สำหรับพวกฟาริสี ทรัพย์สินและฐานะของคนคนหนึ่งจึงเป็นเครื่องวัดว่าเขายืนอยู่ตรงไหนต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเยซูประทานคำอุปมานี้ให้เขา เพื่อเปิดโปงความผิดพลาดของมุมมองอันคับแคบและโหดร้ายนี้

ก่อนอื่น ขอให้เราดูรายละเอียดของเรื่องสักเล็กน้อย หลังจากตาย ลาซารัสขอทานได้อยู่อย่างสุขสบายใน “อกของอับราฮัม” ส่วนเศรษฐีก็ตายเช่นกัน และไปทนทุกข์อยู่ในแดนคนตาย เขาแหงนหน้าขึ้นมองเห็นอับราฮัมกับลาซารัสอยู่ไกล ๆ แล้วบทสนทนาระหว่างเศรษฐีกับ “อับราฮัมบิดา” ก็เริ่มขึ้น

ทีนี้ขอให้เราอ่านเรื่องนี้อย่างละเอียด ด้วยคำถามชุดนี้

- ในเรื่องนี้ อับราฮัมกับลาซารัสอยู่ที่ไหน?
- ถ้าอับราฮัมกับลาซารัสอยู่ในสวรรค์หรือเมืองบรมสุขเกษม เป็นไปได้อย่างไรที่อับราฮัมจะคุยกับเศรษฐีซึ่งอยู่ในนรก และเป็นไปได้อย่างไรที่เศรษฐีจะมองเห็นทั้งสองคน?
- ถ้าอับราฮัมกับลาซารัสอยู่ในนรก ทั้งสองไปทำอะไรอยู่ที่นั่น?
- ถ้าอับราฮัมกับลาซารัสไม่ได้อยู่ทั้งในสวรรค์และในนรก แล้วอยู่ที่ไหน?
- น้ำไม่กี่หยดบนปลายลิ้นจะช่วยคนที่กำลังถูกไฟนรกเผาได้สักเท่าไร?
- ลาซารัสมองเห็นเศรษฐีถูกทรมานอยู่ในนรก และได้ยินเสียงร้องขอของเขาด้วยหรือ?
- ลาซารัสได้รับการปลอบโยนใน “อกของอับราฮัม” ด้วยวิธีใด?

- ลาซารัสได้รับการปลอบโยน **ทั้งที่** รู้เห็นความทุกข์ของเศรษฐี หรือ **เพราะ** ได้รู้เห็นความทุกข์นั้น?
- ลาซารัสกำลังถูกสอนให้ใจแข็งและเมินเฉยต่อเศรษฐี เพราะบัดนี้สถานการณ์ของทั้งสองกลับกันแล้วหรือ?
- “เหวใหญ่” ที่ขวางไม่ให้ข้ามไปมาได้นั้นกว้างเท่าไร?
- เหวนั้นต้องกว้างเท่าไร จึงจะกันไม่ให้สองฝั่งพูดกันได้?
- และต้องกว้างเท่าไร จึงจะกันไม่ให้คนที่อยู่ฝั่งสุขสบายรับรู้ถึงความทุกข์ของคนที่ถูกทรมานอยู่อีกฝั่ง? สามร้อยเมตร? สามร้อยกิโลเมตร? ทั้งจักรวาลจะกว้างพอหรือไม่?
- สมเหตุสมผลหรือ ที่จะสรุปว่าการที่พระเยซูทรงเอ่ยถึงนรกในคำอุปมาเรื่องนี้ แปลว่าพระองค์ทรงรับรองคำสอนเรื่องนรกไฟนิรันดร์?

จะสมเหตุสมผลกว่าหรือไม่ ถ้าจะสรุปว่าพระเยซูทรงยกความคิดเรื่องที่ทรมานอันไฟไม่มีวันดับเข้ามาไว้ในคำอุปมา เพื่อทำลายคำสอนอันน่าขนลุกนี้ ไม่ใช่เพื่อรับรองมัน? สิ่งที่พระองค์ทรงสอนคือ ถ้ามีนรกจริงอยู่ที่ใดที่หนึ่งในจักรวาล คนที่จะมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์ก็ไม่มีทางมีสันติสุขที่สมบูรณ์และความสุขที่แท้จริงได้เลย

คำสอนที่ว่ามีที่ทรมานชั่วนิรันดร์อยู่จริงเป็นคำโกหกของซาตาน คำโกหกที่ป้ายสีพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยน ทรงเมตตา ทรงให้อภัย และทรงเปี่ยมด้วย

ความรัก ให้กลายเป็นทรราชที่เลวร้ายที่สุดเท่าที่จะนึกออก และมีเป้าหมายอย่างเดียว คือผลักเราให้ห่างจากพระบิดาบนสวรรค์ ที่ทรมานชั่วนิรันดร์จะไม่มีวันมีอยู่ สิ่งที่พระคัมภีร์พูดถึงกลับตรงข้าม คือวันที่ความทุกข์ทั้งปวงจะจบลงตลอดไป

> ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระที่นั่งว่า “นี่แน่ะ ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขาทั้งหลาย และความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความโศกเศร้า การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นผ่านไปแล้ว”
>
> วิวรณ์ 21:3–4

หลายคนสงสัยว่าเราจะมีชีวิตนิรันดร์ในสภาพใด เราจะมีร่างกายเป็นมนุษย์อย่างทุกวันนี้ หรือจะอยู่โดยไม่มีร่างกาย แล้ว **วิญญาณ** ของเราคืออะไรกันแน่?

> พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีจากพื้นดิน ระบายลมปราณเข้าทางจมูกของเขา มนุษย์จึงกลายเป็นผู้มีชีวิตอยู่
>
> ปฐมกาล 2:7

> ชีวิตใดที่ทำบาปก็จะต้องตาย
>
> เอเสเคียล 18:4

ชีวิตของเราต้องอาศัย “ลมปราณ” ที่มาจากพระเจ้า เราไม่ได้ **มี** วิญญาณที่มีชีวิตอยู่ในตัว แต่เราแต่ละคน **เป็น** ชีวิตหนึ่งที่มีลมปราณของพระเจ้าอยู่ ความเชื่อที่ว่าเรามีวิญญาณอมตะซึ่งแยกออกจากร่างกายไปได้นั้นไม่มีในพระคัมภีร์ เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง ร่างกายอันไม่สมบูรณ์ของเราจะถูกเปลี่ยนให้สมบูรณ์ “ในพริบตาเดียว” (1 โครินธ์ 15:52)

> [ดินบวกลมปราณเท่ากับชีวิต นี่คือสมการของข้อนี้ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าพระเจ้าทรงใส่วิญญาณดวงหนึ่งเข้าไปในร่าง แต่บอกว่าเมื่อทั้งสองอย่างมารวมกัน สิ่งที่เกิดขึ้นคือคนที่มีชีวิต]

เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย

โรม 6:23

ไม่มีที่ใดในพระวจนะของพระเจ้าที่อธิบายความตายว่าเป็นอย่างอื่นนอกจากความตาย พระคัมภีร์ทั้งเล่ม เมื่ออ่านอย่างถูกต้อง ยืนยันตรงกันว่า **บาปนำไปสู่ความตาย** มีเสียงคัดค้านอยู่เสียงเดียวเท่านั้นในทั้งเล่ม

งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่”

ปฐมกาล 3:4 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

ยอห์น 3:16

คำว่า “พินาศ” หมายถึงการเข้าสู่สภาพที่ไม่มีอยู่อีกต่อไป ไม่ได้หมายถึงการไปมีชีวิตอยู่ที่อื่นในสภาพที่ทุกข์ทรมาน

> พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “**ลาซารัสสหายของพวกเราหลับไปแล้ว** แต่เรากำลังจะไปปลุกให้เขาตื่น” พวกสาวกทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะมีอาการดีขึ้น” พระเยซูตรัสถึงการตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาตรง ๆ ว่า “**ลาซารัสตายแล้ว**”
>
> ยอห์น 11:11–14 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

> [ลาซารัสคนนี้เป็นคนละคนกับลาซารัสขอทานในคำอุปมาข้างต้น คนนี้เป็นสหายของพระเยซู และเป็นบุคคลจริงในเหตุการณ์จริง]

พระเยซูทรงเปรียบความตายกับการหลับ เพราะพระเจ้าทรงสามารถปลุกคนตายให้เป็นขึ้นมาได้ เมื่อพระองค์ทรงให้ลาซารัสกลับมามีชีวิตหลังอยู่ในอุโมงค์สี่วัน ลาซารัสไม่ได้ถูกเรียกกลับมาจากสวรรค์ เขาเพียงตื่นขึ้นจากสภาพที่ไม่รู้สึกตัว คือความตาย

> เมื่อลมหายใจของเขาพรากไป เขาก็กลับเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็สูญสิ้นไป
>
> สดุดี 146:4

เมื่อคนคนหนึ่งตาย ความคิดของเขาไม่ได้ไปดำเนินต่อที่อื่น

> เพราะในความตายไม่มีการระลึกถึงพระองค์ ในแดนคนตายใครเล่าจะยกย่องพระองค์?
>
> สดุดี 6:5

> เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองคงจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย
>
> ปัญญาจารย์ 9:5

เมื่อเราตาย การทำงานของความคิดทั้งหมดหยุดลงในวินาทีนั้น รวมทั้งการรับรู้เวลาที่ผ่านไปด้วย ช่วงเวลาที่เราถูกปลุกให้เป็นขึ้นมา จึงจะรู้สึกเหมือนมาถึงทันทีต่อจากลมหายใจสุดท้ายของเรา

> คือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่งด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และทุกคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน
>
> 1 เธสะโลนิกา 4:16

การเป็นขึ้นมานี้เกิดขึ้น **เมื่อ** พระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง ไม่ใช่ก่อนหน้านั้น

> นี่แน่ะ เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย
>
> วิวรณ์ 22:12

เราจะยังไม่ได้รับบำเหน็จนิรันดร์ จนกว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง

> พระองค์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญและทรงฤทธานุภาพสูงสุดแต่เพียงพระองค์เดียว เป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และเป็นองค์เจ้านายเหนือบรรดาเจ้านาย พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นองค์อมตะ
>
> 1 ทิโมธี 6:15–16

พระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นอมตะ เราไม่ได้เป็น

> นี่แน่ะ ข้าพเจ้ามีความลำลึกที่จะบอกกับพวกท่าน คือเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่จะถูกเปลี่ยนใหม่ทุกคน ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีการเป่าแตร และพวกที่ตายแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยปราศจากความเสื่อมสลาย แล้วเราจะถูกเปลี่ยนใหม่ เพราะว่าสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้ต้องสวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย เมื่อสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้สวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้สวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย เมื่อนั้นพระวจนะที่เขียนไว้จะสำเร็จว่า “ความตายก็ถูกกลืนเข้าในชัยชนะแล้ว”
>
> 1 โครินธ์ 15:51–54

เราไม่มีความเป็นอมตะอยู่ในตัวเราเอง ความเป็นอมตะเป็นไปได้ **ก็ต่อเมื่อ** เรามีสายสัมพันธ์ที่มีชีวิตอยู่กับพระเจ้าเท่านั้น อย่างที่ข้อความว่า “สภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย” และเปาโลยังประกาศด้วยว่า “เราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน” คือผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ในวันที่พระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง จะไม่ได้ผ่านความตายเลย

> สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกโคกับสิงโตหนุ่มจะหากินอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็ก ๆ จะนำพวกมันไป แม่โคกับหมีจะหากินด้วยกัน ลูก ๆ ของมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ ทารกที่กินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรูของงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทาง จะไม่มีการทำให้เจ็บปวดหรือการทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องพระยาห์เวห์ ดั่งน้ำเต็มทะเล
>
> อิสยาห์ 11:6–9

ในโลกใหม่ สรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างจะกลับคืนสู่ความสมบูรณ์อย่างเดิมในสวนเอเดน สัตว์จะไม่ต้องฆ่ากันเองเพื่อมีชีวิตอยู่ และจะไม่มีสัตว์ตัวใดเป็นอันตรายต่อมนุษย์ จะไม่มีความกลัว ไม่มีความทุกข์ และไม่มีความตาย

พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขาทั้งหลาย และความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความโศกเศร้า การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นผ่านไปแล้ว

วิวรณ์ 21:4

พระผู้ทรงสร้างและทรงค้ำจุนเรา

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน -ปฐมกาล 1:1 นี่คือรากฐานของวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงทั้งหมด พระเจ้าทรงสร้างโลกของเรา พระเจ้าทรงสร้างเรา เราไม่ใช่ผลของความบังเอิญ การที่เรามีอยู่มีพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่เบื้องหลัง แต่ทุกวันนี้โลกของเราอิ่มตัวไปด้วยปรัชญาที่ตรงข้ามกับประโยคแรกของพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิง ลัทธิที่ปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้าพยายามยึดวิทยาศาสตร์มาเป็นเครื่องมือกำจัดพระเจ้า และครอบงำวงการวิทยาศาสตร์มากว่าหนึ่งศตวรรษแล้ว

หนังสือเล่มเล็กนี้ไม่มีที่พอจะลงลึกในกองหลักฐานที่สนับสนุนวิทยาศาสตร์บนฐานของการทรงสร้าง เพราะมีหนังสือดี ๆ ในเรื่องนี้อยู่แล้วหลายเล่ม แต่ข้อถกเถียงเรื่องการมีอยู่ของพระเจ้ายังคงดุเดือดอยู่ในเวลานี้ มีนักเขียนและนักพูดที่มีชื่อเสียงพร้อมผู้ติดตามจำนวนมาก ตั้งเป้าจะกำจัดพระเจ้าให้พ้นไป อะไรเป็นแรงขับของขบวนการนี้? และ **ทำไม** ผู้คนจำนวนมากจึงเลิกเชื่อในพระเจ้า?

คนจริงใจจำนวนมากยังถือภาพของพระเจ้าที่ขัดกันเองอยู่ คนเป็นล้านโตขึ้นมาโดยได้ยินเรื่องความรักของพระเจ้า แล้วภาพนั้นก็ถูกลบทิ้งอย่างได้ผล ด้วยภาพอีกภาพหนึ่งที่วาดพระองค์เป็นผู้ที่ขุ่นเคืองง่ายและกริ้วง่าย เติมเข้าไปอีกด้วยความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงแก้แค้นศัตรูด้วยความ

ตาย ความพินาศ และการทรมานชั่วนิรันดร์ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่ยากเลยที่จะเข้าใจว่าทำไมคนจำนวนมากจึงทิ้งความเชื่อในพระเจ้าไปเสียเลย

แต่บางที คนที่ปฏิเสธพระเจ้าทั้งที่รู้จักพระองค์แต่ในภาพที่ถูกบิดเบือนนี้อาจไม่ได้กำลังปฏิเสธพระเจ้าเลยก็ได้ คำถามรองที่ว่าพระเจ้ามีอยู่จริงหรือไม่ เกิดขึ้นได้ก็เพราะคำถามหลักเรื่องพระลักษณะของพระเจ้ายังไม่ได้คำตอบในใจของทุกคน

> พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก
>
> ปฐมกาล 1:31

ข้อนี้ปิดท้ายเรื่องการทรงสร้าง พระเจ้าคงทอดพระเนตรทุกสิ่งบนโลกแล้วตรัสว่า “ดียิ่งนัก” ไม่ได้ ถ้ามีสิ่งมีชีวิตของพระองค์ตายไปแล้วก่อนที่งานสร้างจะเสร็จ และเพราะพระเจ้าไม่ทรงเป็นต้นทางของความทุกข์และความตาย ข้อนี้จึงตัดความคิดที่ว่าโลกดำเนินอยู่ด้วยการอยู่รอดของผู้แข็งแรงที่สุดมาตั้งแต่ต้น ก่อนที่มนุษย์จะล้มลง อันเป็นเวลาที่ความทุกข์และความตายเพิ่งเข้ามาในโลกเป็นครั้งแรก

> [การอยู่รอดของผู้แข็งแรงที่สุด คือแนวคิดที่ว่าสิ่งมีชีวิตพัฒนาขึ้นมาโดยการที่ตัวที่อ่อนแอกว่าถูกคัดออกและตายไป การอยู่รอดแบบนี้จึงต้องมีความตายเป็นกลไกตั้งแต่แรกเริ่ม]

การอยู่รอดของผู้แข็งแรงที่สุดที่เราเห็นบนโลกทุกวันนี้ เป็นการปรับตัวอันโหดร้ายของโลกที่อยู่ในภาวะฉุกเฉินมาตลอด นับตั้งแต่ความบาปเข้ามา แต่มีข่าวดี ความแตกแยกระหว่างสิ่งทรงสร้างกับพระผู้สร้างที่เกิดขึ้นในวันที่มนุษย์ล้มลงนั้น จะได้รับการเยียวยาในโลกใหม่ กฎแห่งความรักจะเป็นวิถีชีวิต ไม่มีการแก่งแย่ง ไม่มีความกลัว ไม่มีความทุกข์ และไม่มีความตาย พระประสงค์เดิมของพระเจ้าสำหรับโลกนี้จะสำเร็จในวันนั้น

> ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ ก็ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย
>
> โรม 1:20

เมื่อเรามีโอกาสศึกษาวิทยาศาสตร์ เราจะซาบซึ้งกับความแม่นยำและความซับซ้อนอันน่าอัศจรรย์ในสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ลายเซ็นของพระเจ้าเขียนอยู่ทุกหนแห่ง เมื่อเราปฏิเสธว่าพระเจ้ามีอยู่ เราก็ต้องปฏิเสธว่าการอัศจรรย์มีอยู่ด้วย แต่เราถูกล้อมรอบด้วยการอัศจรรย์ ต้นไม้ใหญ่ ดอกไม้ป่าดอกเล็ก ๆ เสียงร้องประสานของฝูงนก ใยแมงมุม จักรวาลอันกว้างใหญ่ รอยยิ้มของทารกเมื่อจำแม่ได้ ลมหายใจที่ท่านกำลังหายใจอยู่ในวินาทีนี้ ทั้งหมดนี้เป็นการอัศจรรย์ขั้นสูงสุด และไม่มีคำอธิบายอื่นใดที่สมเหตุสมผลไปกว่านั้น ชีวิตทุกชีวิตคือการอัศจรรย์ หลักฐานหนักแน่นเหลือเกินว่าพระเจ้าทรงสร้างเราและทรงสร้างทุกสิ่งที่มีชีวิต การมองโลก

อันน่าทึ่งรอบตัวเราแล้วสรุปว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างมัน จึงเป็นข้อสรุปที่ไม่สมเหตุสมผลเลย

> เพราะพระยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างมันให้ว่างเปล่า พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย ตรัสดังนี้ว่า “เราคือยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก”
>
> อิสยาห์ 45:18

พระเจ้าทรงสร้างโลกนี้ไว้ให้เป็นบ้านนิรันดร์ของเรา

> ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่ และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาทะ... พระวาทะทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง
>
> ยอห์น 1:1–3, 14

พระผู้สร้างของเราทรงมาเป็นหนึ่งในพวกเรา เพื่อเปิดเผยให้เห็นชัดยิ่งขึ้นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้แบบใด

> เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ทรงสถาปนาไว้ มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา พระองค์ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระเจ้าแต่หน่อยเดียว และทรงสวมศักดิ์ศรีกับความมีอำนาจให้เขา พระองค์ทรงให้เขาปกครองผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าเขา
>
> สดุดี 8:3–6

ครอบครัวมนุษย์ถูกสร้างให้ “ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว” แต่ผู้ที่เคยอยู่บนโลกนี้และคืนดีกับพระเจ้าแล้ว จะเป็นผู้ที่ผ่านประสบการณ์ที่แม้แต่ “ทูตสวรรค์ก็ปรารถนาจะเข้าใจ” (1 เปโตร 1:12) ความรู้ที่ได้จากการผ่านความรักอันเสียสละของพระเจ้ามาด้วยตัวเอง จะทำให้พวกเขามีที่ยืนพิเศษในจักรวาล

> ข้าพเจ้าได้เห็นนครบริสุทธิ์ คือนครเยรูซาเล็มใหม่ ลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า นครนี้เตรียมพร้อมเหมือนอย่างเจ้าสาวที่แต่งตัวไว้สำหรับสามี ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระที่นั่งว่า “นี่แน่ะ ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับพวกเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา”
>
> วิวรณ์ 21:2–3

> พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์
>
> เยเรมีย์ 10:12

> เรามีชีวิตและเคลื่อนไหวและเป็นอยู่ในพระองค์
>
> กิจการ 17:28

จักรวาล โลก และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนโลก ไม่อาจดำรงอยู่ได้โดยแยกจากพระเจ้า พระผู้สร้างของเราไม่ได้ทรงประกอบโลกขึ้นมา ไขลานเหมือนนาฬิกา แล้วปล่อยให้เดินไปเองโดยไม่ทรงเกี่ยวข้องอีก พระเจ้าทรง “ค้ำจุนสรรพสิ่งไว้ด้วยพระดำรัสอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” อยู่ตลอดเวลา เพราะ “ทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์” (ฮีบรู 1:3, โคโลสี 1:17)

ถ้าท่านถือแก้วน้ำอยู่ในมือขวา แล้วตัดสินใจจะปล่อยมันลง ท่านต้องใช้มือซ้ายมาบังคับมือขวาให้ปล่อยหรือไม่? พระเจ้าตรัสกับเราว่า “มือของเราวางรากฐานแผ่นดินโลก และมือขวาของเรากางฟ้าสวรรค์ออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ยืนขึ้นด้วยกัน” (อิสยาห์ 48:13)

การคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำลาย ทำให้ฐานะของพระองค์ในฐานะผู้ค้ำจุนสรรพสิ่งกลายเป็นเรื่องไร้สาระ พระเจ้าไม่ทรงจำเป็นต้องลงมือทำลายเลย ความพินาศก็เกิดขึ้นได้อยู่แล้ว ยกตัวอย่างการล่มสลายของโสโดมและโกโมราห์ คนส่วนใหญ่ตีความว่าพระเจ้าทรง **สร้าง** ไฟและกำมะถัน

ขึ้นมาเพื่อทำลายสิ่งที่พระองค์เองกำลัง “ค้ำจุน” อยู่ ภาพพระเจ้าผู้ทำลายเช่นนี้ทำให้พระองค์ขัดแย้งกับพระองค์เอง เหมือนที่ท่านจะขัดแย้งกับตัวเอง ถ้าท่านใช้มือซ้ายบังคับมือขวาให้ทำแก้วน้ำหล่น

การที่พระเจ้าจะทรงทำลายนั้น ต้องการเพียงอย่างเดียว คือการที่พระองค์ทรงปล่อยมือ แต่มีสิ่งที่ต้องเข้าใจให้ชัด คือแม้แต่การปล่อยมือนี้พระองค์ก็ไม่เคยทรงทำด้วยความต้องการให้ความตายหรือความพินาศเกิดขึ้น พระเจ้าทรงปล่อยมือเพราะพระองค์ทรงเป็นความรัก และความรักเรียกร้องเสรีภาพที่แท้จริง พระองค์ทรงปล่อยคนคนหนึ่งหรือชาติหนึ่งไปอย่างไม่เต็มพระทัย และด้วยความเศร้าอย่างลึกซึ้ง

> เอฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร? อิสราเอลเอ๋ย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร? เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองอัดมาห์ได้อย่างไร? เราจะทำเจ้าให้เหมือนเมืองเศโบยิมได้อย่างไร? จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายใน ความเอ็นดูของเราก็คุกรุ่นขึ้น
>
> โฮเชยา 11:8 ฉบับ KJV

และพระเยซูตรัสถ้อยคำคร่ำครวญนี้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม

> โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างพวกที่ถูกส่งให้มาหาเจ้าถึงตาย บ่อยครั้งที่เราปรารถนาจะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม นี่แน่ะ นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งให้ร้างเปล่า
>
> มัทธิว 23:37–38

พระองค์ไม่ได้ตรัสว่าจะทรงทำให้นิเวศนั้นร้างเปล่า แต่ตรัสว่ามันจะถูกทิ้งไว้ให้ร้างเปล่า เพราะแม่ไก่ถูกไล่ออกไปแล้ว

> เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด
>
> ลูกา 9:56 ฉบับ KJV

> ฟ้าสวรรค์ประกาศพระสิริของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์ วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน - สดุดี 19:1–2

พระเจ้าตรัสกับคนทุกคนผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ไม่มีใครถูกตัดออกจากคำเชิญให้มารู้จักพระองค์ เพียงเพราะไม่รู้ภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือเพราะไม่มีหนังสือให้อ่าน

> [ข้อ 3 ของสดุดีบทนี้กล่าวว่าฟ้าสวรรค์ไม่มีถ้อยคำและไม่มีเสียงนั่นเองคือประเด็น เพราะเป็นเสียงที่ไม่ต้องใช้ภาษาใดเลย คนทุกชาติทุกภาษาจึงได้ยินเหมือนกันหมด]

> จงเงยตาของพวกท่านขึ้น แล้วมองดูว่าใครสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ทรงนำพวกมันออกมาเป็นกลุ่ม ๆ ตามจำนวน เรียกชื่อของมันทั้งหมด เพราะพลังของพระองค์นั้นมีมากมาย และกำลังของพระองค์นั้นใหญ่หลวงนัก จึงไม่ขาดหายไปแม้แต่ดวงเดียว
>
> อิสยาห์ 40:26

เราจะมีชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไร?

ก่อนหน้านี้ในหนังสือเล่มนี้ เราอ่านเรื่องการล้มลงของมนุษย์ที่บันทึกไว้ในปฐมกาล บทที่ 3 พญางูซึ่งเป็นผู้หลอกลวงในร่างปลอม ทำให้อาดัมกับเอวาเชื่อว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่พระองค์เองและไว้วางใจไม่ได้ เมื่อทั้งสองเชื่อคำมุสานั้น พวกเขาก็ถอยห่างจากพระผู้ประทานชีวิตของตน และกระบวนการของความตายก็เริ่มต้นขึ้นในตัวพวกเขา

ความตายทั้งหมดนับแต่วันนั้นเป็นผลของการเชื่อคำมุสาเรื่องพระเจ้า มนุษย์ถูกแยกจากพระเจ้าในสวนเอเดน เพราะอาดัมกับเอวาเปลี่ยนความคิดที่มีต่อพระองค์ จากที่เคยไว้วางใจ พวกเขากลับไม่ไว้วางใจ **และนี่ก็ยังเป็นปัญหาของเราอย่างตรงตัวจนถึงทุกวันนี้** สิ่งที่เราต้องการคือการเปลี่ยนความคิดที่เรามีต่อพระเจ้า เมื่อเราเปลี่ยน ความไว้วางใจจะเข้ามาแทนความระแวง และความรักจะเข้ามาแทนความหวาดกลัวพระองค์ เราจะคืนดีกับพระผู้สร้างของเรา และเราจะมีชีวิตนิรันดร์

เมื่ออาดัมกับเอวาเชื่อคำมุสาของพญางูและพยายามหลบซ่อนจากพระเจ้า ตัวพระเจ้าเองไม่ได้ทรงเปลี่ยนไปเลยเพราะสิ่งที่เกิดขึ้น ความรักที่ทรงมีต่อลูกที่เหินห่างไปแล้วนั้นไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย แผนการช่วยให้รอดใดก็ตามที่ตั้งอยู่บนความพยายามของเราที่จะเปลี่ยนความคิดของพระเจ้าที่มีต่อเรา คือการหาทางแก้ปัญหาที่**ไม่มีอยู่จริง** พระเจ้าทรงคิดดีต่อเราอยู่แล้ว และไม่ทรงต้องการให้ใครมาโน้มน้าวให้ทรงคิดดีกับเรา

พระองค์ทรงรักและทรงเห็นคุณค่าของเราแต่ละคนอย่างไม่มีที่สิ้นสุดอยู่แล้ว

เมื่อพระเจ้าทรงนำชนอิสราเอลออกจากอียิปต์ พวกเขาได้รับคำเตือนถึงอันตรายของการกราบไหว้รูปเคารพ พระเทียมเท็จเหล่านี้มีอยู่ทั่วไปในสมัยพระคัมภีร์ และเป็นผลผลิตของจินตนาการที่บิดเบี้ยวของมนุษย์ คนมักเข้าใจว่าพระเหล่านั้นโกรธง่ายและต้องปลอบให้หายโกรธ จึงมีการถวายเครื่องบูชาและเครื่องเซ่นเพื่อปัดความโกรธนั้นออกไป เราน่าจะถามตัวเองอย่างจริงจังว่า วิธีที่เราปฏิบัติต่อพระเจ้าทุกวันนี้ หยิบยืม**อะไร**มาจากการบูชารูปเคารพของคนโบราณบ้างหรือไม่?

> [รูปเคารพ ในที่นี้หมายถึงรูปปั้นของพระต่าง ๆ ที่คนสมัยนั้นนับถือ ความคิดพื้นฐานของการบูชาแบบนั้นคือ พระเจ้าโกรธอยู่ก่อนแล้ว มนุษย์จึงต้องหาของมาถวายเพื่อให้หายโกรธ หนังสือเล่มนี้กำลังถามว่า ความคิดแบบเดียวกันนี้แอบเข้ามาอยู่ในความเชื่อของเราหรือเปล่า]
>
> และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในโลก เพราะข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว
>
> ยอห์น 17:3–4

ในคำอธิษฐานที่พระเยซูทูลต่อพระบิดา พระองค์ทรงนิยามชีวิตนิรันดร์ไว้อย่างชัดเจน ชีวิตนิรันดร์คือประสบการณ์ของการมารู้จักพระเจ้า ความรู้จักที่เกิดจากประสบการณ์นี้เองที่ทำให้เราคืนดีกับพระผู้ประทานชีวิตของเรา เราเริ่มมองเห็นพระประสงค์ที่แท้จริงของพันธกิจที่พระเยซูเสด็จมาทำในโลกนี้ คือการเปิดเผยพระลักษณะของพระเจ้าอย่างถูกต้องว่าทรงไม่เห็นแก่พระองค์เอง ทรงเมตตา ทรงอ่อนโยน ทรงกรุณา และทรงให้อภัย เมื่อผู้คนฟังพระดำรัสของพระเยซู พวกเขากำลังฟังถ้อยคำของพระเจ้า และเมื่อผู้คนเห็นพระเยซูทรงรักษาคนเจ็บป่วย ทรงเลี้ยงคนหิวโหย ทรงให้กำลังใจ ทรงอุ้มเด็กเล็ก ๆ ไว้บนตัก และทรงยอมให้ตนเองถูกเข้าใจผิดและถูกใส่ร้าย พวกเขากำลังเห็นพระเจ้า เห็นพระเจ้าในพระสิริของพระองค์

เพื่อไม่ให้สับสน มีเรื่องหนึ่งที่ต้องเข้าใจก่อน คือคำอธิบายเรื่องความรอดนั้นมีอยู่หลายแบบ และแต่ละแบบให้ภาพของพระเจ้าที่ขัดกันเอง หนังสือเล่มนี้จะพิจารณาเพียงแบบเดียว คือแบบที่คนในสังคมตะวันตกแทบทุกคนเคยได้ยินมาไม่มากก็น้อย และมีคนจริงใจจำนวนมากยึดถืออยู่ นั่นคือความเชื่อที่ว่าความรอดเป็นเรื่องของกฎหมาย

ลักษณะเด่นของมุมมองนี้มีดังนี้

- เน้นที่พระราชอำนาจสูงสุดของพระเจ้า มากกว่าเน้นที่เสรีภาพซึ่งพระเจ้าประทานแก่ลูก ๆ ของพระองค์

- เน้นที่ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการช่วยให้รอด มากกว่าเน้นที่พระประสงค์ของพระองค์ที่จะให้เราคืนดีกับพระองค์
- เชื่อว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์สูงส่งเสียจนความบาปของเราทำให้พระองค์ขุ่นเคือง แทนที่จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักเราและทรงต้องการเข้ามาใกล้เราอย่างที่เราเป็น พระเจ้าทรงเศร้าพระทัยเรื่องความบาปเพราะสิ่งที่ความบาปทำกับคนที่ทรงรัก ไม่ใช่เพราะทรงถือเป็นเรื่องส่วนพระองค์
- เชื่อว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องเลือดเพื่อระงับพระพิโรธของพระองค์ แทนที่จะเข้าใจว่าพระเจ้าทรงต้องการรักษาเราให้หายจากความกลัวพระองค์อย่างผิดปกติ พระองค์ทรงต้องการให้เราเข้าใจว่าสิ่งที่ทำให้ตายคือ**ความบาป** ไม่ใช่พระองค์
- เชื่อว่าพระเจ้าทรงบันทึกความบาปของเราไว้เพื่อใช้เอาผิดเราในการพิพากษาที่จะมาถึง แทนที่จะเข้าใจว่าบันทึกใด ๆ ที่มีอยู่นั้นมีไว้เพื่อแสดงว่าพระเจ้าทรงทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้แล้วเพื่อช่วยทุกคนให้รอด
- มองว่าพระเจ้าทรงกำหนดโทษสำหรับผู้ละเมิดธรรมบัญญัติของพระองค์ แทนที่จะเข้าใจว่าสิ่งที่ลงโทษเราคือความเห็นแก่ตัวของเราเอง ซึ่งไม่ลงรอยกับกฎแห่งความรัก เราฝ่าฝืนกฎธรรมชาติโดยไม่รับผลไม่ได้ฉันใด เราก็ละเมิดกฎแห่งความรักโดยไม่รับผลไม่ได้ฉันนั้น

- นิยามข่าวประเสริฐว่าเป็นข่าวดีที่ว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมทางหลบโทษที่พระองค์เองทรงกำหนดไว้สำหรับผู้ละเมิดธรรมบัญญัติ แทนที่จะรู้ว่าข่าวดีที่แท้จริงคือข่าวเรื่องตัวพระเจ้าเอง ถ้าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่จะลงโทษประหารคนที่ละเมิดธรรมบัญญัติของพระองค์จริง นั่นย่อมเป็น**ข่าวร้าย**
- มุ่งแต่จะเอาตัวรอด แทนที่จะมองเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้อย่างสิ้นเชิง ความจริงแล้ว ยิ่งเราจดจ่ออยู่กับความจริงเรื่องพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรามากเท่าไร เราก็ยิ่งกังวลเรื่องความรอดของ**ตัวเราเอง**น้อยลงเท่านั้น และยิ่งรักและเห็นคุณค่าของผู้อื่นมากขึ้น “เพราะว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ คนนั้นจะได้ชีวิตรอด” (มาระโก 8:35)

ข่าวประเสริฐแบบกฎหมายมักจะผลักให้คนหมกมุ่นเกินควรกับการหาความมั่นใจว่าตนรอดแล้วหรือยัง พระเจ้าไม่ได้ทรงวางภาระให้เราต้องคอยตรวจสอบสถานะความรอดของใคร รวมทั้งของตัวเราเองด้วย แทนที่จะจดจ่ออยู่กับสภาพจิตวิญญาณของตัวเอง เราควรจดจ่ออยู่กับพระองค์ผู้ทรงมองเห็นเราแต่ละคนเสมอ ไม่เพียงตามที่เราเป็นอยู่ แต่ตามที่เราจะเป็นได้ด้วย พระเจ้าทรงรักและทรงเห็นคุณค่าของเราแต่ละคนมากกว่าที่เราจะรักและเห็นคุณค่าของตัวเองได้เสียอีก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าทรงต้องการให้เราแต่ละคนอยู่กับพระองค์ชั่วนิรันดร์ และ

ทรงต้องการให้เราเข้าใจด้วยว่าพระองค์ทรงไว้วางใจได้อย่างสมบูรณ์และทรงรักษาจิตใจที่หวาดกลัวของเราให้หายได้อย่างเหลือเฟือ

> ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขับไล่ความกลัวออกไปเสีย
>
> 1 ยอห์น 4:18

เราเพิ่งเปรียบเทียบข่าวประเสริฐสองแบบที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิงอย่างคร่าว ๆ คือข่าวประเสริฐแบบกฎหมาย กับข่าวประเสริฐแบบการรักษา ข่าวประเสริฐแบบการรักษาสอดคล้องอย่างสมบูรณ์กับคำสอนและแบบอย่างของพระเยซู ส่วนข่าวประเสริฐแบบกฎหมายนั้นใกล้เคียงกับระบบตุลาการที่มนุษย์คิดขึ้นเองมากกว่า และระบบนั้นเองที่ตัดสินประหารพระเยซู ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้อ่อนโยนของเรา

> พระยาห์เวห์ตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับพวกเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทำร้ายเจ้า
>
> เยเรมีย์ 29:11

เวลา แรงกาย และเงินทองมหาศาลที่ถูกทุ่มลงไปในกิจกรรมทางศาสนาโดยมีเป้าหมายเพื่อโน้มน้าวให้พระเจ้าทรงคิดดีกับเรา จึงเป็นความสูญเปล่าอย่างใหญ่หลวง

> จงละทิ้งการล่วงละเมิดทั้งหมดซึ่งเจ้าได้ทำ จงทำตัวให้มีใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า?

> เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้ใด จงหันกลับและมีชีวิตอยู่ พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้แหละ
>
> เอเสเคียล 18:31–32

คำวิงวอนของพระเจ้าต่อเราแต่ละคน คือขอให้หันจากความเห็นแก่ตัวมาสู่ทางแห่งชีวิต

> พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก ไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น
>
> ยอห์น 3:16–17

การเชื่อในพระเยซู คือการเชื่อสิ่งที่พระองค์ทรงเปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์เองในฐานะพระบุตรของพระเจ้า และเกี่ยวกับพระบิดา

> คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์โดยพระคริสต์ ไม่ทรงถือโทษในความผิดของพวกเขา และทรงมอบเรื่องราวการคืนดีนี้ให้เราประกาศ
>
> 2 โครินธ์ 5:19

ถ้าจะสรุปความพยายามทั้งหมดของพระเจ้าในการช่วยเราให้พ้นจากความตายนิรันดร์ด้วยคำเพียงคำเดียว คำนั้นคือ **การคืนดี**

> และเมื่อก่อนนี้พวกท่านถูกตัดขาดจากพระเจ้า และเป็นศัตรูในใจโดยการทำชั่วต่าง ๆ แต่บัดนี้พระเจ้าโปรดให้คืนดีกับพระองค์เอง
>
> โคโลสี 1:21–22

นับตั้งแต่มนุษย์ล้มลง ความรู้สึกเป็นศัตรูและแตกแยกนั้นฝังอยู่ในความคิดของเราฝ่ายเดียวเสมอมา ไม่เคยอยู่ในพระทัยของพระเจ้าเลย

> เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์
>
> 2 โครินธ์ 4:6

ความมืดที่ข้อนี้กล่าวถึงคือความเข้าใจผิดที่เรามีต่อพระเจ้า ส่วนพระสิริของพระเจ้าก็คือพระลักษณะของพระองค์ ซึ่งเรามองเห็นได้บนพระพักตร์ของพระเยซู

> แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว และมองดูพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วเราก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์ โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป เหมือนอย่างศักดิ์ศรีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ
>
> 2 โครินธ์ 3:18

เราถูกเปลี่ยนแปลงโดยสิ่งที่เรามองดู และหลักนี้ทำงานทั้งสองทาง ถ้าเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่พระองค์เอง ความเชื่อนั้นจะยิ่งตอกย้ำ

ความเห็นแก่ตัวของเราเอง แต่ถ้าเรามองเห็นว่าพระองค์ไม่ทรงเห็นแก่พระองค์เองเลยแม้แต่น้อย ภาพนั้นจะค่อย ๆ ถอนรากความเห็นแก่ตัวที่ฝังอยู่ในเราออกไป การใคร่ครวญถึงความรัก ความเมตตา และการให้อภัยของพระเจ้า ช่วยให้คุณสมบัติเดียวกันนั้นสะท้อนออกมาในตัวเรา

> เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในทำนองเดียวกัน จะมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์เรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าเรื่องคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ยอมกลับใจ
>
> ลูกา 15:7

การกลับใจไม่ได้หมายถึงการพูดกับพระเจ้าว่า “ขอโทษ” การกลับใจหมายถึงการหันกลับ หรือการเปลี่ยนความคิด การกลับใจที่แท้จริงตามที่พระเยซูทรงสอน คือการเปลี่ยนความคิดที่เรามีต่อพระเจ้า เราจะเริ่มมองเห็นพระองค์อย่างที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์ไว้อย่างถูกต้อง

> [คำว่า กลับใจ ในภาษากรีกเดิมคือ เมทาโนเอีย แปลตรงตัวว่า เปลี่ยนความคิด ไม่ใช่คำที่แปลว่า เสียใจ หรือ ขอโทษ ประเด็นของบทนี้จึงอยู่ตรงนี้ คือสิ่งที่ต้องเปลี่ยนไม่ใช่อารมณ์ของเรา แต่คือความคิดที่เรามีต่อพระเจ้า]

> บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และจิตใจของ

> พวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา
>
> มัทธิว 11:28–30

เราไม่จำเป็นต้องออกแรงทำตัวให้ดีเพื่อพัฒนาจิตวิญญาณของตัวเอง เพราะความพยายามแบบนั้นไม่มีวันสำเร็จ ความพยายามทั้งหมดที่จะทำตัวให้ได้มาตรฐานมีแต่จะผลักเราให้จดจ่ออยู่กับตัวเอง และลงเอยด้วยความหยิ่งหรือความท้อแท้อย่างใดอย่างหนึ่ง พระเยซูทรงมีทางออกให้กับปัญหานี้ พระองค์ตรัสสั้น ๆ ว่า “จงเรียนจากเรา”

> เขาจึงส่งม้วนหนังสืออิสยาห์ผู้เผยพระวจนะให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ทรงพบข้อที่เขียนไว้ว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ”
>
> ลูกา 4:17–18

เราทุกคนต้องการสิ่งที่พระเยซูเสด็จมาทำเพื่อเรา ไม่มีข้อยกเว้น**สักคนเดียว**

เราควรกลัวการพิพากษาหรือไม่?

เมื่อจะพิจารณาเรื่องการพิพากษา สิ่งที่ควรทำก่อนคือดูให้ชัดว่าใครเป็นผู้ถูกพิพากษา และใครเป็นผู้พิพากษา ย้อนกลับไปที่บทสนทนาระหว่างเอวากับพญางูในสวนเอเดน จะจำได้ว่าพญางูปลูกฝังคำถามลงในความคิดของเอวา เป็นคำถามเรื่องความยุติธรรม ความหวังดี และความน่าไว้วางใจของพระเจ้า ถ้าเราพิจารณาอย่างซื่อตรงสักหน่อย ก็จะเห็นชัดว่าผู้ที่ถูกนำขึ้นพิจารณาคดีในวันนั้นไม่ใช่มนุษย์ แต่คือพระเจ้า

ความคิดที่ว่าพระเจ้าทรง**ยอม**ให้ตัวพระองค์เองถูกนำขึ้นพิจารณาคดีนั้นเป็นเรื่องที่เราเข้าใจได้ยาก แต่เมื่อศึกษาพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง นี่เป็นมุมมองเดียวที่ตั้งอยู่ได้ เราพิพากษาพระเจ้ามาโดยไม่รู้ตัวตั้งแต่บทสนทนาครั้งแรกกับซาตาน แล้วเราได้ให้ความเป็นธรรมกับพระองค์ในการพิจารณาคดีนี้หรือเปล่า?

แม้เราจะเข้าใจผิดที่ยกตัวเองขึ้นเป็นศูนย์กลางของการพิพากษา แต่ก็ไม่ใช่ว่าเราจะพ้นจากการถูกพิพากษาไปเสียเลย พระเจ้าไม่ได้ทรงนำเราขึ้นพิจารณาคดี แต่เราเองนั่นแหละที่เชี่ยวชาญเป็นพิเศษในการตัดสินและกล่าวโทษ**ตัวเราเอง** พระเยซูตรัสว่าถ้อยคำที่พระองค์ตรัสนั้นคือชีวิต เรามีสิทธิ์เลือกที่จะรับหรือปฏิเสธถ้อยคำนั้น ถ้าถ้อยคำของพระองค์คือชีวิตจริง และเราปฏิเสธมัน เราก็ได้ตัดสินคดีหนึ่งไปแล้วมิใช่หรือ? และผลของคำตัดสินนั้นก็ตกอยู่กับตัวเราเอง

พระเจ้าไม่ได้ทรงตัดสินคดีอย่างที่ทำกันในศาล เมื่อเราตั้งใจแน่วแน่ที่จะเดินต่อไปบนทางแห่งการกล่าวโทษตัวเองและความตาย พระเจ้าก็ไม่ทรงมีอะไรจะทำเพื่อเราได้อีก นอกจากรับรองการตัดสินใจของเราอย่างไม่เต็มพระทัย

การพิพากษายังมีอีกแง่มุมหนึ่งที่ควรคิดถึง คือเมื่อเราตัดสินคนอื่น สิ่งนั้นย้อนกลับมาทำร้ายเราเอง เมื่อเรากล่าวโทษคนอื่น เราก็กำลังกล่าวโทษตัวเองไปพร้อมกัน ถ้าอยากรู้ว่าในการพิพากษานั้นเราควรกลัวใคร**จริง ๆ** เราเพียงแต่ต้องส่องกระจกดูเท่านั้น

เรื่องหญิงที่ถูกจับฐานล่วงประเวณีในพระกิตติคุณ เป็นภาพที่แสดงให้เห็นว่าการพิพากษาทำงานอย่างไร

> พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในบริเวณพระวิหารอีก คนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนพวกเขา พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีพาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงคนนี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี เมื่อให้นางยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชนแล้ว พวกเขาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับขณะกำลังล่วงประเวณีอยู่ ใน**ธรรมบัญญัติ**นั้น โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไร?” พวกเขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ **แต่พระเยซูทรงน้อมพระกายลง เอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน** เหมือนกับว่าไม่ได้ยินพวกเขาเลย เมื่อพวกเขา

ยังทูลถามอยู่เรื่อย ๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับพวกเขาว่า “**ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป** ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างนางก่อน” แล้วพระองค์ก็ทรงน้อมพระกายลงเขียนที่ดินอีก เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้น **ก็รู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบของตนเอง** จึงออกไปทีละคน เริ่มจากคนที่อายุมากที่สุดจนถึงคนสุดท้าย เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นและไม่ทรงเห็นใครนอกจากหญิงคนนั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย พวกที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด? ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ?” นางทูลว่า “ไม่มีใครเลย เจ้าข้า” พระเยซูตรัสกับนางว่า “**เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน** จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก”

ยอห์น 8:1–11 ฉบับ KJV (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

หญิงที่ถูกนำมาต่อพระพักตร์พระเยซูและถูกเสนอตัวในฐานะผู้ละเมิดกฎหมายนั้น แท้จริงเป็นเหยื่อที่ผู้นำศาสนาใจแข็งกลุ่มหนึ่งหยิบมาใช้เพื่อกำจัดพระเยซูที่พวกเขาตัดสินแล้วว่าเป็นภัยต่อศาสนาของตน ผู้กล่าวหานางอ้างธรรมบัญญัติของโมเสส แต่ในอีกเหตุการณ์หนึ่งที่พระเยซูทรงโต้ตอบกับพวกฟาริสีเรื่องการหย่า พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่าธรรมบัญญัติของโมเสสมีข้อผ่อนผันให้กับใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา “โมเสสเขียนบัญญัติข้อนั้นเพราะใจของพวกท่านดื้อดึง” (มาระโก 10:5)

ความหนักแน่นของสิ่งที่เกิดขึ้นใน**ห้องพิจารณาคดี**นี้จะชัดขึ้น เมื่อเรานึกออกว่าพระเยซูคือพระเจ้าที่อยู่บนโลก ทรงมีสิทธิ์ทุกอย่างของพระเจ้า

รวมทั้งสิทธิ์ที่จะพิพากษา แต่พระเยซูไม่ได้ทรงตัดสินคดีที่ถูกนำมาเสนอในทันที พระองค์ทรงน้อมพระกายลงเขียนที่ดินด้วยนิ้วพระหัตถ์แทน เมื่อพวกเขาเร่งเอาคำตอบ พระองค์จึงตรัสว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างนางก่อน” แล้วก็ทรงเขียนที่ดินต่อไป

ทุกสิ่งที่พระเยซูตรัสและทรงทำล้วนมีเหตุผล การที่ทรงเขียนที่ดินไม่ใช่การเลี่ยงคำถามของผู้นำศาสนา พระองค์ทรงทราบดีว่าอะไรพาหญิงคนนั้นมาอยู่ตรงหน้าพระองค์ ทรงทราบประวัติของผู้กล่าวหาแต่ละคน และทรงอ่านความคิดกับแรงจูงใจของพวกเขาออก พระองค์จะทรงตำหนิคนหน้าซื่อใจคดเหล่านี้อย่างเผ็ดร้อนต่อหน้าพยานทั้งหลายก็ย่อมทำได้ แต่พระองค์กลับทรงทำให้พวกเขารู้ตัวถึงบาปของตนอย่างสุภาพ ด้วยการเขียนบาปเหล่านั้นลงบนฝุ่น เป็นบันทึกความผิดที่ลบเลือนไปได้ง่ายที่สุดเท่าที่จะหาได้

พระเยซูทรงรักและทรงเห็นคุณค่าอันไม่มีที่สิ้นสุดของทุกคนที่ยืนอยู่รอบพระองค์ ไม่ว่าเรื่องที่พาพวกเขามารวมกันจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม พันธกิจของพระองค์คือการช่วยโลกให้รอด และพระองค์ทรงมุ่งให้ทั้งหญิงคนนั้น**และ**ผู้กล่าวหานางคืนดีกับพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงต้องการผลักใครให้ห่างออกไปอีกเลย

พระเยซูตรัสกับผู้นำศาสนาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างนางก่อน” ตรงนี้พระองค์ทรงส่งหน้าที่ตัดสินคืนกลับไปให้พวกเขา พระเยซูไม่ได้เสด็จมาในโลกนี้เพื่อพิพากษาและกล่าวโทษ และ

พระองค์จะไม่ทรงยอมให้ใครผลักพระองค์ขึ้นไปนั่งบัลลังก์ผู้พิพากษา แล้วพวกธรรมาจารย์และฟาริสีถือว่าถ้อยคำนั้นเป็นคำเชิญให้ขว้างหินใส่หญิงคนนั้นหรือไม่? ดูเหมือนจะไม่ เพราะพวกเขาทยอยเดินออกไปจนหมด “ทีละคน”

พระเยซูในฐานะพระเจ้าไม่ทรงกล่าวโทษหญิงคนนั้น แต่ด้วยพระดำรัสที่ว่า “จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก” พระองค์ทรงเปิดประตูสู่ทางแห่งชีวิตให้นางกว้างออก พระองค์ไม่ได้เพียงสั่งให้นางเลิกทำสิ่งที่พานางมาอยู่ตรงหน้าพระองค์ แต่ทรงเสนออิสรภาพให้นางพ้นจากบาปที่ทำให้ตาย คือความเชื่อที่ว่าพระเจ้าไม่คู่ควรกับความไว้วางใจของเรา

พระเยซูทรงมอบทางที่จะไม่ต้องถูกกล่าวโทษอีกให้นาง พระองค์ทรงเปิดเผยให้นางเห็นความรักที่พระเจ้ามีต่อนางในฐานะคนคนหนึ่ง หญิงคนนี้ได้ยืนอยู่ต่อหน้าพระผู้ประทานชีวิต และนางรู้ว่านางรักและไว้วางใจพระองค์ได้ ภาพของพระเจ้าในใจนาง และความสัมพันธ์ที่นางมีกับพระองค์ เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นอย่างสิ้นเชิงหลังการพบกันครั้งนั้น สำหรับนาง การพิพากษาที่เกิดขึ้นวันนั้นคือสิ่งที่เปลี่ยนชีวิตและให้ชีวิต

พระเยซูไม่ทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์และฟาริสีใจแข็งที่รีบกล่าวโทษหญิงคนนั้น แต่พระองค์ทรงยกกระจกฝ่ายวิญญาณขึ้นตรงหน้าพวกเขา และกระจกนั้นสะท้อนอุปนิสัยอันมืดมนของพวกเขาเอง ผลก็คือพวกเขา “รู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบของตนเอง” และทนอยู่ต่อหน้าความรัก

อันบริสุทธิ์และไม่เห็นแก่ตัวของพระผู้ประทานชีวิตไม่ไหว พวกเขามาเพื่อกล่าวโทษคนอื่น แต่ลงเอยด้วยการกล่าวโทษตัวเอง

> เพราะฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านพิพากษาอีกคนหนึ่งนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อพิพากษาเขา ก็ได้ลงโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่ตัดสินเขาก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา เรารู้ว่าการที่พระเจ้าทรงลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็สมควรจริง ๆ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่ตัดสินคนที่ประพฤติเช่นนั้น แต่ยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดว่าจะพ้นจากการลงโทษของพระเจ้าหรือ?
>
> โรม 2:1–3

พระเจ้าประทานเสรีภาพที่แท้จริงแก่เราแต่ละคน พระองค์จะไม่ทรงล้มล้างการที่เราเลือกจะกล่าวโทษตัวเอง การพิพากษาของพระเจ้าในที่นี้คือการที่ทรงรับรองคำตัดสินที่เราออกให้ตัวเองอย่างไม่เต็มพระทัย เมื่อเราเลือกจะอยู่นอกวงของความรักและชีวิตที่ให้และรับกัน ไม่มีทางหนีจากการพิพากษาแบบนี้ได้เลย เพราะพระเจ้าไม่ทรงบังคับเราให้เดินบนทางที่นำไปสู่ชีวิตโดยขัดกับความสมัครใจของเรา

> เพราะว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาใคร แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร
>
> ยอห์น 5:22

พระบิดาไม่ทรงพิพากษาเรา

> พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต เนื้อหนังนั้นไม่มีประโยชน์อะไร ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต
>
> ยอห์น 6:63

ถ้อยคำของพระเยซูคือชีวิต ในทุกถ้อยคำที่พระองค์ตรัส พระองค์ทรงเปิดเผยความรักของพระเจ้าที่เรียกเรากลับมาคืนดี

> พระเยซูตรัสด้วยเสียงดังว่า “คนที่วางใจในเรานั้น ไม่ได้วางใจในเรา แต่วางใจในผู้ทรงใช้เรามา และคนที่เห็นเราก็เห็นผู้ทรงใช้เรามา เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่วางใจในเราจะไม่อยู่ในความมืด ถ้าใครได้ยินถ้อยคำของเราและไม่ประพฤติตาม **เราก็ไม่พิพากษาคนนั้น เพราะเราไม่ได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก** แต่มาเพื่อจะช่วยกู้โลก คนที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา จะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เรากล่าวแล้วนั่นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย”
>
> ยอห์น 12:44–48 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

พระเยซูไม่ทรงพิพากษาเรา พระเจ้าทรงเสนอพระวจนะแห่งชีวิตให้เรา แต่จะไม่ทรงบังคับให้เรารับมันเลย

> อย่าพิพากษา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาท่านทั้งหลาย เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะทรงตวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น

> ทำไมท่านมองเห็นผงในตาพี่น้องของท่าน แต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน? ท่านจะกล่าวกับพี่น้องได้อย่างไรว่า ‘ให้ฉันเขี่ยผงออกจากตาของเธอ’ ทั้ง ๆ ที่มีไม้ทั้งท่อนอยู่ในตาของท่านเอง? คนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้
>
> มัทธิว 7:1–5

ถ้าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาเรา และพระเยซูก็ไม่ทรงพิพากษาเรา **ทำไม** เราจึงคิดว่าตัวเรามีคุณสมบัติพอจะตัดสินคนอื่น ทั้งที่เราเองยังเก็บใจที่ชอบตัดสินไว้ในตัว คือไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของเราเอง?

> เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครฟังคำของเราและวางใจผู้ทรงใช้เรามา คนนั้นก็มีชีวิตนิรันดร์และไม่ถูกพิพากษา แต่ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
>
> ยอห์น 5:24

การเข้าใจความจริงเรื่องพระเจ้าและการเรียนรู้ที่จะไว้วางใจพระองค์นำไปสู่ชีวิต พระเยซูตรัสว่า “คนที่วางใจในพระบุตรก็ไม่ถูกพิพากษา” (ยอห์น 3:18)

> ส่วนเปาโลกับบารนาบัสนั้นมีใจกล้า กล่าวว่า “เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อ

> พวกท่านปฏิเสธและตัดสินตัวเองว่าไม่สมควรจะได้ชีวิตนิรันดร์ นี่แน่ะ เราจะหันไปหาพวกต่างชาติ”
>
> กิจการ 13:46

นี่เป็นตัวอย่างที่ทำให้เห็นชัดว่าการกล่าวโทษตัวเองหน้าตาเป็นอย่างไร

> อย่าพิพากษาเขา แล้วพวกท่านจะไม่ถูกพิพากษา อย่าตัดสินลงโทษเขา แล้วพวกท่านจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ จงยกโทษให้เขา แล้วพวกท่านจะได้รับการยกโทษ
>
> ลูกา 6:37

ในพระกิตติคุณลูกา คำอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหายสอนเราว่าพระเจ้าทรงยกโทษให้เราแล้วก่อนที่เราจะเอ่ยปากขอ ถ้าเราถูกตัดสิน ถูกกล่าวโทษ หรือไม่ได้รับการยกโทษ ก็ไม่มีใครให้โทษได้นอกจากตัวเราเอง “เพราะว่าใครหว่านอะไรลง ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7)

> พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด” เมื่อพวกฟาริสีที่อยู่ใกล้พระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราตาบอดด้วยหรือ?” พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านตาบอด ท่านก็จะไม่มีบาป แต่พวกท่านพูดเดี๋ยวนี้เองว่า ‘เรามองเห็น’ เพราะฉะนั้นบาปของท่านยังมีอยู่”
>
> ยอห์น 9:39–41

“การพิพากษา” ที่พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อสิ่งนี้ คืออะไร? พระองค์เสด็จมาเพื่อเปิดเผยความรักที่พระเจ้ามีต่อมนุษยชาติ และคุณค่าอันไม่มีที่สิ้นสุดที่ทรงมอบให้เราแต่ละคน พระองค์ทรงต้องการให้เรา**มองเห็น**กันและกันอย่างที่พระองค์ทรงมองเห็นเรา และเห็นคุณค่าของกันและกันอย่างที่พระองค์ทรงเห็นคุณค่าของเรา พระเยซูกำลังสอนให้เรา**ตาบอด**ต่อบาปของคนอื่น และตาบอดต่อเส้นแบ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเองเพื่อแยกพวกเราออกจากกัน ไม่ว่าจะเป็นการถือนิกาย การถือชาติ การถือเผ่าพันธุ์ การถือพรรคการเมือง หรือกลไกอื่นใดที่ปลุกความคิดแบบพวกเรากับพวกเขา

พวกฟาริสีไม่เข้าใจบทเรียนที่พระเยซูทรงสอนอยู่นี้ พวกเขาถือพวกอย่างรุนแรง และมองคนต่างชาติที่ไม่ได้สืบเชื้อสายยิวว่าเป็นสุนัข ทั้งยังตั้งตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญในการ**มองเห็น**บาปของคนอื่นและตัดสินตามนั้น

> [คนต่างชาติ ในพระคัมภีร์หมายถึงคนที่ไม่ใช่ชาวยิว ไม่ได้แปลว่าชาวต่างประเทศตามความหมายในภาษาไทยทุกวันนี้]
>
> พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก ไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น คนที่วางใจในพระบุตรก็ไม่ถูกพิพากษา ส่วนคนที่ไม่ได้วางใจก็ถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้วางใจใน**พระนาม**พระบุตรองค์เดียวของพระ

> เจ้า **หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างเข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่าง** เพราะกิจการของพวกเขาเลวทราม
>
> ยอห์น 3:16–19 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

ในข้อความนี้ คำว่า **พระนาม** หมายถึงพระลักษณะ การปฏิเสธพระลักษณะของพระเจ้าที่พระเยซูทรงนำออกมาให้เห็น จึงเท่ากับการปฏิเสธพระเจ้าเอง ในพระเยซู พระเจ้ากำลังตรัสกับเราว่า **นี่คือตัวเราจริง ๆ**

> [ในภาษาของพระคัมภีร์ ชื่อ ไม่ใช่แค่คำเรียก แต่หมายถึงตัวตนและนิสัยใจคอของผู้นั้นทั้งหมด การวางใจในพระนาม จึงหมายถึงการวางใจในตัวผู้นั้นตามที่เขาเป็นจริง]

> พอรุ่งเช้า พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของประชาชนก็ปรึกษากันเรื่องพระเยซูเพื่อจะฆ่าพระองค์ พวกเขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้กับปีลาตเจ้าเมือง
>
> มัทธิว 27:1–2

> [ปอนทิอัสปีลาต เป็นข้าหลวงโรมันที่ปกครองแคว้นยูเดียในเวลานั้น ท่านเป็นผู้เดียวที่มีอำนาจสั่งประหารชีวิต ผู้นำศาสนาจึงต้องนำพระเยซูมามอบให้ท่าน]

ช่างเป็นภาพอะไรเช่นนี้! คนเคร่งศาสนาที่ตัวเองอาบไปด้วยบาปกำลังหาทางฆ่าพระผู้ประทานชีวิตของตน และพระองค์ก็ไม่ทรงขัดขืน ไม่

แม้แต่จะทรงพิพากษาพวกเขา แล้วอะไรกันแน่ที่ทำให้ตาย พระเจ้าหรือความบาป?

เราอ่านและได้ยินเรื่องชั่วโมงสุดท้ายของพระคริสต์ก่อนสิ้นพระชนม์ โดยไม่ทันมองเห็นความหมายที่ลึกกว่านั้นเบื้องหลังการไต่สวนและการตรึงกางเขน พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างเต็มที่และทรงเป็นมนุษย์อย่างเต็มที่ เมื่อพระเยซูถูกนำขึ้นพิจารณาคดีต่อหน้าปอนทิอัสปีลาต พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า**อย่างเต็มที่** เมื่อทรงถูกตัดสินและถูกกล่าวโทษ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า**อย่างเต็มที่** และเมื่อทรงถูกโบยตี ถูกเยาะเย้ย และถูกตอกตะปูตรึงบนไม้กางเขนให้สิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้า**อย่างเต็มที่**ตลอดเวลานั้น

พระเจ้าทรงยอมให้ตัวพระองค์เองถูกนำขึ้นพิจารณาคดีและถูกตัดสินลงโทษ โดยน้ำมือของคนที่พระองค์ทรงรักและทรงปรารถนาจะให้กลับมาคืนดีกับพระองค์ ทำไม? เพราะเรา**มองเห็น**ได้ยากเหลือเกินว่าบาปของเราทำอะไรกับ**พระองค์**

พระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ทรงทนทุกข์อย่างหนักหน่วงเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้ในชั่วโมงสุดท้ายของชีวิตบนโลก แต่ความทุกข์ของพระองค์ไม่ได้เริ่มต้นที่สวนเกทเสมนี และไม่ได้จบลงที่พระดำรัสสุดท้ายบนไม้กางเขน พระเจ้าทรงทนทุกข์ร่วมกับเราและเพื่อเรามาตั้งแต่วันที่ความบาปเข้ามาในโลกนี้ครั้งแรก และจะทรงทนทุกข์ร่วมกับเราและเพื่อ

เราต่อไป จนถึงวันที่ความบาปเดินทางแห่งการทำลายของมันจนสุดสาย และความทุกข์กับความตายทั้งหมดสิ้นสุดลงตลอดกาล

> [เกทเสมนี คือสวนมะกอกเทศนอกกรุงเยรูซาเล็ม เป็นที่ที่พระเยซูทรงอธิษฐานในคืนก่อนถูกจับกุม]

การไต่สวนและความทุกข์ของพระเยซูด้วยน้ำมือของผู้ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมาเพื่อร่วมรับความรักอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์ ควรทำให้เราเห็นภาพความทุกข์ที่เราทำกับพระเจ้ามานับพัน ๆ ปี ทุกวันนี้เรายังคงเรียกพระเจ้ามาขึ้นศาลของมนุษย์ ให้ตอบข้อกล่าวหาว่าทรงเฉยเมย ทรงนิ่งเฉย ทรงอยู่ห่างเหิน และถึงขั้นว่าทรงลงมือทำลายด้วยความอาฆาตหลายครั้งเกินไปที่คำตัดสินของเราคือ **ผิดจริงตามฟ้อง** พระเจ้าจะทรงทำอะไรได้อีกเล่า เพื่อให้ลูก ๆ ที่เหินห่างของพระองค์กลับมาคืนดีมากกว่าที่ทรงทำไปแล้ว? ไม้กางเขนคือผลงานชิ้นเอกของพระเจ้าในการเรียกเรากลับมาคืนดี ไม้กางเขนลบล้างข้อกล่าวหาของซาตานที่ว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่พระองค์เอง ไม่ทรงใส่พระทัย และไว้วางใจไม่ได้

แม้เราจะป้ายสีพระลักษณะของพระเจ้าให้ดำมืดมามากเพียงใด ก็ยังมีข่าวดี คือพระเจ้าทรงทราบว่าทำไมเราจึงเข้าใจพระองค์ผิด และพระองค์ไม่ทรงกล่าวโทษเราในเรื่องนี้ พระองค์จะทรงรักเราต่อไป แม้เราจะไม่รู้คุณต่อสิ่งที่ทรงทำเพื่อเราและยังทรงทำอยู่ทุกวัน แต่จะดีสักเพียงไหน **สำหรับพระเจ้า** ถ้าเราจะตระหนักว่า**เรื่องนี้ไม่ได้เป็นเรื่องของเราฝ่ายเดียว** พระผู้สร้างของเราทรงเข้ามาอยู่ในความลำบากนี้ร่วมกับเราอย่าง

ใกล้ชิดด้วย เราจะคิดถึง**พระองค์**บ้างได้ไหม? เราจะยอมให้ตัวเองมองเห็นพระองค์อย่างที่ทรงเป็นจริง คือความรักที่ไม่ยอมประนีประนอม และมุ่งไปที่ผู้อื่น แล้วมอบความรักคืนให้พระองค์อย่างที่ทรงสมควรได้รับได้ไหม? ขอมากเกินไปหรือเปล่า? “เรารักก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19)

> พระองค์ทุกข์พระทัยในความทุกข์ทั้งหมดของเขา แล้วทูตสวรรค์ที่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ทรงไถ่เขาด้วยความรักและความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกพวกเขาขึ้นและหอบเขาไปตลอดกาลก่อน
>
> อิสยาห์ 63:9

คำพิพากษาของพระเจ้ามีลักษณะเช่นไร?

> จงฝึกทำดี จงเสาะหาความเป็นธรรม จงแก้ไขการบีบบังคับ จงแก้ต่างให้ลูกกำพร้าพ่อ จงสู้ความเพื่อหญิงม่าย
>
> อิสยาห์ 1:17

การพิพากษาของพระเจ้าไม่ใช่การอ่านคำตัดสินลงโทษเราเลย ข้อนี้นิยามการพิพากษาไว้ว่าคือการบรรเทาความทุกข์ และการทำให้เกิด**ความเป็นธรรม**ขึ้นในโลกที่ไม่เป็นธรรม

> [หญิงม่าย และ ลูกกำพร้าพ่อ ปรากฏคู่กันตลอดพระคัมภีร์เดิม เพราะในสังคมสมัยนั้นทั้งสองกลุ่มไม่มีผู้หาเลี้ยงและไม่มีสิทธิ์ในที่ดิน จึงเป็นคนที่ไม่มีใครปกป้องที่สุด เมื่อพระคัมภีร์วัดความยุติธรรมของสังคมใด จึงวัดจากการที่สังคมนั้นปฏิบัติต่อคนสองกลุ่มนี้]

> นี่แน่ะ ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราเลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปราน เราจะให้วิญญาณของเราอยู่กับท่าน ท่านจะประกาศความยุติธรรมกับบรรดาประชาชาติ ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาทและไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครจะได้ยินเสียงของท่านตามถนน ไม้อ้อช้ำแล้วท่านจะไม่หัก ไส้ตะเกียงเป็นควันจวนดับแล้วท่านจะไม่ดับ จนกว่าท่านจะนำความยุติธรรมสู่ชัยชนะ และบรรดาประชาชาติจะฝากความหวังไว้กับท่าน

มัทธิว 12:18–21

การพิพากษาที่เที่ยงธรรมและอ่อนโยนของพระเจ้าก่อให้เกิดความไว้วางใจ

> เมื่อเจ้าทั้งหลายเก็บเกี่ยวผลผลิตในไร่นา ห้ามเกี่ยวเก็บผลผลิตที่ขอบไร่นาจนหมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็ห้ามเก็บเมล็ดที่ตกหล่น ห้ามเก็บผลที่สวนองุ่นจนหมด ห้ามเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

เลวีนิติ 19:9–10

พระเจ้าทรงหาทางจัดเตรียมไว้ให้ผู้เสียเปรียบในสังคมสมัยโบราณ

> เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของพวกเจ้า ห้ามข่มเหงเขา คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับพวกเจ้านั้นก็เป็นเหมือนกับคนท้องถิ่นของเจ้า จงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าพวกเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ห้ามทำผิดในการพิพากษา ในการวัดความยาว ในการชั่งน้ำหนัก หรือในการนับจำนวน จงใช้ตาชั่งเที่ยงตรง ลูกตุ้มเที่ยงตรง เครื่องตวงเที่ยงตรง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

เลวีนิติ 19:33–36

> วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายอธรรม และแก่พวกที่เขียนกฎมาบีบบังคับ เพื่อผลักไสคนขัดสนไปจากความยุติธรรม และปล้น

สิทธิของคนจนแห่งชนชาติของเรา เพื่อให้หญิงม่ายกลายเป็นของริบของพวกเขา และทำให้ลูกกำพร้าพ่อกลายเป็นเหยื่อ

อิสยาห์ 10:1–2

พระเจ้าทรงนับทุกคนเข้ามาอยู่ข้างใน สำหรับพระองค์ไม่มีใครเป็น **คนนอก** พระเจ้าทรงเห็นกฎหมาย วิธีทำธุรกิจ และองค์กรของมนุษย์ที่ทำให้คนรวยได้ประโยชน์โดยที่คนจนเป็นผู้จ่าย และทรงเรียกสิ่งนั้นว่าการปล้น การบิดเบือนความจริงทุกรูปแบบในการค้าขาย เข้าข่ายคำนิยามของการลักขโมยตามพระคัมภีร์

“ทำไมพวกข้าพระองค์อดอาหาร แต่พระองค์ไม่ทอดพระเนตร? ทำไมพวกข้าพระองค์ถ่อมตัวลง แต่พระองค์ไม่สนพระทัย?” นี่แน่ะ ในวันที่เจ้าอดอาหารนั้น เจ้าทำตามใจเจ้า และบีบบังคับคนงานทั้งหมดของเจ้า นี่แน่ะ เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้ และเพื่อต่อยด้วยหมัดอธรรม การอดอาหารอย่างเจ้าในวันนี้จะไม่ทำให้เสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง นี่คือการอดอาหารที่เราเลือกหรือ? คือวันที่คนถ่อมตัวเองลงหรือ? คือการก้มศีรษะของเขาลงเหมือนต้นอ้อเล็ก แล้วปูผ้ากระสอบและขี้เถ้าเป็นที่รองนั่งหรือ? เจ้าจะเรียกการอย่างนี้ว่าอดอาหาร และเป็นวันที่พระยาห์เวห์โปรดปรานหรือ? เราเลือกการอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือ คือการแก้พันธนะอธรรม การแก้สายรัดของแอก การปลดปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และการหักแอกทั้งหมดเสีย คือการแบ่งอาหารของเจ้า

> กับคนหิว และการนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้าน เมื่อเห็นคนเปลือยกายก็ให้เสื้อผ้าเขา และไม่เมินหน้าหนีจากญาติของเจ้าเองไม่ใช่หรือ?
>
> อิสยาห์ 58:3–7

การทำพิธีทางศาสนาให้ครบถ้วนนั้นไม่มีค่าเลย ถ้าเราละเลยที่จะช่วยผู้ที่ขัดสน พระเยซูตรัสว่า “วิบัติแก่ท่าน พวกฟาริสี เพราะว่าท่านถวายทศางค์เป็นพวกสะระแหน่ ขมิ้น และพืชผักทุกชนิด แต่กลับละเว้นความยุติธรรมและความรักต่อพระเจ้า” (ลูกา 11:42)

> [ทศางค์ คือการถวายหนึ่งในสิบของรายได้ตามธรรมบัญญัติ ประเด็นของพระเยซูคือพวกฟาริสีนับใบสะระแหน่ในสวนครัวเพื่อถวายให้ครบหนึ่งในสิบ ละเอียดถึงขั้นนั้น แต่กลับข้ามเรื่องความยุติธรรมไปทั้งเรื่อง]

> พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสดังนี้ว่า จงพิพากษาตามความจริง จงแสดงความกรุณาและความปรานีต่อพี่น้องของตน อย่าบีบบังคับหญิงม่าย ลูกกำพร้าพ่อ คนต่างด้าว หรือคนยากจน และอย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อพี่น้องของตน
>
> เศคาริยาห์ 7:9–10

พระเจ้าไม่ทรงเห็นชอบกับการกดขี่ในรูปแบบใดเลย และไม่ทรงเห็นชอบกับการวางแผนหาประโยชน์ให้ตัวเองโดยให้คนอื่นเป็นผู้เสีย

พี่น้องของข้าพเจ้า ในเมื่อพวกท่านมีความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งศักดิ์ศรีของเรานั้น ก็จงอย่าลำเอียง เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวดีเข้ามาในที่ประชุมของท่านทั้งหลาย และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวซอมซ่อเข้ามาด้วย และท่านสนใจแต่คนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี และกล่าวกับเขาว่า “ขอเชิญนั่งที่นี่” ขณะเดียวกันท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า “ยืนอยู่ตรงนั้นแหละ” หรือ “มานั่งที่พื้นแทบเท้าเรา” พวกท่านก็แบ่งชั้นวรรณะและตัดสินด้วยความคิดที่ชั่วร้ายไม่ใช่หรือ? จงฟัง พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และเป็นผู้รับมรดกในอาณาจักรที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับผู้ที่รักพระองค์ไม่ใช่หรือ? แต่พวกท่านกลับดูถูกคนจน พวกคนมั่งมีไม่ใช่หรือที่กดขี่ข่มเหงท่าน และพวกเขาไม่ใช่หรือที่ลากตัวท่านไปขึ้นศาล? พวกเขาไม่ใช่หรือที่หมิ่นประมาทพระนามประเสริฐที่ใช้เรียกพวกท่าน? ถ้าพวกท่านปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างแท้จริงตามพระคัมภีร์ที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” พวกท่านก็ทำดี

ยากอบ 2:1–8

สำหรับพระเจ้าไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชัง เราทุกคนเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระองค์ “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่าพระเจ้าไม่ทรงลำเอียง” (กิจการ 10:34)

> ธรรมะที่บริสุทธิ์ไร้มลทินเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าพระบิดานั้น คือ การช่วยเหลือเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก
>
> ยากอบ 1:27

> [ธรรมะ ในข้อนี้เป็นคำแปลของคำที่หมายถึง การถือศาสนา คือ การปฏิบัติทางศาสนาทั้งหมดของคนคนหนึ่ง ไม่ใช่คำสอนอย่างที่คนไทยเข้าใจกันโดยทั่วไป]

ศาสนาที่บริสุทธิ์จึง**ไม่ใช่**การถือนิกาย ไม่ใช่การเคร่งพิธีกรรม ไม่ใช่การยึดหลักข้อเชื่อ ไม่ใช่การเร้าอารมณ์ และไม่ใช่การทำตัวให้เข้ากรอบขององค์กรศาสนา

> ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสกับพวกผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก เพราะว่าเมื่อเราหิว พวกท่านก็จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า พวกท่านก็ต้อนรับเรา เราเปลือยกาย พวกท่านก็ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็มาดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกท่านก็มาเยี่ยมเรา’ เวลานั้นบรรดาคนชอบธรรมจะกราบทูลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิวและจัดให้เสวย หรือทรงกระหายน้ำและจัดมาถวายนั้น ตั้งแต่เมื่อไร? ที่พวกข้าพระองค์เห็น

> พระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้าและได้ต้อนรับไว้ หรือเปลือยพระกายและสวมฉลองพระองค์ให้นั้น ตั้งแต่เมื่อไร? ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประชวรหรือทรงถูกจำคุก และมาเฝ้าพระองค์นั้น ตั้งแต่เมื่อไร?' แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบว่า 'เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ซึ่งพวกท่านได้ทำกับคนใดคนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรานี้ ก็เหมือนทำกับเราด้วย'
>
> มัทธิว 25:34–40

แล้วต้องมีคุณสมบัติอะไรจึงจะนับเป็นพี่น้องของพระเยซู? มีข้อเดียว คือ เป็นคนคนหนึ่งในเผ่าพันธุ์มนุษย์ เรา**ทุกคน**เป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเยซู

> เราบอกพวกท่านว่า คนจำนวนมากที่มาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาร่วมงานเลี้ยงกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในแผ่นดินสวรรค์
>
> พระเยซู (มัทธิว 8:11)

พระเจ้าทรงถ่อมพระทัย

พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่มีฤทธิ์อำนาจมากที่สุดในจักรวาล และในเวลาเดียวกันนั้นเอง พระองค์ก็ทรงเป็นผู้ที่ถ่อมพระทัยที่สุดด้วย

> ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมายังพวกท่าน เป็นความยินดีอย่างยิ่งที่จะมาถึงคนทั้งหลาย เพราะว่าในวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดของพวกท่านคือพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า มาประสูติที่เมืองของดาวิด นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกท่าน คือท่านจะพบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า”
>
> ลูกา 2:10–12

พระเจ้าทรงเลือกทางเข้าสู่โลกของเราที่ต่ำต้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คือทรงมาเป็นทารกที่ไม่เป็นภัยกับใคร นอนอยู่ในรางใส่อาหารสัตว์

> [รางหญ้า คือรางใส่อาหารให้วัวและลาในคอกสัตว์ นี่ไม่ใช่ภาพเชิงกวี แต่เป็นที่ที่ไม่มีใครเลือกให้ลูกของตัวเองนอน ผู้เขียนพระกิตติคุณเล่าไว้อย่างนี้เพราะนั่นคือประเด็น]
>
> บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และจิตใจของ

> พวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา
>
> มัทธิว 11:28–30

พระเยซู พระบุตรของพระเจ้า จะตรัสให้ชัดกว่านี้ได้อย่างไรอีก? พระองค์ตรัสเองว่า “เราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม”

> พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”
>
> มัทธิว 8:20

ตรงนี้พระเยซูทรงวางตัวพระองค์เองไว้ร่วมกับคนที่ยากจนที่สุดในสังคม คือคนไร้บ้าน

> พวกเขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมให้พระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎมาสวมพระเศียรพระองค์ แล้วคำนับพระองค์กล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” แล้วพวกเขาเอาไม้อ้อตีพระเศียรของพระองค์ ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงที่กางเขน แล้วพวกเขาก็ตรึงพระองค์ที่กางเขน และเอาฉลองพระองค์มาจับฉลากแบ่งกัน เพื่อจะรู้ว่าใครได้อะไร พวกเขาเอาโจรสองคนมาตรึงพร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้าย

> คนหนึ่ง จึงสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่ว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับคนล่วงละเมิด’
>
> มาระโก 15:17–20, 24, 27–28

> [สีม่วงเป็นสีของกษัตริย์ เพราะสีย้อมชนิดนี้แพงมากในสมัยนั้น ทหารจึงเอาเสื้อสีม่วงกับมงกุฎหนามมาสวมให้พระเยซู เป็นการล้อเลียนข้อกล่าวหาที่ว่าพระองค์ตั้งตัวเป็นกษัตริย์]

ตั้งแต่การประสูติอันต่ำต้อย จนถึงการถูกตรึงระหว่างโจรสองคน พระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ทรงสำแดงความอ่อนโยนและความถ่อมพระทัยอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

> มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระยาห์เวห์ทรงประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้ทำความยุติธรรม และให้รักความเมตตา และให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ
>
> มีคาห์ 6:8

> สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือ นอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน?
>
> อาโมส 3:3

เราจะเดินไปกับพระเจ้าอย่างกลมกลืนได้ ก็ต่อเมื่อเราถ่อมใจอย่างที่พระองค์ทรงถ่อมพระทัย

เมื่อเราเข้าใจความถ่อมพระทัยที่พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเราทรงสำแดงออกมาแล้ว เราจะยังเหลือความสงสัยในความน่าไว้วางใจของพระองค์อยู่อีกสักอณูหนึ่งได้อย่างไร?

> เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ ต่างคนต่างหันไปตามทางของตนเอง และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาปของเราทุกคนลงบนตัวท่าน ท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้ต่อหน้าผู้ตัดขนของมันเช่นใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยเช่นนั้น ท่านถูกนำตัวไปด้วยการบังคับและการตัดสิน และคนในยุคสมัยของท่านนั้นมีใครเล่าที่คิดว่าที่ท่านถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็นนั้น ที่ท่านถูกตีนั้นเพราะการทรยศของชนชาติของข้าพเจ้า และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนอธรรม และเขาจัดท่านไว้กับเศรษฐีในความตายของท่าน แม้ว่าท่านไม่ได้ทำการทารุณใด ๆ และไม่มีการหลอกลวงใด ๆ ในปากของท่าน
>
> อิสยาห์ 53:6–9

[ถ้อยคำตอนนี้เขียนขึ้นหลายร้อยปีก่อนพระเยซูประสูติ ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์พรรณนาถึงผู้รับใช้ที่รับความทุกข์แทนคนอื่นโดยไม่โต้ตอบ ผู้อ่านพระคัมภีร์เข้าใจกันมาว่านี่คือภาพของพระเยซู]

พระเจ้าทรงเป็นผู้รับใช้ ไม่ใช่นายทาส

> เราจะไม่เรียกพวกท่านว่าบ่าวอีก เพราะบ่าวไม่ทราบว่านายทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดา เราสำแดงแก่พวกท่านแล้ว
>
> พระเยซู (ยอห์น 15:15)

พระเจ้าไม่ทรงต้องการให้เรายอมจำนนด้วยความเชื่อที่ไม่ต้องคิด พระองค์ทรงต้องการมิตรภาพของเรา เวลาเราคุยกับเพื่อน เราไม่ต้องมีพิธีรีตอง และไม่ต้องมีอะไรลึกลับต่อกัน พระเจ้าทรงต้องการให้เราคุยกับพระองค์อย่างตรงไปตรงมาเหมือนคุยกับเพื่อนสนิท นี่คือความหมายที่แท้จริงของการอธิษฐาน พระเจ้าทรงสร้างเรามาให้คิดเป็น และทรงเชิญชวนให้เราใช้ความสามารถนั้น “พระยาห์เวห์ตรัสว่า มาเถิด ให้เราสู้ความกัน” (อิสยาห์ 1:18)

> [คำที่ฉบับมาตรฐานแปลว่า “สู้ความกัน” ในข้อนี้ หมายถึงการมาถกกันด้วยเหตุผลจนได้ข้อยุติ ไม่ใช่การขึ้นโรงขึ้นศาลกัน ประเด็นคือพระเจ้าทรงชวนมนุษย์มานั่งคุยเหตุผลกับพระองค์ ไม่ใช่ทรงสั่งให้เชื่อ]

> พระเยซูทรงเรียกพวกเขามาตรัสว่า “พวกท่านรู้อยู่ว่าบรรดาผู้ครอบครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้านายอยู่เหนือพวกเขา และพวกที่เป็นใหญ่ก็ใช้อำนาจบังคับเขา ในพวกท่านจะไม่เป็นเช่นนั้น

แต่ถ้ามีใครต้องการเป็นใหญ่ในพวกท่าน คนนั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติของท่าน และถ้าใครต้องการจะเป็นนาย คนนั้นจะต้องเป็นทาสของพวกท่าน เหมือนบุตรมนุษย์ที่ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก”

มัทธิว 20:25–28

พระเยซูทรงสำแดงกฎแห่งชีวิตให้เห็น คือพระองค์ประทานตัวพระองค์เองออกไปเพื่อรับใช้ผู้อื่น

พระเยซูเสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และทรงรักษาบรรดาโรคภัยไข้เจ็บของชาวเมืองให้หาย กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย พวกเขาจึงพาคนทั้งหลายที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่าง ๆ พวกที่เจ็บปวดทรมาน พวกที่ถูกผีเข้า พวกที่เป็นลมบ้าหมูและเป็นอัมพาต มาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย และมีมหาชนติดตามพระองค์ ซึ่งมาจากแคว้นกาลิลี แคว้นทศบุรี กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก

มัทธิว 4:23–25

มีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ และคุกเข่าลงทูลวิงวอนพระองค์ว่า “เพียงแต่พระองค์พอพระทัย ก็จะทรงบันดาลให้ข้า

> พระองค์หายสะอาดได้” พระเยซูทรงสงสารเขา จึงยื่นพระหัตถ์แตะต้องคนนั้น ตรัสกับเขาว่า “เราพอใจแล้ว จงหายสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็ออกจากตัวเขาไป และคนนั้นได้รับการชำระให้สะอาด
>
> มาระโก 1:40–42

> [ตามธรรมบัญญัติ คนเป็นโรคเรื้อนถือว่ามีมลทิน ต้องอยู่นอกเมือง และห้ามให้ใครแตะต้อง พระเยซูทรงรักษาเขาได้โดยไม่ต้องแตะเลย แต่พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปแตะเขา นี่คือคนที่ไม่มีใครแตะต้องมานานหลายปี]

พระเยซูทรงทำงานอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อยและด้วยความสงสาร เพื่อบรรเทาความทุกข์ทุกรูปแบบ ไม่มีใครเล็กเกินกว่าที่พระองค์จะทรงสังเกตเห็นและทรงดูแลด้วยความรัก “พระเยซูยังทรงทำสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย ถ้าจะเขียนให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าแม้ทั้งโลกก็ไม่พอใส่หนังสือที่จะเขียนนั้น” (ยอห์น 21:25)

> พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาประทานทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้าและจะไปหาพระเจ้า พระองค์ทรงลุกจากการเสวยอาหาร ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวของพระองค์ แล้วทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และทรงเช็ดด้วยผ้าที่คาดเอวไว้นั้น

ยอห์น 13:3–5

“พระราชกิจของพระเจ้า” ที่เปิดเผยพระลักษณะของพระองค์ครั้งนี้เกิดขึ้นในอาหารมื้อสุดท้ายของพระคริสต์ เพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนการไต่สวนและการตรึงกางเขน พระกิตติคุณลูกาให้รายละเอียดที่มัดตัวพวกสาวกไว้ว่า ในมื้อนั้นเอง “มีการโต้เถียงกันในพวกสาวกว่าใครในพวกเขาที่นับว่าเป็นใหญ่” (ลูกา 22:24)

ลองวางฉากดู พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า ทุกสิ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พูดอีกอย่างคือ พระเยซูทรงรู้ตัวเต็มที่ว่าพระองค์ **ทรงเป็นพระเจ้า** และทรงมีฤทธิ์อำนาจทั้งหมดของพระเจ้า ในเวลาเดียวกันพระองค์ก็ทรงรู้ว่าสาวกของพระองค์เองกำลังเถียงกันอยู่ว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า แล้วพระเยซูทรงทำอะไร? พระองค์ “ทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอว” แล้วทรงล้างเท้าให้สาวกที่กำลังชิงดีชิงเด่นกันอยู่นั้น ซึ่งในวัฒนธรรมสมัยนั้นเป็นงานของทาสในบ้าน

> จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพเป็นพระเจ้า ไม่ทรงถือว่าความทัดเทียมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่จะต้องยึดไว้ แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์
>
> ฟีลิปปี 2:5–7

พระเจ้าทรงรักท่านอย่างไม่มีเงื่อนไข

> ผู้หญิงจะลืมบุตรของนางที่ยังกินนมอยู่ และไม่สงสารบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ? และถึงแม้ว่าคนเหล่านี้จะลืมได้ แต่เราก็จะไม่ลืมเจ้า ดูสิ เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ
>
> อิสยาห์ 49:15–16

มีบางเวลาที่เรารู้สึกว่าพระเจ้าทรงลืมเราไปแล้ว แต่ความรู้สึกไม่ใช่เครื่องวัดความจริงที่แม่นยำเสมอไป พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะไม่ทรงลืม “นกกระจาบห้าตัวเขาขายสองอัสสาริอันไม่ใช่หรือ? และนกนั้นแม้สักตัวเดียวพระเจ้าก็ไม่ทรงลืมเลย ถึงผมของพวกท่านก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น อย่ากลัวเลย ท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจาบหลายตัว” (ลูกา 12:6–7)

> [อัสสาริอัน เป็นเหรียญทองแดงที่มีค่าน้อยที่สุดเหรียญหนึ่งในสมัยนั้น นกกระจาบห้าตัวราคาสองเหรียญ แปลว่าตัวที่ห้าแถมมาฟรี ไม่มีราคาเลย พระเยซูทรงเลือกยกสิ่งที่ไร้ค่าที่สุดในตลาดขึ้นมาพูด แล้วตรัสว่าแม้แต่ตัวนั้นพระเจ้าก็ไม่ทรงลืม]

> เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใด ๆ

> อื่นที่ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้
>
> โรม 8:38–39

ไม่มีทางที่ใครจะพูดถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราได้เกินความจริง ทุกความพยายามของเราที่จะบรรยายความรักนั้นล้วนไปไม่ถึง

> ลองคิดดู พระบิดาประทานความรักแก่เราเพียงไร ที่เราได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า และเราก็เป็นอย่างนั้น เหตุที่ชาวโลกไม่รู้จักเราก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์
>
> 1 ยอห์น 3:1

ความหวังของพระเจ้าสำหรับเราแต่ละคน คือให้เรารู้จักพระองค์ในฐานะพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ เมื่อนั้นเราจะเข้าใจว่าเราเป็นบุตรและธิดาของพระองค์โดยกำเนิด

> จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ทูตสวรรค์ของพวกเขาคอยเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์เสมอ พวกท่านคิดอย่างไร? ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และ**ตัวหนึ่ง**หลงไปจากฝูง คนนั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา แล้วไปเที่ยวหาตัวที่หลงไปนั้นหรือ? เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนนั้นพบมัน เขาจะมีความเปรมปรีดิ์มากยิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงไปนั้น พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้น

> แหละ พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้**สักคนหนึ่ง**พินาศไปเลย
>
> มัทธิว 18:10–14 (ตัวหนาเป็นการเน้นของผู้เขียน)

ทุกคน ตั้งแต่กษัตริย์ที่หยิ่งผยองที่สุดบนบัลลังก์ ไปจนถึงขอทานที่ยากจนที่สุดข้างถนน ล้วนมีค่าสำหรับพระเจ้า มีค่าแค่ไหน? มีค่าถึงขั้นที่พระเจ้าจะทรงยอมละสวรรค์ ทรงยอมทนทุกข์และสิ้นพระชนม์ เพื่อคนในครอบครัวมนุษย์ของพระองค์เพียง**คนเดียว** ถ้าคนคนนั้นเป็นคนเดียวในโลกที่ต้องการการคืนดีเพื่อจะรอด

> พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่เขาจากที่ไกล ตรัสว่า เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงนำเจ้ามาด้วยความรักมั่นคง
>
> เยเรมีย์ 31:3

แผ่นดินของพระเจ้า

> แผ่นดินของพระเจ้าจะไม่มาด้วยสิ่งที่จะสังเกตได้ และเขาจะไม่พูดกันว่า “มาดูนี่” หรือ “ไปดูโน่น” เพราะนี่แน่ะ แผ่นดินของพระเจ้านั้นอยู่ท่ามกลางพวกท่าน
>
> ลูกา 17:20–21

> [ถ้อยคำตอนท้ายนี้ในภาษากรีกเดิมแปลได้สองอย่าง คือ “อยู่ท่ามกลางพวกท่าน” และ “อยู่ภายในตัวท่าน” หนังสือเล่มนี้อ่านตามความหมายอย่างหลัง เพราะประเด็นของทั้งบทคือ แผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่ดินแดนที่ชี้ได้ว่าอยู่ตรงไหน แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในใจของคน]

อาณาจักรและสถาบันทั้งหลายของโลกนี้มองเห็นได้ทั้งสิ้น มีเมืองหลวง มีที่ทำการ มีศูนย์กลางอำนาจที่ชี้ได้ว่าอยู่ตรงไหน ถ้าเรามองหาแผ่นดินของพระเจ้าในรูปแบบเดียวกันนั้น เราจะไม่พบ แผ่นดินของพระเจ้าปรากฏให้เห็นได้ในใจของเราเท่านั้น คือเมื่อความรักต่อพระเจ้าและต่อกันเข้ามาแทนที่ความเห็นแก่ตัวของเรา

> พระองค์ตรัสว่า “แผ่นดินของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด? หรือจะแสดงด้วยอุปมาอย่างไร?”
>
> มาระโก 4:30

แม้พระเยซูเองยังตรัสถามอย่างนี้ ยากเพียงใดที่จะหาถ้อยคำในภาษามนุษย์มาอธิบายแผ่นดินของพระเจ้าให้ถูกต้อง แก่คนที่รู้จักแต่อาณาจักรของโลกนี้

> พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า”
>
> ยอห์น 3:3

การทำให้เรื่องฝ่ายวิญญาณเข้าใจได้นั้นเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเราต้อนรับการทำงานอันอ่อนโยนของพระองค์ ความจริงฝ่ายวิญญาณก็ค่อย ๆ ชัดขึ้น จนเรา **มองเห็น** หรือเข้าใจแผ่นดินของพระเจ้าได้ มุมมองที่เปลี่ยนไปนี้ทำให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้าและได้รับชีวิตเหมือนการ “เกิดใหม่”

> [พระวิญญาณบริสุทธิ์ คือพระเจ้าที่ทรงทำงานอยู่ในใจของคน ไม่ใช่ด้วยการบังคับ แต่ด้วยการชักชวนอย่างอ่อนโยน ส่วนคำว่า เกิดใหม่ ในข้อนี้ ไม่ได้หมายถึงการไปเกิดใหม่ในชาติหน้า แต่หมายถึงการเริ่มต้นชีวิตใหม่ตั้งแต่ในชาตินี้ เมื่อความเข้าใจที่เรามีต่อพระเจ้าเปลี่ยนไป]

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงทำงานอยู่แต่ในขอบเขตของศาสนาอย่างที่เรานึกกันเอง พระองค์ตรัสกับทุกคน ไม่ว่าเขาจะมีภูมิหลังใด อยู่ที่ไหนในโลก หรือประกาศตัวว่าถืออุดมการณ์ใด แม้แต่คนที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้ามีอยู่

จริง ก็ไม่พ้นการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในจิตใจ พระเจ้าไม่ทรงมีอคติคับแคบอย่างเรา และไม่ทรงขุ่นเคืองเมื่อใครไม่ยอมรับว่าพระองค์มีอยู่

สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เข้าใจได้นั้น ไม่ใช่ความรู้ในสมองเท่านั้น แต่คือการเปลี่ยนแปลงในจิตใจ ยกตัวอย่างเช่น คนที่ไม่เชื่อเรื่องพระเจ้าแต่มีใจเมตตาและเอื้อเฟื้อ ย่อมตอบสนองต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ดีกว่า และอยู่ใกล้แผ่นดินของพระเจ้ามากกว่า คนเคร่งศาสนาที่ถือว่าตนเองชอบธรรมและมีใจแข็งกระด้าง ระหว่างการเปลี่ยนความคิดของคนหนึ่งเรื่องการมีอยู่ของพระเจ้า กับการเปลี่ยนใจที่ดื้อรั้นแข็งกระด้างดวงหนึ่ง อย่างไหนจะยากกว่ากันสำหรับพระเจ้า?

> ขณะนั้นมีบางคนพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์เพื่อจะให้พระองค์สัมผัสตัวเด็กเหล่านั้น แต่พวกสาวกห้ามไว้ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นอย่างนั้นก็ไม่พอพระทัย ตรัสกับพวกสาวกว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนอย่างพวกเขา เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ใครที่ไม่ยอมรับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ จะเข้าในแผ่นดินนั้นไม่ได้”
>
> มาระโก 10:13–15

เมื่อพูดถึงการเรียนรู้ความจริงเรื่องพระเจ้าและแผ่นดินของพระองค์ ส่วนที่ยากที่สุดไม่ใช่การเรียนรู้ แต่คือการ **เลิกรู้** สิ่งที่เคยรู้มาผิด ๆ เราหลาย

คนลงทุนลงแรงไปมากกับการสร้างภาพของพระเจ้าที่เราถืออยู่ ถ้าภาพนั้นบิดเบี้ยว การปล่อยวางก็ยิ่งยาก และเพราะภาพที่บิดเบี้ยวนี้ฝังอยู่ในศาสนาที่คนนิยมมายาวนาน ภาพนี้จึงเป็นอุปสรรคใหญ่ที่สุดในการเข้าใจความจริงเรื่องพระเจ้าและแผ่นดินของพระองค์ เด็ก ๆ พบภาพที่บิดเบี้ยวนี้มาน้อยกว่าผู้ใหญ่ จึงยอมรับความจริงเรื่องพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเราได้ง่ายกว่า

> ในเวลานั้นสาวกทั้งหลายมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์?” พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมา ให้ยืนท่ามกลางเขาทั้งหลาย แล้วตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจและเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ก็จะเข้าในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น ถ้าใครถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็ก ๆ คนนี้ คนนั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์”
>
> มัทธิว 18:1–4

แผ่นดินสวรรค์เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับอาณาจักรทั้งหลายของโลกนี้ ที่นั่นไม่มีที่ว่างให้ความเย่อหยิ่ง การใช้เล่ห์กล การบีบบังคับ หรือการถือยศถือตำแหน่ง สิ่งที่ต้องมีคือความไว้วางใจในพระบิดาบนสวรรค์อย่างเด็ก ๆ และใจที่เปิดพร้อมจะเรียนรู้

> แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดีจึงไปขายทุกสิ่งที่เขามีอยู่ แล้วไปซื้อนานั้น อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือน

> พ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี และเมื่อพบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายทุกสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น
>
> มัทธิว 13:44–46

เมื่อเราเข้าใจความจริงเรื่องพระเจ้า คือทรงมีความรักที่ไม่มีขอบเขตและมุ่งไปที่ผู้อื่นเสมอ ทรงไว้วางใจได้อย่างสิ้นเชิง ทรงพระเมตตา และทรงเอื้อเฟื้อ เมื่อนั้นเราก็จะเข้าใจไปพร้อมกันด้วยว่าแผ่นดินของพระองค์เป็นอย่างไร เราจะเห็นว่าภาพพระเจ้าที่บิดเบี้ยวซึ่งเราเคยถือไว้นั้นไม่มีค่าอะไรเลย และจะยินดีขายทิ้ง เพื่อซื้อภาพที่แท้จริงของพระเจ้าและแผ่นดินของพระองค์มาแทน

> มีธรรมาจารย์คนหนึ่งเข้ามาใกล้ เมื่อได้ยินพวกเขาถกเถียงกันและเห็นว่าพระองค์ตรัสตอบพวกเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?” พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า “พระบัญญัติอันดับแรกคือ โอ ชนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นพระเจ้าองค์เดียว พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่าน และด้วยสุดกำลังของท่าน ส่วนพระบัญญัติที่สำคัญอันดับสองคือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ไม่มีพระบัญญัติอื่นใดที่สำคัญยิ่งกว่าพระบัญญัติเหล่านี้” ธรรมาจารย์คนนั้นจึงทูลว่า “จริงทีเดียวท่านอาจารย์ ท่านกล่าวถูกต้องที่ว่าพระเจ้ามีแต่องค์เดียว นอกจากพระองค์แล้วไม่มีพระเจ้าอื่นอีกเลย

> และการที่จะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ และสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็สำคัญกว่าเครื่องเผาบูชาและของถวายทั้งสิ้น” เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าคนนั้นตอบอย่างมีปัญญา จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้า”
>
> มาระโก 12:28–34

พระเยซูทรงให้กำลังใจธรรมาจารย์ผู้นี้ว่า “ท่านไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้า” เขาเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณลึกกว่าคนส่วนใหญ่ เขาไม่ได้อ่านพระคัมภีร์เพียงผิวเผิน แต่มองเห็นกฎแห่งความรักที่พระเยซูทรงนำมาสำแดง

แผ่นดินโลกที่ทรงสร้างขึ้นใหม่จะเป็นอย่างไร เมื่อกฎแห่งความรักเป็นกฎเดียวของแผ่นดิน? ความรักของพระเจ้าที่มุ่งไปที่ผู้อื่นจะสะท้อนออกมาในมนุษย์ทุกคน แต่ละคนจะรักและให้คุณค่าแก่ทุกคน โดย “ถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว” (ฟีลิปปี 2:3) ที่นั่นจะมีความสุขและความมั่นคงปลอดภัยเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้

> ดังที่มีเขียนไว้ว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์”
>
> 1 โครินธ์ 2:9

พระเจ้าทรงมอบอิสรภาพที่แท้จริงแก่เรา

> แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้า และฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดิน”
>
> ปฐมกาล 1:26

สิทธิ์ปกครองแผ่นดินโลกที่พระเจ้าประทานแก่มนุษย์นั้น ไม่ใช่ใบอนุญาตให้กดขี่หรือตักตวงหาประโยชน์ อาดัมกับเอวาและลูกหลานของเขาจะต้องเป็นผู้ดูแลที่รักแผ่นดินโลกและสิ่งมีชีวิตทุกอย่างในโลกนี้ พระคัมภีร์บันทึกว่า “พระองค์ประทานแผ่นดินโลกแก่มนุษย์ทั้งหลาย” (สดุดี 115:16) แต่เมื่อบรรพบุรุษคู่แรกของเราเชื่อคำมุสาที่ว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่พระองค์เองและทรงเข้มงวดกดขี่ ผู้หลอกลวงก็เอาชนะเขาได้ และความคิดจิตใจของเขาก็ตกเป็นทาสของผู้นั้น “เพราะว่าผู้ใดพ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น” (2 เปโตร 2:19) ที่ซึ่งอาดัมกับเอวาเคยมีอิสรภาพ บัดนี้เขาและลูกหลานกลับตกเป็นทาสของซาตาน ชั่วขณะหนึ่งหลังการล้มลงนั้น ดูราวกับว่ามนุษยชาติหมดหนทาง และจะต้องพินาศไปอย่างช่วยตัวเองไม่ได้ เช่นเดียวกับซาตานและทูตสวรรค์ที่กบฏพร้อมกับมัน

แต่ยังมีข่าวดี พระเจ้าทรงเปิดทางออกจากความเป็นทาสไว้ให้ทั้งเขาทั้งสอง **และ** ลูกหลานของเขา ในภาวะฉุกเฉินนั้น พระเจ้าตรัสกับซาตานว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของนางด้วย” (ปฐมกาล 3:15) ความเป็นศัตรูที่ว่านี้คืออะไร?

เมื่อซาตานและพวกของมันกบฏต่อพระเจ้าในสวรรค์ พวกมันทำอย่างนั้นทั้งที่มีความสัมพันธ์อันยาวนานกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันมีประสบการณ์มากพอที่จะรู้จักความรักของพระเจ้า และไม่มีเหตุผลใดเลยที่จะสงสัยในความดีของพระองค์ เมื่อมันตัดขาดตัวเองจากพระเจ้าอย่างที่มันทำ มันก็ทำให้ตัวเองหมดความสามารถที่จะตอบสนองต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความหยิ่งที่ดื้อดึงของมันเองนั่นแหละที่พามันไปสู่ความมืดและความสูญสิ้นในที่สุด เพราะมันไม่อาจกลับใจและกลับมาหาพระผู้สร้างของมันได้อีก

แต่เมื่ออาดัมกับเอวาทำบาป เขาทำไปด้วยความรู้เรื่องพระเจ้าที่ยังจำกัดและด้วยประสบการณ์กับพระองค์ที่ยังน้อยนิด เขาถูกซาตานหลอก เขา **ไม่ได้** ไตร่ตรองแล้วตัดสินใจปฏิเสธพระผู้สร้างของตน การที่มนุษย์แปลกแยกไปจากพระเจ้าจึงยังมีทางแก้ไข คำสัญญาของพระเจ้าที่ว่าจะทรงให้ซาตานกับหญิงนั้น “เป็นศัตรูกัน” คือข่าวประเสริฐบทแรกของโลกนี้

> [ความเป็นศัตรูในข้อนี้ ไม่ใช่คำสาปแช่งที่พระเจ้าทรงกำหนดให้มนุษย์เกลียดชังกัน แต่คือสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์ คือความรู้สึกต่อต้านการหลอกลวงของซาตานที่ยังหลงเหลืออยู่ในใจ

> คน นี่เองที่ทำให้ซาตานยึดใจมนุษย์ไว้ได้ไม่หมด และทำให้เรายังเลือกได้]

พระเจ้าทรงพระเมตตา จึงทรงมอบความหวังไว้แก่อาดัม เอวา และลูกหลานของเขา ว่าจิตใจและความคิดของเขาจะยังตอบสนองต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อยู่ คือใจของเขาจะยังเปิดรับความรักของพระเจ้าได้ ความเป็นทาสของมนุษย์ต่อซาตานจะไม่เบ็ดเสร็จสมบูรณ์ เสรีภาพในการเลือกของแต่ละคนยังคงอยู่ครบ อิทธิพลของซาตานเหนือเราจึงมีขีดจำกัด และเราแต่ละคนยังมีอิสระที่จะเลือกกลับคืนดีกับพระผู้สร้างของเรา

> ด้วยมีความหวังว่า สรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเสื่อมสลาย และจะเข้าในเสรีภาพและศักดิ์ศรีแห่งลูก ๆ ของพระเจ้า
>
> โรม 8:21

> เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงทรงให้เราเป็นไท เพราะฉะนั้นจงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียมแอกของการเป็นทาสอีกเลย
>
> กาลาเทีย 5:1

> เพราะฉะนั้น ถ้าพระบุตรทรงทำให้พวกท่านเป็นไท ท่านก็เป็นไทจริง ๆ
>
> ยอห์น 8:36

> พระของยุคนี้ได้ทำให้ความคิดของคนที่ไม่เชื่อมืดมนไป เพื่อไม่ให้เห็นความสว่างของข่าวประเสริฐ คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์
>
> 2 โครินธ์ 4:4, 6

> [“พระของยุคนี้” ในข้อนี้หมายถึงซาตาน และคำว่า พระสิริ ในหนังสือเล่มนี้หมายถึงพระลักษณะของพระเจ้า ไม่ใช่แสงหรือความโอ่อ่า ข้อความนี้จึงกล่าวว่า สิ่งที่ถูกปิดบังไว้ไม่ให้คนเห็น คือความจริงว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้แบบไหน]

ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราจะสลัดผ้าคลุมอันมืดทึบนี้ทิ้งไป คือการยึดถือกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัดและความขัดแย้งในตัวเองที่ซาตานใช้ห่อหุ้มข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไว้ และเลือกที่จะไม่ร่วมวงกับความเข้าใจผิดเรื่องพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเราอีกต่อไป?

> ถ้าพวกท่านยึดมั่นในคำสอนของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง และพวกท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท
>
> ยอห์น 8:31–32

และสัจจะนั้นคือข่าวดีเรื่องพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรา

พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดความมั่งคั่งของตน แต่ให้ผู้อวดอวดสิ่งนี้ คือการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระยาห์เวห์ ผู้สำแดงความรักมั่นคง ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะเราพอใจในสิ่งเหล่านี้ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

เยเรมีย์ 9:23–24

สาระสำคัญ

ต่อไปนี้คือข้อสรุปของทั้งเล่ม แต่ละข้อมีที่มาจากพระคัมภีร์ตามที่อ้างอิงไว้ในวงเล็บ ผู้อ่านตรวจสอบเองได้ทุกข้อ

1. เมื่อเข้าใจอย่างถูกต้อง พระคัมภีร์เป็นเรื่องที่มีเหตุมีผล และพระคัมภีร์นิยามและอธิบายตัวเอง (อิสยาห์ 1:18; 1 โครินธ์ 2:13)
2. ทางและความคิดของเราไม่ใช่ทางและความคิดของพระเจ้า (อิสยาห์ 55:8–9; สดุดี 50:21)
3. พระสิริของพระเจ้าคือพระลักษณะของพระองค์ (อพยพ 34:6–7; 2 โครินธ์ 4:4, 6)
4. พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8, 16)
5. ความรักของพระเจ้าไม่มีความเห็นแก่พระองค์เองอยู่เลย (ยอห์น 3:16–17; โรม 5:8)
6. ความรักต้องมีเสรีภาพ (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19–20; ยอห์น 8:32, 36)
7. พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 5:17–18; เอเฟซัส 1:3; มัทธิว 11:27)
8. พระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า (ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 4:14–15; 1 ยอห์น 5:5)

9. พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระคริสต์ (โคโลสี 2:9; ยอห์น 1:1–3, 14; โคโลสี 1:13–17)
10. พระเยซูคือการเปิดเผยพระเจ้าที่ชัดเจนที่สุด (ฮีบรู 1:3)
11. พระเจ้าไม่ทรงผันแปร (มาลาคี 3:6; ฮีบรู 13:8; ยากอบ 1:17)
12. พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างและผู้ทรงค้ำจุน ไม่ใช่ผู้ทำลาย (ปฐมกาล 1:1; สดุดี 33:6, 9; ฮีบรู 1:3; ลูกา 9:56; ยอห์น 10:10)
13. เรื่องที่โต้แย้งกันอยู่คือหลักการปกครองของพระเจ้า ไม่ใช่ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ (ปฐมกาล 3:1–5)
14. แผ่นดินของพระเจ้าปกครองด้วยกฎแห่งความรัก ไม่ใช่ด้วยการบังคับตามตัวบทกฎหมาย (มัทธิว 22:37–40; กาลาเทีย 5:14, 22–23; 1 โครินธ์ 13)
15. พระเจ้าไม่ทรงใช้กำลังบังคับเลย พระองค์ทรงเอาชนะความชั่วด้วยความดี (มัทธิว 5:43–48; โรม 12:20–21; ลูกา 23:34)
16. ซาตานเป็นปฏิปักษ์ของพระเจ้า และเป็นเจ้าแห่งการหลอกลวง (ยอห์น 8:44; 2 โครินธ์ 11:14; วิวรณ์ 12:7–9; 1 เปโตร 5:8)
17. ความบาปคือการมองพระเจ้าว่าทรงเห็นแก่พระองค์เองและไว้วางใจไม่ได้ (ปฐมกาล 3:1–5; โคโลสี 1:21)
18. สิ่งที่ทำให้ตายคือความบาป ไม่ใช่พระเจ้า (โรม 6:23; ยากอบ 1:13–15)

19. พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาเรา เราพิพากษาตัวเราเอง (ยอห์น 3:17–21; 5:22; 12:44–48; มัทธิว 7:1–5; ลูกา 6:37; โรม 2:1–3)

20. ข่าวประเสริฐคือข่าวดีเรื่องพระเจ้า (2 โครินธ์ 4:3–6; วิวรณ์ 14:6–7; ลูกา 15:11–32; ยอห์น 3:16–17; โรม 5:8)

21. ความรอดคือการเยียวยาที่ทำให้คืนดีกัน ไม่ใช่เรื่องทางกฎหมาย (มาระโก 2:16–17; ลูกา 4:18–19; กิจการ 28:27; 2 โครินธ์ 5:18)

22. การรู้จักพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 17:3)

พระเจ้าทรงเป็นผู้แบบไหน? หลายคนถูกสอนมาว่าพระองค์ทรงเข้มงวด ทรงจับผิด ทรงบังคับ ทรงลงโทษ และทรงกริ้วง่าย ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เราจะรักพระองค์ได้อย่างไร?

หนังสือเล่มนี้เชิญให้ท่านอ่านพระคัมภีร์อีกครั้ง แล้วดูว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นมาจากพระคัมภีร์จริงหรือไม่

สิ่งที่ปรากฏออกมา คือพระเจ้าผู้ไม่ทรงใช้ความรุนแรงกับใครเลย และทั้งเล่มลงรอยกับถ้อยคำสั้น ๆ ที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8)